

Ришел Миџ

Рубиненият кръг

РИШЕЛ МИЙД РУБИНЕНИЯТ КРЪГ

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

В тази наелектризираща последна част от поредицата „Кръвни връзки“ Сидни и Ейдриън си навличат гнева и на алхимиците, и на мороите. Сидни рискува всичко, за да преследва и залови смъртоносна отмъстителка от недалечното минало, а Ейдриън се забърква в неочаквана мистерия, криеща ключа към шокираща тайна за магията на духа, способна да разтърси из основи целия свят на мороите.

*На Айвън и Дон, които всеки ден изживяват истинска
любовна история.*

ГЛАВА 1

ЕЙДРИЪН

Съпружеския живот не се оказа това, което очаквах. Не ме разбирайте погрешно, ни най-малко не съжалявах, че съм се оженил за тази жена. Всъщност обичах я повече, отколкото някога съм си представял, че е възможно да се обича друг човек. Но действителността, в която живеехме, беше нещо съвсем друго. Е, по-просто казано, никога не съм си представял нещо подобно. Във всичките ни предишни фантазии ние мечтаехме за екзотични места и най-важното, за свобода. Да бъдем затворени в малък апартамент с няколко стаи, никога не е влизало в плановете ни за бягство, да не говорим за романтично уединение.

Но аз никога не съм бил от тези, които обръщат гръб на предизвикателството.

— Какво е това? — попита Сидни изумено.

— Честита годишнина! — отвърнах.

Тя току-що бе взела душ, бе се облякла и сега стоеше на прага на банята, вирайки се смаяно в преобразуваната дневна. Не беше лесно да се направи толкова много за толкова кратко време. Сидни беше експедитивна личност, което важеше и за душовете. А аз? Бихте могли да изкъртите всичко и да ремонтирате изцяло стаята за същото време, което ми е нужно за един душ. Обаче в случая със Сидни едва ще смогнете да украсите стаята със свещи и цветя. Но аз се справих.

По лицето ѝ се прокрадна усмивка.

— Минал е само един месец.

— Хей, не казвай „само“ — смърх я. — Това е изумително. И искам да знаеш, че възнамерявам да празнуваме всеки месец до края на дните ни.

Усмивката ѝ разцъфна с пълна сила и тя прокара пръсти по венчелистчетата на цветята във вазата. Сърцето ми се сви. Не можех да си спомня кога за последен път бях видял такава искрена усмивка на лицето ѝ.

— Дори си намерил божури — промълви младата ми съпруга. — Как успя?

— Хей, имам си начини — отвърнах важно.

Макар че вероятно е по-добре тя да не знае какви са тези начини — предупреди ме един глас в главата ми.

Сидни се разходи наоколо, оценявайки останалата част от постиженията ми, които включваха бутилка червено вино и кутия с шоколадови трюфели, подредени изкусно върху кухненската маса.

— Не е ли малко раничко? — подкачи ме тя.

— Зависи кого питаш — отвърнах и кимнах към тъмния прозорец. — За теб, технически погледнато, е вечер.

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Честно казано, дори вече не зная кое време е.

Този начин на живот ѝ се отразява зле — предупреди ме вътрешният глас. — *Само я погледни.*

Дори на потрепващата светлина на свещите можех да видя признаците на стреса по лицето ѝ. Тъмни сенки под очите. Постоянно уморен вид — породен по-скоро от отчаяние, отколкото от физическо изтощение. Тя беше единственото човешко същество в кралския моройски двор, което не се намираще тук специално за да захранва нас, вампирите. Тя беше единственото човешко същество във всяко цивилизовано моройско място, сключило брак с един от нас. С тази си постъпка Сидни си навлече гнева на своята раса, прекъсвайки всякакви връзки с приятелите и роднините (поне с тези, които все още ѝ говореха) във външния свят. И благодарение на презрението и любопитните погледи, с които я удостояваха в кралския двор, Сидни се бе откъснала и от всички тук, а целият ѝ свят се бе стеснил до нашия малък апартамент.

— Почакай, това не е всичко — изрекох забързано, надявайки се да я разсея. Натиснах бутона на дистанционното и от акустичната уредба в гостната се разнесе класическа музика. Протегнах ръка към нея. — Така и не успяхме да танцуваме на нашата сватба.

Усмивката ѝ се върна. Тя пое ръката ми и се остави да я привлека в прегръдката си. Завъртях я из стаята, като внимавах да не съборя някоя свещ, а тя ме стрелна развеселено с поглед.

— Какво правиш? Това е валс. Има три такта. Не чуваш ли? Едно-две-три, едно-две-три.

— Наистина? Това валс ли е? Ъхъ. Просто избрах нещо, което ми звучеше готино. Тъй като всъщност си нямаме наша песен, нито нещо подобно. — Замислих се за секунда. — Струва ми се, че в това отношение сме провал като двойка.

— Ако това е най-големият ни провал, мисля, че се справяме много добре — изсумтя тя.

Измина доста време, докато се носех с нея из стаята, когато внезапно изтърсих:

— Тя ме заслепи с наука.^[1]

— Какво? — слиса се Сидни.

— Това би могло да бъде нашата песен.

Тя се засмя звучно и аз осъзнах, че от много дълго време не бях чувал волния ѝ смях. Някак си този звук накара сърцето ми едновременно да се свие от болка и да трепне от радост.

— Е — рече тя, — предполагам, че е по-добре от „Опетнена любов“.

Сега и двамата се разсмяхме и Сидни притисна буза към гърдите ми. Аз целунах златокосата ѝ глава, вдъхвайки примесеното ухание на сапун и кожата ѝ.

— Чувствам се виновна — пророни тя тихо. — Имам предвид, че съм щастлива. Когато Джил е някъде там...

При това име сърцето ми се сви и плътният мрак заплашително се спусна над мен, разрушавайки този миг на радост, който бях създал. Събрах сили и отблъснах мрака, отстъпвайки от ръба на опасната бездна, която напоследък бях опознал твърде добре.

— Ние ще я намерим — прошепнах и притиснах по-здраво Сидни в прегръдката си. — Където и да е тя, ние ще я намерим.

Ако все още е жива — обади се ехидно онзи вътрешен глас.

Навярно си струва да се отбележи, че гласът, който говореше в главата ми, не беше част от някакво умствено упражнение. Всъщност беше много отчетлив глас, принадлежащ на покойната ми леля Татяна, бившата кралица на мороите. Макар че не беше с мен в някаква призрачна форма. Гласът ѝ беше халюцинация, породена от все по-затягащата се хватка на лудостта, надвиснала над мен, заради необикновената магия, която владеех. Хапчетата щяха да го накарат да замлъкне, но и щяха да ме лишат от моята магия, а нашият свят в момента бе твърде непредсказуем, за да си го позволя. И така

призракът на леля Татяна и аз съжителствахме като съквартиранти в главата ми. Понякога това въображаемо присъствие ме ужасяваше и започвах да се питам още колко време ми остава, преди напълно да откача. А друг път се улавях, че я приемам съвсем спокойно — и това, че започвах да я възприемам като нещо нормално, още повече ме плашеше.

Засега успях да пренебрегна леля Татяна и отново целунах Сидни.

— Ние ще намерим Джил — заявих още по-уверено. — А междуременно трябва да продължим с живота си.

— Предполагам, че си прав — въздъхна Сидни. Виждах, че тя се опитва да си възвърне предишното весело настроение. — Щом това компенсира липсата на сватбен танц, аз се чувствам необлечена. Може би трябва отида и да изровя онази рокля.

— За нищо на света! — заявих разпалено. — Не че сватбената ти рокля не беше супер. Но аз те харесвам необлечена. Всъщност не бих имал нищо против, ако си още по-разсъблечена...

Спрях да валсувам (или както и да се наричаха танцовите стъпки, които се опитвах да изпълнявам) и впих устни в нейните, с малко по-различна целувка от предишната. Обля ме гореща вълна, когато почувствах мекотата на устните ѝ, и останах удивен от страстния ѝ отклик. Имайки предвид последните събития, Сидни не изгаряше от плътски желания, а и честно казано, не можех да я виня. Уважавах волята ѝ и спазвах дистанция... не осъзнавайки колко ми е липсвал досега нейният плам.

Отпуснахме се върху дивана в плътна прегръдка, докато страстно се целувахме. Аз спрях за миг, за да ѝ се полюбувам, възхищавайки се на начина, по който светлината на свещите проблясваше върху русата ѝ коса и кафявите ѝ очи. Бих могъл да потъна в тази красота и в любовта, която струеше от нея. Беше идеален, толкова жадуван романтичен миг... поне докато вратата не се отвори.

— Мамо?! — възкликнах и отскочих от Сидни, сякаш бях гимназист, а не женен мъж на двайсет и две.

— О, здравей, скъпи — рече нехайно майка ми, докато влизаше в дневната. — Защо са угасени всички лампи? Тук прилича на мавзолей. Да не би да няма ток? — Тя щракна ключа и двамата със Сидни

потрепнахме. — Е, така вече е по-добре. Вие наистина не бива да палите толкова много свещи. Опасно е.

И тя услужливо духна няколко свещи.

— Благодаря — изрече безстрастно Сидни. — Хубаво е да знаем, че толкова сериозно се отнасяш към безопасността.

Изражението на лицето ѝ ми напомни за онзи път, когато майка ми „услужливо“ измъкна листчетата, които „само наблъскват“ книгата, а Сидни бе посветила много часове, за да си отбелязва старателно страниците.

— Мамо, мислех, че си излязла за няколко часа — изтъкнах многозначително.

— Бях, но атмосферата в салона за хранващи стана твърде неловка. Можеше да се очаква, че всички ще бъдат на заседанието на кралския съвет, но не. Толкова много погледи. Не можах да се отпусна. Затова те ми позволиха да доведе хранващия тук. — Тя се озърна наоколо. — Къде се дяна той? Е, ето го. — Майка ми излезе в коридора и се върна в стаята, като побутваше пред себе си един човек в замаяно състояние, малко по-голям от мен. — Седни на онова кресло, аз ей сега ще дойда. Скочих възмутено от дивана.

— Довела си хранващ тук? Мамо, знаеш как се отнася Сидни към това.

Сидни не каза нищо, но пребледня, когато видя хранващия да се разполага в креслото насреща ѝ. Очите му — замаяни и щастливи от ендорфините, получени, докато е хранвал вампирите, се рееха с празен поглед наоколо. Майка ми раздражено въздъхна.

— А ти какво очакваш да направя, скъпи? За *нищо* на света не бих могла да се хранвам в компанията на Морийн Тарус и Гладис Дашков, които седяха точно до мен и не спряха да клюкарстват.

— Очаквам да проявиш поне малко уважение и внимание към съпругата ми! — възкликнах.

Откакто двамата със Сидни се оженихме и потърсихме убежище в кралския двор, повечето хора — включително собственият ми баща — ни обърнаха гръб. Майка ми ни подкрепи и дори стигна толкова далеч, че да живее с нас... което на свой ред доведе до редица усложнения.

— Сигурна съм, че тя просто може да почака в спалнята ви — заяви майка ми и се наведе да духне още няколко свещи.

Зърна шоколадовите трюфели на масата и се спря, за да пъкне един бонбон в устата си.

— Сидни не е длъжна да се крие в собствения си дом — възразих аз.

— Е — рече майка ми, — нито пък аз. Сега това е и моят дом.

— Аз нямам нищо против — побърза да ни увери Сидни и стана от дивана. — Ще почакам.

Бях толкова разстроен, че ми идеше да оскубя косата си. Страстта вече не беше на дневен ред. Всички признаци на щастието, което бях видял преди малко у Сидни, бяха изчезнали. Тя отново се затваряше в себе си, обратно към онова безнадеждно усещане да е човешко същество, затворено в света на вампирите. И тогава — невероятно, но факт! — всичко стана още по-зле. Майка ми забеляза вазата с божурите.

— Каква красота! — възхити се тя. — Мелинда трябва да е била много благодарна, задето я излекува.

Сидни застина наред крачката си.

— Какво лекуване?

— Не е важно — рекох припряно, надявайки се, че майка ми ще схване намека. При други обстоятелства Даниела Ивашков е необикновено проникателна жена. Но днес, изглежда, се намираше в „режим на пълна разсеяност и неразбиране“.

— Мелинда Роу е придворната цветарка — обясни майка ми. — Двамата с Ейдриън се натъкнахме на нея, когато миналия път ходихме да се хранваме. Имаше ужасен обрив от акне и Ейдриън беше достатъчно мил, за да ускори завяхването му. В замяна тя обеща да му достави божури.

Сидни се извърна към мен, онемяла от гняв. Тъй като се налагаше спешно да успокоя духовете, аз я сграбчих за ръката и я повлякох към нашата спалня.

— Гледай да приключиш по-бързо! — викнах през рамо, преди да затворя вратата.

Сидни тутакси се нахвърли върху мен.

— Ейдриън, как можа! Ти ми обеща! Обеща ми повече да не използваш магията на духа, освен ако не е, за да помогне да се намери Джил!

— Не беше нищо особено — настоях. — Почти не ми беше нужна някаква сила.

— Това се трупа! — извика Сидни. — Знаеш, че е така. Всяка малка частица. Не можеш да хабиш сили заради нещо подобно... заради нечии пъпки!

При все че разбирах защо беше толкова разстроена, не можех да не се почувствам наранен.

— Направих го заради нас. Заради нашата годишнина. Мислех, че ще ти хареса.

— Това, което ми харесва, е да имам съпруг със здрав разум! — тросна се тя.

— Е, вече е малко късно за това — промърморих.

Тя не знае дори половината — отбеляза леля Татяна.

Сидни скръсти ръце пред гърдите си и се отпусна върху леглото.

— Виждаш ли? Ето че пак го правиш. Обръщаш всичко на шега. Това е сериозно, Ейдриън.

— И аз съм сериозен. Зная с какво мога да се справя.

Тя посрещна спокойно погледа ми.

— Можеш ли? При все това мисля, че е по-добре да престанеш напълно с магията на духа. Трябва отново да започнеш да вземаш лекарствата. Така е по-безопасно.

— Ами търсенето на Джил? — напомних ѝ. — Ако ни потрябва моята магия на духа, за да я открием?

Сидни се извърна.

— Е, досега не ни беше кой знае колко от полза. Ничия магия не помогна.

С последната забележка осъждаше колкото себе си, толкова и мен. Нашата приятелка Джил Мастрано Драгомир беше отвлечена преди месец и досега всичките ни усилия да я открием бяха напразни. Не можех да достигна до Джил в сънищата, създадени чрез магията на духа, нито Сидни — схватлива и вече доста напреднала ученичка в усвояването на човешката магия — успя да открие местонахождението ѝ, използвайки познатите ѝ магии. Най-доброто, което узнахме от магията на Сидни, беше, че Джил все още е жива, ала това беше всичко. Според общото мнение, където и да се намираше Джил, тя беше под въздействието на наркотици — които ефектно можеха да скрият някого, както от човешката, така и от моройската магия. Ала

този факт не попречи и на двама ни да се чувстваме безполезни. Ние бяхме изключително загрижени за Джил — моята връзка с нея беше особено силна, тъй като преди време използвах магията на духа, за да я върна от прага на смъртта. Това, че не знаехме какво се бе случило с Джил, хвърляше сянка върху Сидни и мен — и върху всичките ни опити да бъдем щастливи, докато се намирахме под този доброволен домашен арест.

— Това няма значение — продължих да упорствам. — Когато я намерим, ще се нуждаем от моята магия. Никой не знае какво ще се наложи да направя.

— Като например да излекуваш акнето ѝ? — подхвърли Сидни ехидно.

Потръпнах.

— Казах ти, че не беше нищо особено! Позволи ми сам да се тревожа за себе си и да преценявам колко от духа мога да използвам. Това не е твоя работа.

Сидни се извърна, не повярвала на ушите си.

— Разбира се, че е моя. Аз съм твоя съпруга, Ейдриън. Ако аз не се тревожа за теб, кой друг? Ти трябва да контролираш духа.

— Мога да се справя — процедих през стиснати зъби.

— Леля ти продължава ли да ти говори? — попита настоятелно тя.

Аз отместих поглед, за да избегна нейния.

Не биваше да ѝ казваш за мен — въздъхна в главата ми леля Татяна.

— Продължава да ти говори, нали? — задълба Сидни в отговор на моето мълчание. — Ейдриън, това не е здравословно! Ти най-добре би трябвало да го знаеш!

Извъртах се, треперещ от гняв.

— Мога да се справя! Ясно ли е? Мога да се справя с това, мога да се справя и с нея! — изкрещях. — Така че престани да ми нареждаш какво да правя! Ти не знаеш всичко, независимо колко много искаш всички да мислят, че го знаеш!

Поразена, Сидни отстъпи крачка назад. Болката в очите ѝ ме засегна много повече от предишните ѝ думи. Почувствах се ужасно. Как можа толкова да се обърка този ден? Трябваше да бъде идеален. Внезапно разбрах, че трябва да изляза. Не можех повече да остана сред

тези четири стени. Не можех повече да понасям контрола на майка ми. Не можех да издържам да стоя тук и да се чувствам, сякаш винаги разочаровам Сидни — и Джил. Двамата със Сидни бяхме дошли в двора, за да потърсим закрила от нашите врагове, криехме се тук, за да бъдем заедно. Ала напоследък ми се струваше, че това положение застрашава да отрови отношенията ни и да ни отдалечи един от друг.

— Трябва да изляза — казах.

Очите на Сидни се разшириха.

— Къде отиваш?

Прокарах ръка през косата си.

— Където и да е. Където и да е на чист въздух. Където и да е, само да не съм тук.

Обърнах се, преди тя да каже нещо, и изхвърчах от спалнята в дневната, където майка ми пиеше от хранващия. Тя ме погледна въпросително, но аз я подминах, излязох през вратата и прекосих фойето на сградата за гости. Чак когато се озовах навън и топлият летен въздух докосна кожата ми, се спрях, за да преценя действията си... и да лапна парче дъвка — настоящото ми средство да избегна пушенето, когато съм стресиран. Погледнах нагоре към извисяващото се здание, чувствайки се виновен и истински страхливец заради бягството си от полесражението.

Не се измъчвай — обади се леля Татяна. — Бракът е трудно занимание. Затова така и не се омъжих.

Трудно е — съгласих се. — Но това не е повод за бягство. Трябва да се върна. Трябва да се извиня. Трябва да оправя нещата.

Никога няма да оправяш нещата, ако седиш заключен тук и не знаеш къде е Джил — предупреди ме леля Татяна.

В този момент покрай мен минаха двама пазители и аз чух част от разговора им — обсъждаха усиления патрул заради заседанието на кралския съвет. Спомних си, че майка ми спомена за това заседание, и изведнъж ме обзе вдъхновение. Извърнах се от сградата за гости и забързах към зданието, което при двора служеше за кралски дворец, с надеждата да успея за заседанието.

Зная какво трябва да направя — осведомих леля Татяна. — Зная как да ни измъкна от тук и да оправя нещата между мен и Сидни. Нужна ни е цел, мисия. И аз възнамерявам да получа една. Трябва да говоря с Лиса. Ако я накарам да разбере, ще мога всичко да уредя.

Докато вървях, призракът не отговори. Наоколо нощта обгръщаше света в тъмнина — за хората време за сън, но средата на деня за нас, които живеехме по вампирско разписание. Моройският кралски двор приличаше на университет: около четирийсет внушителни тухлени постройките, разположени край красиво оформени широки дворове и морави. Беше в средата на лятото, навън беше топло, влажно и доста оживено. Повечето обитатели на двора бяха погълнати от собствените си дела, за да ме забележат или да разберат кой съм. Онези, които ме разпознаваха, ми хвърляха все същите любопитни погледи.

Те просто ти завиждат — заяви леля Татяна.

Не мисля, че е заради това — отвърнах. Макар да знаех, че тя беше илюзия, понякога беше трудно да не реагирам.

Разбира се, че ти завиждат. Фамилията Ивашков винаги е вдъхвала страхопочитание и завист. Всички те са незначителни същества и го знаят. По мое време това никога нямаше да бъде допуснато. Виновна е онази ваша кралица дете, която е изпуснала юздите и всички сякаш са побеснели.

Въпреки досадните погледи, установих, че се наслаждавам на разходката. Наистина не беше здравословно да се стои толкова дълго затворен сред четири стени — нещо, което никога не съм мислил, че ще призная. Въпреки гъстия задушен въздух, се чувствах лек и освежен и си помислих, че бих искал и Сидни да е тук. Миг по-късно осъзнах, че не бях прав. Тя трябваше да бъде навън по-късно, когато слънцето изгрее. Тогава беше времето за хората. Да живее по вампирското разписание навярно й тежеше също толкова много, колкото и изолацията. Отбелязах си наум по-късно да й предложа да излезем на разходка. Слънцето не ни убиваше, както стригоите — зли, неживи вампири — но невинаги беше приятно за мороите. Повечето от нас спяха през деня или не излизаха навън и имаше много по-малка вероятност Сидни да се натъкне на някого, ако изберем правилно времето за разходка.

Мисълта ме ободри и аз лапнах нова дъвка, докато наближих кралския дворец. Отвън той не се отличаваше от останалите сгради, но отвътре беше обзаведен с цялото великолепие и пищност, които можеха да се очакват от обителта на древна цивилизация. Мороите избираха монарсите си от дванайсет кралски фамилии и внушителните

портрети на тези прославени владетели висяха по стените на коридорите, осветени от проблясващи кристални полилеи. Наоколо сновеше многолюдна тълпа и щом стигнах до съвещателната зала, видях, че съм дошъл в края на заседанието. Когато влязох, хората вече излизаха и мнозина от тях се спряха и се вторачиха в мен. Чух шепот: „отврат“ и „съпруга от човешката раса“.

Аз не им обърнах внимание и се съсредоточих върху истинската си цел, в предната част на залата. Там, близо до трибуната на тронния съвет, стоеше Василиса Драгомир — „кралицата дете“, както се бе изразила леля Татяна. Лиса, както я наричах аз, бе заобиколена от дампири пазители в тъмни костюми: воители, наполовина хора, наполовина морои, чиято раса се е зародила много отдавна, когато мороите и хората са сключвали смесени бракове, без това да предизвиква скандал. Дампирите не могат да имат деца помежду си, но по някакъв генетичен каприз можеха да се размножават с морои.

Застанали непосредствено зад кралските пазители, моройските журналисти крещяха въпросите си към нея, а младата кралица им отговаряше с присъщото си спокойствие. Призовах малко от магията на духа, за да видя аурата ѝ, и тя засвети пред очите ми. Сияеше в златисто, като при мен и всеки друг, владеещ магията на духа, но останалите ѝ цветове бяха помътнели и потрепваха, което означаваше, че тя се чувства притеснена. Освободих магията и забързах през тълпата. Махнах с ръка към Лиса и закрепях, за да надвикам шума:

— Ваше Величество! Ваше Величество!

Някак си тя чу гласа ми сред другите и ми даде знак да се приближа, докато отговаряше на нечии въпроси. Пазителите се отдръпнаха, за да ми дадат възможност да се доближа до нея. Това предизвика всеобщ интерес, особено когато зрителите видяха кого допускаше кралицата в личното си пространство. Виждах, че те умираха да разберат какво обсъждаме, но пазителите ги държаха на разстояние, а и без това в залата беше твърде шумно.

— Е, това се казва изненада. Не можа ли да си насрочиш среща?
— попита тя с тих глас, като официалната усмивка не слизаше от лицето ѝ. — Това би привлякло много по-малко внимание.

Свих рамене.

— Напоследък, каквото и да направя, привлича внимание. Вече престана да ми прави впечатление.

В очите ѝ блеснаха развеселени искри и само това ме накара да се почувствам по-добре.

— Какво мога да направя за теб, Ейдриън?

— Въпросът е какво аз мога да направя за теб — отвърнах, все още въодушевен от идеята, която ми бе хрумнала преди малко. — Трябва да позволиш на двама ни със Сидни да напуснем двора, за да търсим Джил.

Очите ѝ се разшириха и усмивката ѝ се стопи.

— *Да напуснете двора?* Само преди месец ти ме молеше да ви позволя да останете тук!

— Зная, зная. И съм ти благодарен. Но твоите хора все още не са открили Джил. Нужна ти е помощта на някого с по-специални умения.

— Доколкото си спомням — подхвана Лиса, — двамата със Сидни вече опитахте тези специални умения... и се провалихте.

— Точно заради това трябва да ни позволиш да заминем от тук! — възкликнах. — Да се върнем в Палм Спрингс и...

— Ейдриън — прекъсна ме Лиса, — чуваш ли се какви ги приказваш? Вие дойдохте тук, защото ви преследваха алхимиците. А сега искаш да се върнете там, право в лапите им?

— Ами не е точно така, както го представяш. Предполагах, че бихме могли да се измъкнем незабелязано и тъй като те няма да знаят...

— Не — прекъсна ме тя отново. — Категорично не. Имам достатъчно тревоги на главата си и без да се притеснявам дали алхимиците няма да ви заловят. Ти искаше от мен да ви защитя и аз тъкмо това правя. Така че не си втълпявай разни идеи за незабелязано измъкване... наредила съм главните порти да са под постоянно наблюдение. И двамата ще останете тук, където сте в безопасност.

В безопасност и започвайки да откачам — помислих си, припомняйки си унилото изражение в очите на Сидни.

Скъпи — прошепна ми леля Татяна, — *ти започна да откачаш много преди всичко това.*

— Изпратила съм опитни и надеждни пазители да търсят Джил — продължи Лиса, когато не ѝ отговорих. — Роуз и Дмитрий.

— И те защо не са я намерили? А и ако някой иска да те свали от трона, защо не...

Не можах да довърша, но тъгата в нефритенозелените очи на Лиса ми подсказа, че тя ме разбра. Съгласно закона, който се опитваше да промени, за да остане на трона, се изискваше тя да има поне един жив роднина. Всеки, който искаше да ѝ отнеме короната, просто трябваше да убие Джил и да представи доказателство. Фактът, че това още не се бе случило, беше истинска благословия, но още повече задълбочаваше загадката около изчезването ѝ. Защо иначе някой щеше да отвлича Джил?

— Върви си у дома, Ейдриън — посъветва ме нежно Лиса. — По-късно ще поговорим по-подробно — насаме — ако искаш. Може би ще открием някакви други възможности.

— Може би — съгласих се, но в действителност не го вярвах. Оставих Лиса на поклонниците ѝ и се измъкнах навън сред дразнещата тъпла от зяпачи. До болка познатото мрачно настроение започна бавно да ме обзема. Идването ми при Лиса беше импулсивно хрумване, което ми вдъхна мимолетна надежда. Когато със Сидни потърсихме убежище в двора, нямахме представа какво се бе случило с Джил. Лиса наистина беше изпратила опитни и надеждни хора да търсят сестра ѝ — и дори бе получила неохотна помощ от някогашната организация на Сидни — алхимиците. При все това не можех да се отърся от чувството на вина, че ако двамата със Сидни бяхме там навън, вместо да се крием тук, щяхме да намерим Джил. Ставаше нещо, което все още не разбирахме. В противен случай похитителите на Джил щяха да...

— Виж ти, виж ти, виж ти. Гледайте кой е решил да покаже страхливото си лице.

Заковах се на място и примигнах, едва осъзнавайки къде се намирам. Мислите ми вряха и кипяха толкова бясно, че вече бях изминал половината път до вкъщи и в момента се намирах на каменната пътека между две сгради — тиха, затънтена пътека, идеална за засада. Уесли Дроздов, морой от кралска фамилия, отскоро мой заклет враг, препречваше пътя ми, заобиколен от неколцина от приятелчетата си.

— Свитата ти е по-многобройна от обичайното, Уес — благо подех аз. — Изкопай още неколцина и може би чак тогава ще можеш да се решиш на честен бой с...

Един юмрук ме удари отзад в долната част на гърба, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Политнах напред. Уесли се нахвърли върху мен и ми заби едно дясно кроше, преди да успея да реагирам. Осъзнах смътно, през пелената от болката, че забележката, която направих, бе попаднала право в целта: Уесли се движеше с многочислена група, защото това беше единственият начин да се пребори с моята магия на духа. Когато нечий крак ме изрита по коляното, поваляйки ме на земята, осъзнах, че съм бил пълен идиот да изляза сам на публично място. Уесли е чакал сгоден случай да ми го върне за миналите обиди и най-после късметът му бе проработил.

— Какво става? — попита Уесли и ме срита силно в корема, докато лежах на земята, опитвайки се да се надигна. — Нима твоята съпруга охраняваща не е наблизо, за да те спаси?

— Да бе — присъедини се укорителен глас. — Къде е твоята курва от човешката раса?

Не можех да отговоря, вцепенен от болката. Последваха още ритници от още хора, чийто брой изгубих. Лицата им плуваха над мен и аз бях потресен, когато разпознах някои от тях. Не всички бяха обичайните лакеи на Уесли. Някои от тях бяха хора, които познавах, с които в миналото се бях забавлявал по купони... Хора, които някога навярно бях смятал за приятели.

От силния юмрук по главата пред очите ми затанцува цяло съзвездие, размивайки лицата им пред погледа ми. Подигравките им се сляха в неразбираема какофония, докато ударите се сипеха един след друг. Свих се на кълбо в агония, борейки се да си поема дъх. Изведнъж сред врявата се разнесе ясен глас:

— Какво, по дяволите, става тук?

Примигнах, опитвайки се да фокусирам погледа си, и едва видях как две силни ръце откъснаха Уесли от мен и го запратиха към близката сграда. Измина секунда и третият от негодниците го последва, преди да разбере, че нещо се беше объркало. Останалите се отдръпнаха като подплашени овце, каквито си бяха, когато внезапно изплува едно познато лице. Еди Кастъл се бе надвесил над мен.

— Някой друг иска ли да се пробва? — изхриптях аз. — Все още сте повече от нас.

Бройката им не значеше нищо в сравнение с един Еди и те го знаеха. Не можех да ги видя как побягват, но си го представих и

усещането бе великолепно. Настъпи тишина и някой друг ми помогна да се изправя. Взрях се и различих друго познато лице — Нийл Реймънд ме подхвана под ръка.

— Можеш ли да вървиш? — попита той с лек британски акцент.

Аз потръпнах, когато стъпих на крака си, но кимнах.

— Да. Най-добре да се доберем до къщи и там ще проверя дали има нещо счупено. Между другото, благодаря — додадох, когато Еди ме подпря от другата страна и ние бавно закрачихме. — Хубаво е, че морой, изпаднал в беда, може да разчита на такива галантни рицари, които го следват по петите.

Еди поклати глава.

— Всъщност беше пълно съвпадение. Ние просто бяхме на път към вас, за да ви съобщим една новина.

По гърба ми плъпнаха ледени тръпки и аз застинах на място.

— Каква новина? — попитах тревожно.

Лека усмивка пробягна по лицето на Еди.

— Успокой се, новината е добра. Поне така смятам. Просто е неочаквана. Дватама със Сидни имате посетител на главния портал. От човешката раса.

Ако болката не беше толкова силна, челюстта ми щеше да увисне. Това наистина *беше* неочаквана новина. Като се омъжи за мен и потърси убежище при мороите, Сидни прекъсна повечето от контактите си с хората. Появата на един от тях тук беше странна и той не би могъл да е алхимик. Всеки алхимик, пожелал да я види, щеше да бъде отпратен.

— Кой е той? — попитах.

Този път усмивката озари цялото лице на Еди.

— Джаци Теруилиджър.

---

[1] Има се предвид песента „She blinded me with science“, хит на Томас Долби от 1982 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

СИДНИ

— Ох, Ейдриън.

Не можех да кажа нищо повече, докато помагах на Ейдриън да изтрие с влажна кърпа кръвта и прахта от лицето си и отмятах непокорните кичури кестенява коса. Той ме дари с безгрижната си усмивка. Въпреки окаяното си състояние някак си съумяваше да изглежда елегантен и неотразим.

— Хей, Сейдж, не въздишай така отчаяно. Тупаницата не беше чак толкова безнадеждна. — Погледна към Нийл и прошепна театрално: — Нали? Кажи й, че тупаницата не беше чак толкова безнадеждна. Кажи й, че се държах мъжки.

Нийл изстиска една унила усмивка, но майката на Ейдриън заговори преди него:

— Ейдриън, скъпи, сега не е време за шеги.

Вампирската ми свекърва и аз не се разбирахме за много неща, но по тази тема бяхме в идеална хармония. Между мен и Ейдриън още тегнеше горчивината от предишното ни спречкване и аз не можех да се отърся от чувството на вина, задето не му бях попречила по-решително да излезе. Най-малкото трябваше да му кажа да вземе пазител със себе си, тъй като това не беше първата му среща с тези скандалджии и побойници. Обикновено пазителите съпровождаха мороите само извън кралския двор, където стригоите бяха истинската опасност. Но тук, сред обкръжението на мороите, болшинството от които ни смятаха за уродлива грешка на природата, задето се бяхме оженили, враждебността на своите болеше много повече. Ние се бяхме сблъскали с много заплахи и клевети, но никога досега не се бе стигало до такова откровено насилие. Беше истински късмет — макар и напълно неочакван — че Еди и Нийл по случайност са се натъкнали на Ейдриън.

Еди беше излязъл, забързан към главната порта, за да доведе госпожа Теруилиджър. Толкова бях разстроена от състоянието на

Ейдриън, че почти не се замислих какво, за бога, би могло да доведе бившата ми преподавателка по история и наставница в магиите в кралската крепост на тайната раса от вампири. При все че една неспокойна част от мен се тревожеше, че посещението ѝ не би могло да е за добро, все пак се развълнувах от перспективата да се срещна с нея. Бяха изминали месеци, откакто не се бяхме виждали. Обичах Ейдриън и нямах нищо против Даниела, но копнеех за по-друго общуване.

— Нямам нищо счупено — продължаваше да настоява Ейдриън. — Вероятно няма дори да ми остане белег. Много жалко. Мисля, че един хубав белег точно тук — той докосна бузата си, — щеше много умело да подчертае и без това съвършените ми скули, добавяйки щрих на сурова мъжественост към чергите ми. Не че се нуждая от повече мъжественост...

— Стига, Ейдриън — прекъснах го уморено. — Просто се радвам, че си добре. Всичко можеше да е много по-зле. И не е лошо все пак да те види лекар, просто за всеки случай.

За миг ми се стори, че ще ми сервира поредната саркастична забележка, но явно размисли и се задоволи с мъдрото:

— Да, скъпа.

Лицето му доби ангелско изражение, което само засили подозрението ми, че няма никакво намерение да изпълни желанието ми. Поклатих глава, усмихвайки се противно на здравия разум, а сетне го целунах по бузата. Ейдриън. Моят съпруг. Ако преди година някой ми беше казал, че ще се омъжа, щях да му отвърна, че се шегува. Но ако ми беше казал, че ще се омъжа за вампир, щях да заявя, че бълнува. Гледайки сега Ейдриън, аз почувствах в гърдите си прилив на любов, въпреки предишните ни разногласия. Повече не можех да си представя живота без него. Това беше невъзможно. Можех ли да си представя живота с него, без да сме затворени в този малък, макар и луксозен апартамент, заедно с майка му, докато нашите два народа ни осъждат и кроят планове срещу нас? Определено. В моето въображение имаше много варианти за нашето бъдеще, каквото бих искала да бъде, ала в дадения момент това беше настоящето ни поне докато не се случи нещо драматично. Отвъд пределите на кралския двор моят народ искаше да ме затвори в тъмница. Вътре в него хората на Ейдриън го

нападаха и искаха да го пребият. Поне в този апартамент бяхме в безопасност. А най-важното — бяхме заедно.

Почукването на вратата избави Ейдриън от по-нататъшно мъмрене. Даниела отвори и на прага се появи Еди. Срещите с него почти винаги ме караха да се усмихвам. В Палм Спрингс минавахме за близнаци заради еднаквите ни тъмноруси коси и кафяви очи. Но с времето наистина започнах да го чувствам като роден брат. Познавах малцина, които бяха толкова смели и предани на делото и приятелите си. Бях горда, че можех да се нарека една от тях, и ми беше болно да гледам как се терзае заради изчезването на Джил. Сега от лицето му почти не слизаше изразът на безнадеждно отчаяние и понякога се тревожех дали наистина той се грижи за себе си. Изглежда, вече почти не се бръснеше и имах чувството, че се храни единствено, за да има сили да тренира и да се поддържа в отлична физическа форма, когато дойде време да влезе в решителна схватка с похитителите на Джил.

Но тревогите ми за Еди отстъпиха на заден план, когато видях тази, която бе дошла с него. Прекосих на бегом стаята и я сграбчих в жарката си прегръдка, която я изненада и смути. Госпожа Теруилиджър — никога не можах да я нарека Джаки, при все че вече не бях нейна ученичка — бе променила живота ми в толкова много отношения. Тя бе поела ролята, която дотогава бе запазена за баща ми: да ме учи на тайните и мъдростите на древното изкуство. Ала за разлика от него тя никога не ме е карала да се чувствам нищожна и некадърна. Тя ме насърчаваше и подкрепяше, вдъхвайки ми вяра в моята значимост и способности, макар да съм длъжна да призная, че невинаги съм се справяла отлично. Откакто дойдох в кралския двор, двете с нея общувахме по телефона, ала чак сега осъзнах колко много ми е липсвала.

— Боже, боже — подсмихна се тя, опитвайки се да отвърне на прегръдката ми. — Не съм очаквала такова топло посрещане. — Движенията ѝ бяха малко тромави заради пътната чанта, която държеше в едната си ръка, а в другата стискаше нещо, което приличаше на клетка за пренасяне на животни.

— Ще ми позволите ли най-сетне да взема това? — настоя Еди, дърпайки клетката от ръката ѝ. Тя я пусна и най-сетне ме стисна в здравата си прегръдка. Лъхна ме смесеното ухание на пачули и ароматни пръчици „Наг Чампа“, напомняйки ми за по-безгрижните

времена, когато двете с нея, сгушени една до друга, се трудехме над заклинанията. В очите ми запариха сълзи и аз побързах да отстъпя назад, за да ги изтрия.

— Радвам се, че сте тук — заговорих, опитвайки се да се овладеея и да си придам делови вид. — Изненадана, но много радостна. Сигурно пътуването никак не е било леко за вас.

— Това, което трябва да ти съобщя, може да бъде казано само лично. — Моята бивша преподавателка побутна очилата на носа си и огледа останалите присъстващи в стаята. — Нийл, приятно ми е да те видя отново. И, Ейдриън, доволна съм, че Сидни най-после те направи почтен мъж.

Той се ухили и представи Даниела. Майка му беше любезна, но малко хладна. Мороите като нея, които обикновено живеят изолирано само в кралския двор, нямат много приятели сред хората. Самата идея за хора, използващи магия, беше за мороите също толкова странна и неприемлива, както и за алхимиците, но трябва да призная, че Даниела се опитваше свикне с нея. Моята свекърва може и да подбираше неудачно моментите на появата си, прекъсвайки романтичните ни усамотения, и да не разбираше от деликатни намеци, но не можех да отрека, че животът ѝ през последната година се бе преобърнал с краката нагоре, което донякъде я оправдаваше.

— Влизайте, влизайте — поканих госпожа Теруилиджър в дневната. Толкова малко хора ни идваха на гости, че почти бях забравила основните правила на гостоприемството. — Седнете, а аз ще ви донеса нещо за пиене. Или може би за ядене?

Тя поклати глава и тръгна с мен към кухнята. Останалите ни последваха, с изключение на Еди, който все още стискаше неловко клетката.

— Няма нужда от нищо — рече бившата ми преподавателка. — А и може да не разполагаме с много време. Всъщност надявам се да не съм дошла твърде късно.

От думите ѝ космите на врата ми настръхнаха, но преди да успея да отговоря, Еди се прокашля и вдигна клетката, в която сега видях, че се бе сгушила една котка.

— Ъ, какво да правя с нея?

— С него — поправи го госпожа Теруилиджър. — Струва ми се, че Господин Божангле спокойно може да ни чака в клетката си, докато

разговаряме. Освен това, ако не греша в предположенията си, много скоро той ще ни потрябва.

Ейдриън ме изгледа въпросително, но в отговор аз само свих рамене.

Всички се събрахме край кухненската маса. Аз седнах, а моят съпруг застана зад мен и отпусна ръце върху рамото ми. С крайчеца на окото си зърнах проблясването на рубините върху брачната му халка от бяло злато. Госпожа Теруилиджър се настани срещу мен и извади от чантата си богато украсена дървена кутия с резбовани цветя, навярно ръчна изработка. Тя остави кутията върху масата и я побутна към мен.

— Какво е това? — попитах недоумяващо.

— Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш — отвърна госпожа Теруилиджър. — Получих я преди няколко седмици, някой я бе оставил на прага ми. Отначало помислих, че е някакъв ексцентричен подарък от Малахи, макар че това не е в неговия стил.

— Правилно — съгласи се Ейдриън. — Ръчни гранати, камуфлажни жилетки... това са обичайните му подаръци. — Малахи Улф беше доста ексцентричен инструктор по самозащита, при когото двамата с Ейдриън вземахме уроци и който съвсем неочаквано бе покорил сърцето на госпожа Теруилиджър.

Тя се усмихна кратко в отговор на забележката на Ейдриън, но продължи, без да откъсва поглед от кутията:

— Много скоро разбрах, че кутията е магически запечатана. Опитах всякакви отключващи заклинания, както много разпространени, така и по-редки, но без резултат. Който и да е омагьосал кутията, е използвал много силно заклинание. Прекарах последните няколко седмици, изчерпвайки ресурсите си, и най-последно занесох кутията на Инес. Ти, разбира се, я помниш, нали?

— Трудно е да я забрави човек — отвърнах, замислена за уважаваната от всички, чудата стара вещица от Калифорния, която бе украсила с рози всяко кътче от дома си.

— Точно така. Тя ми каза, че знае много мощна магия, която навярно би могла да я отвори, но аз не съм успяла, защото заклинанието, с което е омагьосана кутията, е подвластно само на конкретен човек. — Госпожа Теруилиджър изглеждаше огорчена. — А аз не го бях разбрала. Очевидно този човек не съм аз. Инес предположи, че този, за когото е предназначена кутията, ще успее да я

отвори без особено затруднение и аз стигнах до извода, че получателят си *ти*.

Думите ѝ ме сепнаха и аз се втренчих изумено в кутията.

— Но защо ще ми я изпращат чрез вас?

Госпожа Теруилиджър се огледа наоколо с леко насмешливо изражение.

— Това наистина не е най-лесният адрес за доставка. Съжалявам само, че не се сетих по-рано. Надявам се, че каквото и да има вътре, не се влияе от изминалото време.

Погледнах на кутията в нова светлина, изпълнена едновременно с нетърпение и безпокойство.

— Какво трябва да направя?

— Отвори я — гласеше простишкият отговор на Теруилиджър. — Макар че бих посъветвала останалите да се отдръпнат крачка назад.

Даниела побърза да изпълни препоръката, но Ейдриън и дампирите упорито отказаха да помръднат от местата си.

— Направете това, което каза госпожа Теруилиджър — подканих ги аз.

— Ами ако вътре има бомба? — настръхна Еди.

— Аз навярно ще мога почти да неутрализирам опасността за Сидни, но за останалите не гарантирам — заяви госпожа Теруилиджър.

— Навярно? — попита Ейдриън. — Може би това е начинът алхимиците най-сетне да се доберат до теб.

— Може би, но те не са почитатели на човешката магия. Не мога да си представя, че ще се възползват от нея — въздъхнах. — Моля ви. Просто се отдръпнете назад. Всичко с мен ще е наред.

Не бях съвсем сигурна в това, но след кратко убеждаване те се съгласиха. Госпожа Теруилиджър извади малка торбичка и поръси жълт, ароматен прах върху масата. Измърмори заклинание на гръцки и аз почувствах магията — човешката магия — да изпълва въздуха около нас. Беше минало много време, откакто не бях усещала чужда магия, и се удивих на мощния прилив, с който тя ме изпълни. След като направи своята защитна магия, моята наставница ми кимна окуражаващо.

— Давай, Сидни. Ако не можеш просто да я отвориш, използвай някое основно отключващо заклинание.

Аз отпуснах пръсти върху капака и поех дълбоко дъх. Нищо не се случи, когато се опитах да го повдигна, но това се очакваше. Дори госпожа Теруилиджър да беше права в предположението си, че кутията е предназначена за мен, това не означаваше, че отварянето ѝ ще бъде много лесно. Докато си припомнях заклинанието за отключване, няколко очевидни въпроса заглождиха тъглчетата на съзнанието ми: наистина ли беше предназначена за мен? И ако беше така, от кого? И най-главното, защо?

Произнесох заклинанието и при все че външно кутията не се промени, всички чухме тихо изпукване. Опитах се отново да повдигна капака и този път той безпрепятствено се отвори. И което беше още по-добре, отвътре не се взриви бомба. След кратък миг на колебание, останалите се скупчиха около мен, за да видят съдържанието ѝ. Сведох поглед и открих няколко сгънати листа и един косъм върху тях. Повдигнах го внимателно и го поднесох към светлината. Беше рус.

— Навярно е твой — обади се госпожа Теруилиджър. — За да се обвърже конкретна личност с подобно заклинание, трябва да имаш частица от получателя. Косъм. Нокът. Кожа.

Смръщих нос, докато разгъвах първия лист, опитвайки се да не мисля как някой се е сдобил с косъм от косата ми. Листът се оказа рекламна листовка от Музея по роботехника в Питсбърг. Би било забавно, ако не бяха смразяващите думи, написани върху снимката на един от музейните експонати, Динобот 2000:

ЕЛА ДА ПОИГРАЕМ, СИДНИ.

Дъхът ми секна и аз вдигнах рязко глава. Всички останали изглеждаха не по-малко стъписани от мен. Почеркът не ми беше познат.

— Какво има на другия лист? — попита Нийл.

Той беше гланцов и също сгънат, приличаше на откъсната страница от списание. На пръв поглед напомняше на туристически рекламен проспект. Разгърнах го и видях снимка на спретнат хотел, предлагащ нощувка и закуска в Пало Алто.

— Какво общо има това с Музея на роботехниката в Питсбърг?

Госпожа Теруилиджър застина.

— Не мисля, че е страницата, която трябва да видиш.

Обърнах листа и ахнах при вида на това — или по-точно, на тази, която видях.

Джил.

Почти бях забравила за тази реклама. Преди цяла вечност — или поне на мен така ми се струваше — Джил за кратко беше модел на една модна дизайнерка в Палм Спрингс. Никога не биваше да ѝ го позволявам поради съображенията за сигурност. Фотографията, която гледах сега, е била направена тайно, против волята ми. Джил беше с чифт големи слънчеви очила, а около буйната ѝ коса беше увит пъстроцветен шал. Погледът ѝ се рееше към група от палмови дървета и тези, които не я познаваха добре, никога нямаше да се досетят, че е тя. Всъщност повечето хора не биха отгатнали дори, че е морой.

— Какво, по дяволите, е това? — избухна Еди. Гледаше ме така, сякаш само след миг ще изтръгне страницата от ръцете ми. Малко неща можеха да го накарат да изгуби самообладание. Безопасността на Джил беше едно от тях.

Поклатих недоумяващо глава.

— И аз също като теб нямам понятие.

Ейдриън се наведе над мен и взе първия лист.

— Това едва ли означава, че държат Джил затворена в някакъв Музей на роботехниката? В Питсбърг?

— Трябва веднага да отидем там — заяви Еди разпалено. Извърна се, сякаш бе готов да тръгне на секундата.

— Аз трябва да отида — казах аз и посочих листовката, която държеше Ейдриън. — Кутията е предназначена за мен. Тази бележка дори е адресирана до мен.

— Няма да отидеш сама — тутакси реагира Еди.

— Ти изобщо никъде няма да ходиш — присъедини се Ейдриън. Остави листа върху масата. — Точно преди малката ми, ъ, схватка с Уесли, аз си побъбрих с Нейно Величество, която съвсем ясно ми даде да разбера, че на двама ни с теб е забранено да напускаме двора.

Тъга и вина ме изпълниха, докато се взирах в профила на Джил. Джил. Изчезнала вече почти от месец. Бяхме търсили отчаяно някаква нишка и ето че сега тя беше в ръцете ни. Но ако опасенията на госпожа Теруилиджър се оправдаят и вече бе твърде късно? Какво се бе случило, докато тази кутия стигне до получателя?

— Аз трябва да замина — заявих решително. — Няма начин да пренебрегна тази следа, Ейдриън, и ти го знаеш.

Погледите ни се срещнаха. Множество противоречиви чувства сякаш изпълниха въздуха около нас и накрая той кимна.

— Да, зная.

— Нали не мислиш наистина, че Лиса би могла да заповяда на охраната да ме спре със сила?

— Не зная — въздъхна съпругът ми. — Но тя — съвсем справедливо — изтъкна, че след всички главоболия, които й създадохме, оставайки тук, ситуацията ще се усложни още повече, ако ти напуснеш двора и бъдеш заловена от алхимиците. Бихме могли да се опитаме да се измъкнем някак си незабелязано... но не бих се изненадал, ако охраната при главния портал проверява всяка излизаща кола.

— Предположих нещо подобно — присъедини се към разговора госпожа Теруилиджър. Тя беше преодоляла смайването си и отново бе превключила на делови режим, който ми подейства безкрайно успокояващо. — Тъкмо заради това дойдох подготвена. Имам идея как да те изведа оттук, Сидни, ако пожелаеш да го сториш. — Тя вдигна очи към Ейдриън. — Но само Сидни, опасявам се.

— Няма начин — отрязва я той тутакси. — Ако тя тръгне, тръгвам и аз.

— Не — бавно изрекох аз. — Госпожа Теруилиджър е права.

Веждите му отхвъркнаха към челото.

— Виж, ти рискуваш много повече от мен, ако избягаш от двора. И аз няма да позволя да заминеш и да застрашиш живота си, докато аз стоя тук в безопасност, така че не...

— Не става дума за това — прекъснах го остро, но миг по-късно смекчих тона. — Искам да кажа, че държа ти да си в безопасност, но те моля да се вслушаш в собствените си думи. Ако аз напусна двора, рискувам много повече, защото алхимиците ме търсят. Само че те в момента не ме търсят, защото смятат, че заедно с теб се намирам на безопасно място. И докато са уверени в това, няма да започнат да ме издирват активно. Мен никой не ме вижда в двора, но ти редовно се появяваш, когато ходиш да се храня. Ако и двамата внезапно изчезнем, до алхимиците може да достигне слухът, че сме заминали. Обаче ако продължават да те виждат...

Ейдриън се намръщи.

— Те ще продължат да смятат, че ти също си тук, но просто се криеш от злобните вампири.

— Ти ще бъдеш част от прикритието ми — довърших аз и сложих длан върху неговата. — Зная, че това не ти харесва, но наистина може да ни помогне. Ще ми позволи да се движа свободно навън и да се опитам да разбера как това — кимнах към рекламната листовка от музея — е свързано с Джил.

Ейдриън остана мълчалив няколко минути. Виждах, че признаваше правотата ми, но при все това ситуацията не му харесваше.

— Просто се притеснявам от мисълта, че ще си неизвестно къде сама, докато аз седя затворен тук в неведение.

— Тя няма да е сама — увери го Еди. — Аз нямам никакви мисии и никой не ме търси. Мога свободно да влизам и излизам от двора.

— Аз също — обади се Нийл.

— Един от двамата ви трябва да остане с Ейдриън — възразих аз. — В случай че днешното сбиване се повтори. Нийл, ще останеш ли? А ти, Еди, ще дойдеш ли с мен, за да ми помогнеш да разберем какво означава всичко това?

Думите ми прозвучаха като молба за услуга, но аз знаех, че нищо на тази земя не бе по-важно за Еди от търсенето на Джил.

— Значи, ето как се договаряме — обобщи Ейдриън, след като дампирите се съгласиха. — Аз ще остана тук и ще те прикривам, но веднага щом намеря начин да дойда при теб, без да издъня прикритието ни, ще го направя.

Погледите ни отново се срещнаха. Искаше ми се да му кажа толкова много неща. Като например колко съжалявам за неотдавнашната ни караница, че не се опитвам да го контролирам. Просто се тревожех за него. Толкова много го обичах и само исках той да е в безопасност. Надявах се той да го знае. Всичко, което можех да направя в този момент, заобиколена от толкова много свидетели, бе да кимна в знак на съгласие.

Госпожа Теруилиджър ни наблюдаваше с иронична развеселеност.

— Всички решиха ли най-после кой с каква смела роля ще се нагърби? — попита накрая и ми отпрати кратка усмивка. — Изглежда, май не се притесняваш особено как възнамерявам да те измъкна оттук, Сидни.

Свих рамене.

— Имам ви пълно доверие, госпожо. Щом казвате, че имате идея, аз ви вярвам. Каква е тя?

След като ми каза, в стаята се възцари тишина. Всички се взирахме втрещени в нея, докато Ейдриън най-сетне не заговори.

— Леле — промълви съпругът ми, — не очаквах подобно нещо.

— Не мисля, че някой друг го е очаквал — призна Еди.

Вниманието на госпожа Теруилиджър бе съсредоточено върху мен.

— Готова ли си да го направиш, Сидни?

Преглътнах.

— Предполагам, че се налага да бъда. И не бива да губим повече време.

— Първо — заговори Ейдриън отново, — може ли да разменя няколко думи насаме с жена ми, преди да настъпи веселбата?

— Разбира се — съгласи се великодушно госпожа Теруилиджър.

Ейдриън ме отведе настрани и подвикна на останалите:

— Вие поговорете помежду си.

Той ме поведе към нашата спалня и не пророни нито дума, докато вратата не се затвори зад гърбовете ни.

— Сидни, осъзнаваш, че това е истинско безумие, нали? В пълния смисъл на тази дума.

Усмигнах му се и го притеглих към себе си.

— Зная. Ала и двамата разбираме, че *няма начин* да пропусна следа, която може да ни отведе до Джил.

Изражението му помръкна.

— Иска ми се да направя нещо повече, а не само да ти бъда прикритие — рече той. — Но щом се налага... — Въздъхна. — И е още по-безумно, че ти заминаваш, след като положихме толкова усилия да дойдем тук и да бъдем заедно.

— Да, но... — Поколебах се, тъй като ненавиждах думите, които се канех да изрека. — Ти сам разбираш, че сегашният ни живот не е това, за което мечтаехме.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Ейдриън, но аз можех да се закълна, че вече знаеше отговора.

— Ейдриън, не се съмнявай, че те обичам и искам да живея с теб. Но настоящият ни живот... да се крием от твоята и моята раса... постоянното присъствие на майка ти... не зная. Може би и двамата се нуждаем от глътка свобода.

Зелените му очи се разшириха.

— Искаш да се махнеш от мен?

— Не, разбира се, че не! Но искам да преосмисля всичко, да открия как можем да имаме живота, който искахме. — Въздъхнах. — И естествено, това, което е много по-важно...

— Трябва да намерим Джил — довърши той.

Кимнах и отпуснах глава на гърдите му, заслушана в равното биене на сърцето му. По-раншните емоции забушуваха в мен, когато си припомних за събитията през изминалата година и всичко, което преживяхме. Трябваше да пазим в тайна връзката си, а когато я разкриха, алхимиците ме отвлякоха и ме държаха с месеци затворена в един от поправителните си центрове, където се опитаха да промият мозъка ми, да пречупят волята ми, за да се върна покорно в техните редици. Всеки миг, който изживях сега с Ейдриън, беше безценен дар, но да се наслаждавам на близостта му и нашата любов, да забравя за Джил... ами това би било прекалено егоистично.

— Да я намерим, в момента е по-важно от нашето щастие — заявих.

— Зная — кимна Ейдриън и ме целуна по челото. — И една от причините да те обичам толкова силно е, че ти нито за миг не се поколеба да тръгнеш да я търсиш. И че щеше да ми позволиш да направя същото, ако беше на мое място.

— Така и трябва да бъде — отвърнах просто.

— Кълна се, че веднага щом се уверя, че мога да се измъкна незабелязано от тук, ще дойда при теб. Няма да си сама.

Докоснах гърдите си там, където туптеше сърцето ми.

— Аз никога не съм. Ти винаги си тук.

Устните ни се сляха в дълга опияняваща целувка и по тялото ми се разля гореща вълна, която стигна чак до върховете на пръстите ми и ме накара да осъзная, че леглото е зад нас. Отдръпнах се, преди да се отдадем на страстта и да забравим за всички и всичко.

— Ще се върна, преди да се усетиш — уверих го и го прегърнах още веднъж. — И ако всичко върви по план, Джил ще бъде с мен.

— Ако всичко върви по план — възрази той, — всеки момент ще ни се обадят похитителите и ще ни кажат, че са я пуснали след внасянето на поправките в закона за избора на монарх и тя е на път за дома.

Усмихнах се безрадостно.

— Би било чудесно.

Отново се целунахме и се върнахме при останалите. Тогава осъзнах, че макар с Ейдриън привидно всичко да изглеждаше наред, в нас все още беше останала горчилката от предишните ни разногласия. Все още предстоеше да разрешим много проблеми — и най-големият бе нежеланието му да се откаже от магията на духа. Пропуснах шанса си и сега можех единствено да се надявам, че той няма да прекали и всичко с него ще е наред.

Междувременно госпожа Теруилиджър вече бе превърнала нашата кухня в магьосническа работилница. Върху масата бяха подредени шишета и торбички с необходимите съставки, а в тенджерата на печката вреше вода. Тя поръси нещо вътре и миг след това кухнята се изпълни с пара, ухаеща на анасон.

— Добре, добре — промърмори наставницата ми, без да вдига глава. — Върнала си се. Би ли отмерила две чаени лъжички от онова червено цвекло на прах?

Аз заставах до нея, обзета от кратко усещане за дежавю. За миг се върнах в доброто старо време. Не че всичко тогава беше спокойно и безоблачно. Изучаването на магията от госпожа Теруилиджър беше трудно и изтощително — както физически, така и психически, а постоянните перипетии с Ейдриън и останалите добавяха допълнително напрежение и усложняваха живота ми. При все това познатото усещане бе приятно, тъй като общите ни занимания с магиите много ми липсваха. Аз все още се упражнявах, но тук, в двора, не съм се осмелявала да правя толкова силна магия. Заклинанието за моето бягство, което имаше наум госпожа Теруилиджър, изискваше участието на двете ни, както и няколко часа усилена подготовка. Ейдриън и останалите се опитаха да се разсеят, доколкото можеха, а Еди отиде да си приготви малко багаж за пътуването, тъй като никой от нас не знаеше какво точно ще се случи в Питсбърг.

Джил — помислих с надежда. — Моля те, Господи, нека да намерим този Музей на роботехниката и да заварим там Джил да продава билети.

Ала се съмнявах, че ще бъде толкова лесно.

Около четири сутринта двете с госпожа Теруилиджър завършихме нашата работа. По вампирското разписание, с което вече бях свикнала, все още беше средата на деня, но госпожа Теруилиджър изглеждаше уморена. Знаех, че умира за чашка кафе, но кофеинът намалява силата на магическите способности, а през цялото време ѝ се налагаше да прави малки заклинания. Но завършването на процеса се падаше на мен и колкото повече приближаваше краят, толкова по-често започвах да се питам дали постъпвам правилно.

— Може би ще е много по-лесно да се измъкна, скрита в багажника на колата — промърморих, докато държах в ръка чашата с отварата, която бяхме приготвили.

— Съществува голяма вероятност да претърсват излизациите коли — рече Ейдриън. — Особено нейната. Лиса ми заяви съвсем ясно, че не желае двамата с теб да напускаме двора.

Понечих да отнеса чашата към мястото, където госпожа Теруилиджър бе поставила едно огледало, но ме връхлетя нова тревога.

— Мислиш ли, че тя ще ми позволи да се върна, когато разбере, че съм избягала?

Всички се умълчаха, тъй като никой нямаше отговор на този въпрос, ала накрая госпожа Теруилиджър заяви практично:

— Винаги можеш да се върнеш по същия начин.

Аз се намръщих и погледнах към чашата в ръцете си, чудейки се как ли ще се чувствам по-късно. В дневната госпожа Теруилиджър услужливо бе подпряла огледало в цял ръст, взето от спалнята на Даниела. Сега донесе клетката до него и отвори вратичката. Белият котарак на сиви, кафяви и рижави ивици — Господин Божангле — излезе и седна спокойно пред огледалото. Ако не беше котка, бих могла да се закълна, че се люби на отражението си.

— Знаеш думите, нали? — попита госпожа Теруилиджър.

Кимнах и се отпуснах на колене до котарака. Бях запомнила заклинанието, докато работехме.

— Трябва ли да зная още нещо, преди това да се случи?

— Само не забравяй да гледаш котарака, докато произнасяш заклинанието — напомни ми госпожа Теруилиджър.

Погледнах към другите за последен път.

— Скоро ще се видим, надявам се.

— Късмет — пожела ми Нийл.

Ейдриън задържа задълго погледа си върху мен. Не каза нищо, но някак си ми изпрати милион послания. Почувствах как буца заседна на гърлото ми и отново ме заляха предишните емоции. Толкова усилено се борихме, за да дойдем тук, а ето че сега аз си тръгвах. *Не си тръгваш* — напомних си. — *Отиваш да спасиш Джил*. Това, което си казахме преди малко с Ейдриън, беше истина. Ние се обичахме, но любовта ни не бе толкова егоистична, че просто да обърнем гръб на някого, на когото държахме и обичахме.

Усмяхнах му се леко и изпих отварата. Имаше малко лютив вкус и не беше неприятна, но не бих я изпила за удоволствие. Оставих празната чаша, а след това се съсредоточих върху огледалото — по-конкретно върху отражението на котарака до мен. Господин Божангле все още седеше доволен на пода и аз предположих, че госпожа Теруилиджър бе избрала този котарак заради кроткия му нрав. Призовах магията, изолирайки се от останалия свят и концентрирайки се единствено върху заклинанието. Произнесох латинските думи, без да откъсвам поглед от животното. Освен физическите усилия, заклинанието изискваше и доста психическа енергия. И когато свърших, се почувствах изтощена, докато магията се надигаше в мен и започваше да действа.

Не отделях очи от котарака, но много бавно възприятието ми за образа му започна да се променя. Всъщност цялото ми зрение напълно се промени. Рижавият цвят посивя, но шарките по козината на животното внезапно станаха по-отчетливи. Забелязвах всеки нюанс, всяка подробност. Междувременно всичко ми изглеждаше невероятно ярко, все едно бяха включени прожектори. Примигнах няколко пъти, за да проясня това усещане и забелязах, че все повече се снижавам до пода. Нещо падна върху лицето ми, закривайки погледа ми, и аз изпълзях изпод него. Беше блузата ми. Поглеждайки обратно към огледалото, видях отраженията на две котки.

Едната от тях бях аз.

— Дяволите да ме вземат.

Не познах веднага гласа на Ейдриън. Все още бях достатъчно човек, за да разбирам езика, но новите ми уши предаваха звуците по съвсем различен начин. Всъщност чувах повече от преди и обикновените звуци ми се струваха по-високи. Но имах малко време, за да се впускам в по-пространни размишления, тъй като две ръце внезапно ме вдигнаха и ме пъхнаха в клетката. Вратичката се затвори.

— Не искаме да ги объркаме, нали? — рече госпожа Теруилиджър.

— Къде смятате да сложите другата? — поинтересува се Даниела.

— Където искате — отвърна госпожа Теруилиджър. — Не мога да я взема със себе си. Охраната ме видя да влизам с една котка. Ще ме видят да излизам само с една.

— Какво? — Пискливият глас на свекърва ми едва не проби тъпанчетата на ушите ми. — Това същество ще остане тук?

Имаше нещо символично във всичко това. Снаха ѝ е превърната в животно? Няма проблем. Но да се грижи за някаква котка? Голям проблем.

— Ще ви донеса котешка тоалетна и храна — услужливо предложи Нийл.

Зад металната решетка на клетката внезапно изникна лицето на Ейдриън и очите му се взряха в мен.

— Какво ново, котенце? Добре ли си там?

По навик се опитах да отговоря, но се получи само жално мяукане.

Изведнъж светът около мен се завъртя, когато вдигнаха клетката във въздуха. Трябваше да впрегна всичките си сили, за да запазя равновесие с крака и усещания, непознати за мен.

— Няма време за сладки приказки — отсеке госпожа Теруилиджър. — Трябва да тръгваме.

Ейдриън сигурно я бе последвал, тъй като лицето му отново надникна през решетката.

— Бъди внимателна, Сейдж. Обичам те.

Госпожа Теруилиджър и Еди се сбогуваха и се запътиха към вратата. Излязохме от сградата и се озовахме навън. Знаех, че все още е нощ, ала светът, който успявах да зърна през решетките на клетката, изглеждаше съвършено различен от този, с който бях свикнала.

Лампите върху високите стълбове разпръсваха много по-добре мрака при новото ми по-силно зрение. Макар да не можех да различа пълния спектър на цветовете, виждах много по-надалече, отколкото с човешките си очи. Разполагаме поне с час, докато магията се развали, но моите спътници поддържаха добро темпо, крачейки бързо през моравите на кралския двор към паркинга за гости.

Там госпожа Теруилиджър се отправи към автомобила, който бе наела, и остави клетката ми на задната седалка. Оттам нямах толкова добра гледка, но можех да чувам всичко. Пазителите при главния портал разпитаха госпожа Теруилиджър за причината на посещението ѝ и пожелаха да узнаят защо Еди я придружава.

— Аз съм в отпуск — отвърна той бързо, но без сянка на притеснение. — Имам лична работа и тя предложи да ме закара.

— Зная, че пътищата извън пределите на двореца невинаги са безопасни нощно време — додаде наставницата ми. — Затова нямам нищо против да имам компания.

— Можете да почакате, след по-малко от час слънцето ще изгрее — отбеляза пазителят.

— Нямам време — рече тя. — Трябва да успея за полета си.

Както Ейдриън бе предсказал, пазителите претърсиха старателно колата и аз ги чух да си шепнат един на друг.

— Увери се, че няма някой „пътник без билет“.

Безпокойството ми се усили и аз изведнъж установих, че махам напред-назад с опашка.

Пред мен изникна едно дампирско лице и в следващия миг се чу:

— Хей, писи, писи.

Не отговорих, опасявайки се, че от устата ми ще излезе само съскане.

Пазителите най-после ни дадоха разрешение да потегляме и ето че се озовахме на шосето, зад пределите на мястото, което през последния месец беше за мен едновременно убежище и затвор. Госпожа Теруилиджър шофира още половин час, докато се отдалечим достатъчно от двора, а после отби колата от магистралата и отклони по един страничен път. След като паркира, тя отвори клетката, за да изляза на задната седалка и остави купчина дрехи до мен. Зад нея едва различавах светлеещото небе.

— Ето какво — рече тя, когато се настани отново на предната седалка. — Навярно трябваше да ти го кажа предварително... но при тази магия е много по-лесно да се превърнеш от човек в котка, отколкото обратното.

ГЛАВА 3

ЕЙДРИЪН

След заминаването на Сидни минутите се влачеха като часове. Кръстосвах из малкия ни апартамент, в гърдите ми се бе образувал възел и аз се подготвях за най-лошото. Ужасявах се, че всяка секунда ще получа известие, че планът се е провалил и пазителите са заловили Сидни в опит да избяга от кралския двор.

— Скъпи, не може ли да спреш? — не издържа майка ми накрая. — Плашиш животните.

Аз се спрях и погледнах надолу, където Господин Божангле наблюдаваше внимателно Хопър — малкия омагьосан дракон, който Сидни бе призовала по-рано тази година. Хопър беше станал нещо като домашен любимец и явно бе развълнуван от появата на котарака — чувство, което явно не бе взаимно.

— Не мисля, че е заради мен, майко. Те просто...

Звънът на телефона ме прекъсна и аз се спуснах към него, стряскайки и котарака, и дракона. Върху дисплея имаше есемес от Еди, кратък и ясен: *Напуснахме двора. Всичко е наред.*

В отговор написах: *Все още ли съм женен за котка?*

Да — получих есемес, последван от още един: *Но госпожа Т. се кълне, че е временно.*

Част от тревогата ми се разсея, но не изцяло.

Написах: *Осведоми ме, когато тя се върне.*

Двайсет минути по-късно пристигна нов есемес, този път от самата Сидни: *Върнах се в човешка форма. Всичко изглежда нормално.*

Всичко? — усъмних се.

Е, с изключение на странното желание да преследвам лазерни показалки — отвърна тя.

Ако това е най-лошият страничен ефект, ще го преживея. Дръж ме в течение. Обичам те.

И от мен мая за теб — написа тя в отговор, който тутакси бе поправен с: *Искам да кажа, обичам те.*

Усмихнах се и оставих телефона, но открих, че все още бях далече от успокояващото усещане, че всичко на този свят е наред. Не можех да се отърся от чувството, че между мен и Сидни не всичко е изгладено, при това дори без да смятам физическите заплахи, надвиснали в момента над нея. Тя беше успяла да напусне кралския двор... но сега щеше да се изправи лице в лице пред същите опасности, които ни бяха принудили да потърсим убежище тук.

Само ако те узнаят, че тя е извън пределите на двора — напомни ми гласът на леля Татяна в един от редките моменти, когато демонстрираше искрено желание да помогне. — Докато никой не я търси — и тя сама не се издаде — ще бъде в безопасност. Така че гледай да не оплескаш нещата.

Добре — съгласих се. — Освен това никой няма основание да предполага, че тя не е тук. Тя никога не излиза от апартамента, а и не ни идват чак толкова много гости.

По-късно същия ден, сякаш като по поръчка, ни дойде гост.

Слава богу, не беше отряд от пазители, настоявайки да узнаят местонахождението на Сидни. Вместо това отвън на прага стоеше Соня Карп, която се усмихна, щом ме видя. Ала каквото и облекчение да изпитах, когато я зърнах, то тутакси бе пометено от тревожния тон на леля Татяна.

За нищо на света не бива да отслабваш бдителността си! — изсъска тя.

Соня е наша приятелка — отвърнах мълчаливо.

Това няма значение — възрази леля Татяна. — Никой не бива да знае, че Сидни я няма, без значение дали според теб ти е приятел. Достатъчно е само някой неволно да се изпусне, независимо колко добри са намеренията му. Колкото по-малко хора знаят тайната, толкова по-добре.

Прониза ме остра болка, когато осъзнах, че тя е права.

Междувременно, докато водех този мислен диалог с фантома в главата ми, приветливото изражение на Соня се замени с озадачено.

— Ейдриън, добре ли си? — попита тя.

— Добре съм, добре съм — отвърнах и я поканих да влезе. — Просто съм уморен. Имах доста тежка сутрин, така да се каже. — Направих неопределен жест към лицето си, върху което все още личаха следи от тупаницата с Уесли и компания.

Както се надявах, думите ми мигом отвлякоха вниманието на Соня. Лицето ѝ доби угрижен вид.

— Какво се е случило?

— О, обичайното. Просто неколцина идиоти, които ми завиждат, че съм женен за най-сексапилното момиче от човешкия род в околността.

— Къде е тя? — попита Соня, оглеждайки празния апартамент.
— А майка ти?

— Майка ми си легна, а Сидни... излезе на разходка.

Проницателните очи на Соня отново се впиха в мен.

— Излязла е на разходка, след като тази сутрин си бил нападат?

— Ами все още е светло, така че има по-малка опасност. А и... Нийл е с нея. — Едва не изтърсих Еди, но не бях сигурен дали Соня е чула, че е напуснал двора. Като си знам какъв ми е късметът, нищо чудно Нийл да цъфне след малко неканен и да съсипе цялата скалпена история. — Нуждаеше се от глътка въздух — додадох, като забелязах скептичното изражение на Соня. — Писна ѝ да стои затворена по цял ден. — Това последното поне не беше лъжа.

Соня задържа погледа ми още няколко минути, преди да реши да изостави темата. Навярно по аурата и езика на тялото ми тя бе разбрала, че не съм докрай откровен, но едва ли можеше да се досети за истината — че Сидни е била превърната в котка и е била измъкната тайно от двора заради едно доста съмнително начинание в опит да бъде намерена Джил.

— Е, всъщност аз дойдох да се видя с теб — каза накрая Соня.
— Нужно ми е да обсъдим нещо. Или по-скоро някого.

Седнах до кухненската маса и ѝ кимнах да се присъедини към мен. Да обсъдим някого? Нямах нищо против, стига да не ставаше дума за Сидни.

— Кого имаш предвид? — попитах.

Соня преплете пръсти и пое дълбоко дъх.

— Нина Синклер.

Потрепнах. Вероятно това не беше толкова проблематично като Сидни в момента, но несъмнено Нина не беше желана тема за разговор. Тя също като мен владееше магията на духа и двамата с нея бяхме добри приятели, докато Сидни беше отвличена. За съжаление, Нина искаше да бъдем нещо много повече от добри приятели и бе

решила, че връзката ни е по-различна от това, което всъщност беше. Тя прие много зле отказа ми — и реагира още по-зле, когато разбра, че съм се оженил за жена от човешката раса. В редките случаи, когато се засичахме с нея, откакто се върнах в двора, постоянно си спомнях стария израз „ако погледът можеше да убива“.

— Какво за Нина? — попитах предпазливо. — Тя все още ли работи за теб?

Соня ръководеше проект по създаването на ваксина с помощта на магията на духа, която щеше да предотврати превръщането на хората в стригои. Първоначално Нина бе неволно въввлечена в проблема, след като бе върнала сестра си Олив към първоначалната ѝ същност, която насилствено бе превърната в стригой. Нашата малка група бе успяла да пренесе магията на духа, пропита в цялото същество на Олив, след като сестра ѝ Нина я бе върнала към живите, в кръвта на Нийл и фактически бяхме създали ваксина, която го предпазваше да бъде насилствено превърнат в стригой. Но победата на Соня беше краткотрайна, тъй като тя не успя да постигне същия ефект с някой друг. Но продължаваше да се труди неуморно за постигането на целта си.

— Формално да, но отдавна не е предложила нищо ценно. — Посетителката ми доби мрачно изражение. — Напоследък Нина... не е съвсем на себе си.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Ние владеем магията на духа. *Всички* не сме съвсем на себе си.

Ала Соня не отвърна на усмивката ми.

— Не е това. Ако можеш да я видиш... ами щеше да разбереш. Вчера я изпратих да си върви, тъй като се държеше съвсем неадекватно и нямаше никаква полза от нея. Овен това, съдейки по вида ѝ, имам чувството, че не е спала от седмици. Единственият владеец магията на духа, когото съм виждала в подобно ужасно състояние, беше... ами, когато за последен път разговарях с Ейвъри Лазар.

Думите ѝ тутакси привлякоха вниманието ми. Ейвъри, още една жена морой, владееща магията на духа, понастоящем се намираще с психиатричната лечебница към един от моройските затвори.

— Ейвъри използваше абсурдно количество на духа — напомних ѝ. — И като казвам *абсурдно*, не преувеличавам. При това постоянно.

— Връщането на Джил от света на мъртвите имаше своите последствия, като ме бе изтощило докрай и временно буквално бе изсмукало духа от мен, но това беше само веднъж. Ейвъри многократно бе използвала огромно количество магия отново и отново, което я бе довело до сегашното ѝ състояние на лудост. — Нина трябва да използва много мощна магия, за да свърши като нея.

— Точно от това се боя — произнесе Соня мрачно.

Аз я зяпнах смаяно, замислен за Ейвъри.

— Че се опитва да създаде телепатична връзка с неколцина целунати от сянката?

— Не, не точно... но прави нещо, което отнема почти толкова психическа енергия, при това непрекъснато. Всеки път щом се опитам да поговоря с нея, тя се преструва, че не разбира, и започва да бърбори някакви глупости. — Соня въздъхна. — Тревожа се за нея, Ейдриън. Тя се нуждае от помощ, но няма да говори с мен.

Последва напрегната тишина, която ставаше все по-тягостна, когато внезапно проумях накъде клони Соня.

— Какво? Нима мислиш, че тя ще говори с мен?

Соня сви рамене.

— Не зная кого друг да помоля.

— Е, във всеки случай не и мен! — възкликнах. — Тя беше бясна, когато я отблъснах. Така че, ако наистина има проблеми и се нуждае от помощ, аз съм последният, към когото тя ще се обърне. Налага се да помолиш някой друг.

— Няма никой друг. Сестра ѝ все още е в неизвестност. Знаеш ли, че Нина е напуснала работата си? Или... всъщност мисля, че е била уволнена, но в момента е много трудно да получиш ясен отговор от нея. Доколкото зная, ние двамата с теб сме единствените, които сме загрижени за нея, за това, което тя сама си причинява — и трябва да се намесим и да ѝ помогнем.

— Тя няма да говори с мен — повторих аз.

Соня прокара ръка през тъмночервената си коса.

— Може да се изненадаш. Макар нещата... да не потръгнаха помежду ви, тя навярно чувства, че между вас е имало някаква особена връзка. Поне така ми се струва. Моля те, Ейдриън. Моля те, опитай се. Ако те изгони, добре. Така да бъде. Повече няма да те моля.

Отворих уста, за да откажа за пореден път, но един по-внимателен поглед към Соня ме накара да размисля. Тя наистина беше силно разтревожена от ставащото. Вълнението се долавяше в гласа и очите... дори в цветовете на аурата ѝ. Знаех, че Соня не е от тези, които лесно се паникьосват и реагират прекалено емоционално. Освен това бях убеден, че тя не би поискала това от мен, ако не беше искрено загрижена, особено след като тъкмо тя ме бе посъветвала да стоя по-далече от Нина, за да не нараня чувствата ѝ.

Погледнах към часовника. Според вампирското разписание вече бе доста късно. Повечето морои навярно вече спяха в леглата си.

— Ще има ли проблем, ако изчакам и поговоря утре с нея?

Соня се замисли, но сетне кимна.

— Сигурна съм, че няма да има. Разбира се, също така съм сигурна, че Нина още не е заспала. Но може би наистина е по-добре да изчакаш Сидни да се върне, преди да излезеш, за да може Нийл да те придружи.

Замалко да изтърся, че Еди, а не Нийл е със Сидни, и да разбия на пух и прах цялото прикритие, но навреме се опомних. Трябваше да се обадя на Нийл, за да съм сигурен, че ще потвърди казаното от мен. Ако не внимавах, положението много скоро можеше доста да се усложни. Точно това най-много мразех в лъжите: те почти никога не оставаха лесни и прости.

— Звучи добре — съгласих се и станах заедно със Соня. — Ще ти разкажа как е минало всичко.

— Благодаря ти. Зная, че това не е... — Тя млъкна насред изречението, когато Господин Божангле се втурна в стаята, следван по петите от Хопър. Соня слисано се извърна към мен. — Кога сте си взели котка?

— Ъ, ами всъщност днес. Джакки Теруилиджър — бившата преподавателка на Сидни, сещаш се, нали? — я остави, когато ни беше на гости.

Това очевидно беше новина за Соня.

— Тя е била тук? В двора? Колко дълго остана?

— Не много — отвърнах, мигом съжалявайки, че изобщо го бях споменал. — Просто искаше да се увери, че Сидни е добре.

— Да пропътува толкова дълъг път само за да разбере дали някой е добре? По-просто щеше да бъде да се обади по телефона.

Надявах се, че съм си придал достатъчно невинно изражение.

— Да, но по телефона няма как да ни връчи котката. Закъснял сватбен подарък.

— Ейдриън — поде Соня с глас на строга учителка, кастреца поредния непослушен ученик, — какво криеш от мен?

— Нищо, нищо — побързах да замажа аз, докато я побутвах към вратата. — Успокой се, ние сме добре. Единственото, за което трябва да се тревожиш сега, е колко бързо Нина ще ме изрита.

— Ейдриън...

— Всичко е наред — заявих жизнерадостно и отворих широко вратата. — Благодаря, че се отби. Поздрави Михаил от мен.

От изражението ѝ беше ясно, че се бях провалил с гръм и трясък в опита да я убедя в моята невинност, но поне явно нямаше намерение да използва внушението, за да ме накара да ѝ призная какво наистина ставаше — засега. Ние се сбогувахме и аз изпуснах облекчена въздишка, когато тя си отиде, надявайки се, че повече никой няма да се появи, принуждавайки ме да измислям друго извинение защо Сидни я няма тук.

Скоро след това си легнах да спя, а към обяд ме събуди нов есемес от Сидни. Тя съобщаваше, че заедно с Еди и Джаки са пристигнали в Питсбърг, но докато не се стъмни, няма да се заемат с разузнаването на музея. Уверяваше ме, че всичко е наред, а аз я уверих в същото, като предпочетох — за нейно добро — да премълча, че съм се съгласил да говоря с една потенциално откачена девойка, която ту ме обичаше, ту ме презираше. Сидни и без това си имаше достатъчно тревоги.

Когато по-късно през деня моройският кралски двор започна да се събужда, се обадох на Нийл и го помолих да ме придружи до дома на Нина. Още беше твърде рано и навън имаше малко хора, но предпочетох да се застраховам, отколкото после да съжалявам. Нийл, верен на дълга, с радост се съгласи да ми помогне, но аз знаех, че има и скрит мотив да се срещне с Нина. Преди няколко месеца между него и сестра ѝ Олив бе започнало да разцъфва романтично приятелство. Никой от нас не беше сигурен колко далеч бяха стигнали отношенията им, които изведнъж прекъснаха, когато Олив внезапно изчезна. Рядко се обаждаше на сестра си, а за Нийл сякаш напълно бе забравила. Съмнявах се, че Нина знае нещо ново за местонахождението на сестра

си, но Нийл навярно се надяваше да получи някаква, макар и оскъдна информация.

Когато стигнахме пред вратата на Нина, късното лятно слънце все още бе високо над хоризонта, макар да приближаваше шест следобед. Тя живееше в оскъдно обзаведен апартамент, каквито обитаваха останалите служители в кралския двор (или бивши служители, както се оказа), на светлинни години далеч от разкоша, на който се радваха кралски особи като баща ми. Поех дълбоко дъх и се вторачих във вратата, призовавайки цялата си смелост.

— Няма да стане по-лесно, ако го отлагаш — отбеляза Нийл не особено услужливо.

— Зная. — Стегнах се и почуках два пъти, тайно надявайки се, че Нина още спи или не си е у дома. Тогава съвсем честно щях да кажа на Соня, че съм се опитал, но безуспешно, и да оставя нещата дотук. Ала за мое най-голямо съжаление, Нина отвори вратата почти веднага, сякаш ни чакаше зад нея.

— Здравей, Ейдриън — поздрави ме предпазливо. Сивите ѝ очи се насочиха зад мен. — Здравей, Нийл.

Той кимна в отговор, ала аз застинах смутено. Нина не произлизаше от богато или знатно семейство, но досега това никога не се бе отразявало на хубостта ѝ, а и винаги поддържаше безупречен външен вид.

Поне досега.

От онази Нина, която познавах, нямаше и следа. Тъмната ѝ къдрава коса беше разрошена и сплъстена, сякаш напоследък не бе виждала гребен. Всъщност не бях сигурен дали изобщо я бе мила наскоро. Смачканата ѝ пола на синьо каре беше във въпиюща дисхармония с оранжевата тениска, върху която бе навлякла облечена наопаки сива жилетка. Единият ѝ крак бе обут в бял чорап, усукан около глезена. Другият чорап — украсен с червени и бели шарки — бе вдигнат до коляното.

Въпреки всичко ексцентрично избраното одеяние не беше най-обезпокоително в нея, а изражението на лицето ѝ, от което разбрах, че Соня не бе преувеличила. Под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове, при все че самите ѝ очи бяха прекалено будни и блестящи и горяха с особен трескав пламък. Бях виждал този безумен поглед и преди във

владеещи магията на духа, доведени до ръба на лудостта. Бях го видял в очите на Ейвъри.

Преглътнах нервно.

— Здравей, Нина. Може ли да влезем?

Очите ѝ се присвиха.

— Защо? За да ми кажеш отново колко напълно неподходящи сме един за друг? За да ме осведомиш, че между нас никога няма да се получи, имайки предвид, че аз не съм човек, а ти очевидно спиш с жени, които сетне можеш да използваш и за закуска?

При тази обида кръвта ми закипя и едва не избухнах, но навреме си припомних, че тя не беше съвсем наред.

— Съжалявам за това, което казах последния път — наистина съжалявам. Срегнах Сидни много преди да се запозная с теб. Но не съм дошъл да говорим за това. Моля те, може ли да влезем?

Нина доста дълго се взира безмълвно в мен, а аз се възползвах от възможността да призова духа и да погледна крадешком аурата ѝ. Също като тази на Лиса вчера, както и на всички, които владееха магията на духа, аурата на Нина беше бледозлатиста. Обаче, за разлика от Лиса златистото в аурата на Нина беше някак си помътняло и размито. Не сияеше ярко като пламък. Останалите цветове бяха също толкова потъмнели и слаби, едва мъждукаха.

— Добре — съгласи се Нина накрая.

Отстъпи настрана, за да минем. Това, което заварих вътре, беше почти също толкова смущаващо, колкото и външният ѝ вид. Бях идвал тук и преди, когато двамата с нея почти всяка вечер купонясвахме. Малкият апартамент по-скоро приличаше на студио с една стая, служеща едновременно за спалня и за дневна. Въпреки малката площ, Нина винаги се стараеше да поддържа дома си чист, подреден и добре обзаведен. Но явно както грижата за външния ѝ вид, така и тази за апартамента ѝ вече бяха част от миналото.

Вмирисани чинии, покрити с дебел слой засъхнала храна, бяха струпани в кухненската мивка, а над тях лениво бръмчаха две мухи. Мръсно пране, книги и празни кутии от енергийни напитки се въргаляха навсякъде — по масите, пода, дори в леглото. А най-странното от всичко беше купът списания на пода редом с купчина накъсана хартия.

— Как спиш тук? — попитах неволно.

— Не спя — отвърна тя и скръсти ръце зад гърба си. — Не спя. Нямам време. Не мога да рискувам.

— Все пак понякога трябва да спиш — отбеляза Нийл практично.

Тя поклати трескаво глава.

— *Не мога* Трябва да продължа да търся Олив. Всъщност аз я намерих. В известен смисъл. Зависи как ще го погледнеш. Но не мога да *стигна* до нея, разбираш ли? Това е проблемът. Затова продължавам да опитвам. И затова не мога да спя. Разбираш ли?

Нищо не разбирах, но Нийл бе затаил дъх при споменаването на името на Олив.

— Намерила си я? Знаеш къде е тя?

— Не — малко раздражено отвърна нашата домакиня. — Нали точно това ви казах.

Без предупреждение тя се плъосна на пода до купа със списания. Взе напосоки едно списание и започна да го къса, страница по страница, на малки късчета, които много скоро образуваха купчина.

— Какво правиш? — не се сдържах.

— Мисля — отвърна тя.

— Не, имам предвид със списанията.

— Това ми помага да мисля — обясни Нина.

С Нийл се спогледахме.

— Нина — подхванах внимателно, — мисля, че може би трябва да отидеш на лекар. Ако искаш, ние с Нийл ще те придружим.

— *Не мога* — възрази тя, като продължаваше методично да къса списанието на малки парченца. — Не и докато не достигна до Олив.

Приклекнах до нея. Щеше ми се да имах по-добра представа как да разговарям с толкова очебийно неуравновесена личност. Всеки навярно би си помислил, че съм експерт в това.

— Как се опитваш да стигнеш до нея? По телефона?

— В съня, създаден от магията на духа — отвърна Нина — И успех. Няколко пъти. Но после тя ме блокира. Обърна съня против мен. Аз се опитвам да пробия тази блокада, но не мога.

Съдейки по изражението на Нийл, разбрах, че той се надяваше думите ѝ да имат някакъв смисъл за мен, но аз бях по-объркан от всякога. Някой човек с особено силна воля би могъл да затрудни

владеещия магията на духа да установи с него връзка в съня, но останалите ѝ думи бяха непонятни.

— Олив не владее магията на духа — напомних ѝ аз. — Тя не може да направи нищо в съня без твое разрешение. Целият контрол е в твои ръце.

— Тя може, тя може, тя може. — Нина започна да къса страниците от списанието с още по-голямо настървение. — Всеки път, когато се опитвам да говоря с нея, тя ми подхвърля някакво препятствие! Неща, за които дори и не съм и помисляла. Нейните кошмари, моите кошмари. Нечии други кошмари. Аз се боря с тях. Боря се. Наистина се боря. Но това изисква прекалено много от магията на духа. — Тя спря рязко да къса страниците и се взря унило в пространството. — Това е изтощително. И тъкмо когато преодолее и последното препятствие, тя ми се изплъзва. Заповядва си да се събуди и аз не мога да говоря с нея. Не мога да я попитам защо ме изостави. Вие знаете ли? — Погледът на Нина се стрелна от мен към Нийл. — Вие знаете ли защо тя си тръгна?

— Не — отвърнах нежно. — Зная само, че се нуждаеш от истинска почивка. — Понечих да сложа ръка върху рамото ѝ, но тя тутакси се отдръпна, а очите гневно блеснаха.

— Не ме измъчвай — пророни тя тихо. — Не идвай тук и не се дръж така, сякаш си ми приятел.

— Аз съм ти приятел, Нина. Без значение какво се е случило — или не се е случило — помежду ни, аз съм твой приятел. Искам да ти помогна.

Гневът ѝ мигом бе изместен от отчаяние.

— Никой не може да ми помогне. Никой не може... Почакай. — Тя неочаквано сграбчи ръката ми и пръстите ѝ се впиха в кожата ми с изненадваща... и смущаваща сила. — Може би ти можеш да ми помогнеш. Ти си най-добрият в създаването на магически сънища. Ела с мен следващия път, когато посетя Олив. Тогава ще видиш — ще видиш как тя контролира съня! Ако обединим силите си, може би ще бъдем достатъчно могъщи, за да я спрем! Тогава ще можем да говорим с нея!

Поклатих глава.

— Нина, няма начин тя да може...

Ноктите ѝ се забиха още по-дълбоко в ръката ми.

— Тя *може*, Ейдриън! Присъедини се към мен в съня и ще се убедиш.

Помислих внимателно, преди да отговоря. Нина беше права, че аз съм най-добрият създател на сънища чрез магията на духа (поне от тези, които познавах). И никога досега не бях виждал дори най-малкия признак, че някой, който не владее магията на духа, може да контролира съня. Нина беше твърдо уверена, че случаят е точно такъв и именно това ѝ пречи да установи контакт с Олив. Не посмях да го кажа, но се чудех дали Нина в последно време не е използвала твърде много от магията на духа и поради това контролът ѝ се изплъзваше. Това би обяснило защо се затрудняваше да установи връзка в съня и в обърканото си състояние бе решила, че Олив ѝ пречи.

Да, но за какво е използвала толкова много от духа? — попита леля Татяна.

Добър въпрос. Като гледах разстроеното състояние на Нина, самият аз се озадачих. Дори всеки ден да се бе опитвала да осъществи магическа връзка с Олив в съня, това само по себе си не би могло да доведе Нина до подобно състояние. За какво друго използваше магията? Или влошаването на психическото ѝ състояние бе ускорено от нещо друго, освен от магията? Дали беше кулминация от това и личен стрес — като например изчезването на Олив и моя отказ да бъдем нещо повече от приятели?

— Ейдриън — обади се Нийл нерешително. — Няма ли начин да ѝ помогнеш?

Тъй като не можеше да чете мислите ми, той бе решил, че колебанието ми е свързано с намерението ми да ѝ откажа помощта си. Истината беше, че просто не знаех как да ѝ помогна. И честно казано, Нина се нуждаеше *много* повече от помощ в реалния живот, отколкото за магическите сънища.

— Добре — казах накрая. — Ще ти помогна да се срещнеш с Олив в съня, но при условие че първо се напиш.

Нина мигом заклати глава.

— Не мога. Прекалено съм възбудена. Трябва да продължа да я търся. Трябва да...

— Първо *ще* се напиш — наредих. — Ще повикам Соня тук и тя ще ти донесе приспивателно. Ще го изпиеш. И ще заспиш.

— По-късно. Точно сега ние трябва да достигнем до Олив. Тя живее по човешкото разписание. Скоро ще си легне и аз не мога да си позволя да заспя. Първо ще я намерим и...

— Не. Не става. — Постарах се, колкото можах, гласът ми да прозвучи решително и твърдо. — Щом тя е чакала толкова дълго, ще почака още малко. Първо се наспи. За бога, Нина! Погледни се. Ти си...

— Каква? Каква? — възкликна тя и трескавият поглед в очите ѝ се завърна. — Окаяна? Грозна? Недостатъчно добра за теб?

— Измъчена и изтощена — въздъгнах аз. — А сега, моля те, позволи ми да се обадя на Соня. Днес ще поспиш, а утре двамата ще потърсим Олив. Ако си отпочинала, ще имаш повече сили, за да, ъ, да се пребориш с нейния контрол. — Аз продължавах да не вярвам, че Олив може да направлява съня, но Нина го вярваше и накрая отстъпи.

— Добре — каза тя. — Можеш да се обадиш на Соня.

Направих го. Соня с облекчение посрещна думите ми, че съм постигнал напредък, макар и малък. Тя обеща да дойде и да донесе нещо, което да помогне на Нина да заспи, а аз на свой ред обещах, че ще остана при Нина, за да я изчакам. Когато приключих разговора, Нина отново започна да къса страниците на списанието, подпявайки си нещо, което ми приличаше на „Сладка Каролайн“.

— Наистина е много мило от твоя страна, че ѝ помагаш — промърмори Нийл, прекоси стаята и застана редом с мен. — Сънят ще ѝ се отрази добре. И поради мои собствени егоистични причини... ами признавам, че аз също нямам търпение да се свържете с Олив. Не че това е твоята основна причина да ѝ помогнеш.

— Хей, твоята причина е достатъчно основателна. Всички са основателни. — Постарах се гласът ми да звучи безгрижно, за да не издам колко съм притеснен от състоянието на Нина. Защото, ако трябваше да съм честен, аз не го правех само за Нийл, Соня или Нина. Докато гледах Нина как си тананика по носа, толкова очевидно не на себе си... ами истината беше, че никак не ми беше трудно да си представя себе си някой ден в същото състояние. И ако стигна до него, отчаяно се надявах, че все ще се намери някой, който да ми помогне.

ГЛАВА 4

СИДНИ

Не ви препоръчвам да се превръщате в котка. Всъщност самото котешко превъплъщение не беше чак толкова лошо. Но да възвърнеш предишния си облик? Истински ужас. Струваше ми се, че ме разкъсват надве. Костите и кожата ми се разтегляха, извиваха и усукваха по начини, непредопределени от природата и когато всичко свърши, се чувствах като пребита и изранена — както онзи път, когато като дете паднах по стълбите. В стомаха ми се надигаше смътно усещане за гадене и в един миг на паника, си помислих, че ще повърна. Принудителното повръщане беше едно от многото изтезания, на които ме подлагаха алхимиците, когато ме затвориха в един от поправителните си центрове, и самата мисъл за това отприщи поток неканени спомени. За щастие, усещането скоро премина и аз отново се почувствах малко или много, нормално.

— На около трийсетина километра от тук има приятно местенце, където можем да пийнем по чаша кафе — заяви госпожа Теруилиджър, след като се настаних на седалката и сложих предпазния колан. — Ще спрем там и ще заредим резервоара, преди да потеглим към Питсбърг.

Аз кимнах, довърших есемеса до Ейдриън и протегнах крака, все още привиквайки със завръщането в старото си тяло. До мен на седалката лежеше дървената кутия, която госпожа Теруилиджър бе донесла, и аз я взех, за да я разгледам по-обстойно. Сега, когато бе освободена от запечатващата магия, тя изглеждаше съвсем обикновено. През месеца, откакто изчезна Джил, имаше много догадки за това, кой я бе отвлякъл. Почти винаги стигахме до заключението, че виновникът е някой морой дисидент, който не поддържа Лиса. При все това тази кутия бе съвсем явно доказателство за наличие на човешка магия, което преобръщаше с краката нагоре всичките ни предположения. С изключение на мен, ние не познавахме нито един човек с магически способности, който да работи с мороите.

Можех само да се надявам, че този музей ще ни даде отговори на някои въпроси, колкото и малко вероятно да изглеждаше. От листовката вътре в кутията написаните думи сякаш крещяха насреща ми: „ЕЛА ДА ПОИГРАЕМ, СИДНИ“.

След като изпихме кафето, останалата част от пътя мина без произшествия, без да смятаме забавянето ни заради летните ремонти по магистралата. Ако трябва да съм честна, пътуването би било много приятно, ако не беше фактът, че всички бяха напрегнати и разтревожени. Аз се безпокоях, че Ейдриън може да направи нещо безразсъдно в кралския двор. И естествено, се притеснявах за Джил. Очевидно и Еди също, а тази нова следа, вместо да го накара да се почувства по-добре, само засилваше възбудата му. През целия път той почти не проговори. Въпреки забавянията, в късния следобед, пристигнахме пред Музея на роботехниката в Питсбърг. Написаната на ръка табела на входа ни осведомяваше, че това е „световноизвестен“ музей, при все че никой от нас никога не бе чувал за него. Съдейки по празния паркинг, ние не бяхме единствените.

— Обикновено през уикенда тук гъмжи от посетители — обясни ни служителят на гишето за билети.

Ние купихме три билета и влязохме вътре.

— Моля, заповядайте, моля, заповядайте — избоботи робот, застанал близо до входа. Не се движеше и на няколко места бе залепен с тиксо. В ръцете си държеше дълга правоъгълна табела, която ни приветстваше с „Добре дошли“.

Основната част от музея бе разположена в голяма галерия, в която бе изложена разнородна колекция от роботи с широк спектър на приложение както за забавления, така и за производствени нужди. Повечето от експонатите бяха неподвижни, но някои оживяваха, като минипоточната линия, която демонстрираше как робот проверява качеството на изделията. Върху въртящата се в кръг конвейерна лента се виждаха керамични чаши. Лентата спираше и всяка от чашите се проверяваше от квадратно устройство, като светваше червена или зелена лампичка в зависимост от това, дали е открит дефект.

По стените на съседната зала висяха панели, илюстриращи „История на роботите“. Имаше дори рисунки с митологична тематика, като например автоматичните механизми, служили на гръцкия бог Хефест, което ми се стори добро хрумване. Хронологичната разходка

във времето наблягаше върху постиженията на двайсети и двайсет и първи век и завършваше с „БЪДЕЩЕТО: ???“

Втречих се за миг във въпросителните и си помислих, че те много сполучливо можеха да обозначат собственото ми бъдеще. Как щеше да продължи животът ми? Дали щях някога да завърша колеж и да сбъдна отдавнашната си мечта да пътувам по света? Или животът ми щеше да се ограничи до малък апартамент, заобиколен от вампири? Дали участието на постоянна бегълка бе най-доброто, на което можех да се надявам?

— Сидни?

Гласът на госпожа Теруилиджър ме изтръгна от размишленията и аз се върнах в главната зала. Двамата с Еди стояха пред огромна стъклена витрина, в която бе изложено нещо като метален динозавър, поне два пъти по-висок от мен. Разпознах го — беше същият като на листовката, върху която бе написано името ми. Госпожа Теруилиджър опря ръка на стъклото.

— Можеш ли да почувстваш това? — попита ме тя. Сложих ръка до нейната и зачаках. След няколко секунди долових нещо като вибриране на енергия. Еди последва примера ни, но тутакси поклати глава.

— Аз не усещам нищо — отсече разочаровано.

— Витрината е омагьосана — обясни госпожа Теруилиджър и отстъпи назад.

— Можете ли да кажете нещо по-конкретно? — попитах аз. Тя беше много по-чувствителна от мен към подобни неща. Това умение се придобиваше с дългогодишна практика и опит.

— Не. Трябва да отворя витрината.

Отстрани върху стъклото имаше малка метална заключалка, която всяка от нас навярно би могла да отвори с помощта на заклинание. Доколкото можех да видя, нямаше никаква друга защита или електронна аларма, както между другото и на останалите витрини с експонати, което не ме изненада. Нещо ми подсказваше, че това място не разполагаше с бюджет за високи технологии — каква ирония, нали? Вътре дори нямаше климатик и беше доста горещо и задушно, тъй като единствената вентилация идваше от отворените прозорци.

— Ах — заговори служителят от гишетото, крачейки към нас. Навярно се бе отегчил на поста си. — Виждам, че се любувате на

нашия динобот.

Погледнах към металните зъби и червените очи на въпросното творение.

— Наистина е нещо необикновено — признах честно.

— Фенове ли сте на филма? — попита мъжът.

— Какъв филм? — учудих се аз.

— „Динобот се развихря“ — осведоми ме служителят.

— Да — почти неохотно потвърди Еди. Двете с госпожа Теруилиджър се извърнахме удивено към него. Той се изчерви, смутен от критичните ни погледи. — Какво? Ами... филмът е доста як. Гледах го заедно с Мика и Трей.

Служителят ентусиазирано кимна.

— Разказва се за един учен, чиято жена умира от неизлечима болест. Малко преди смъртта ѝ той конструира този динобот и успява да пренесе душата ѝ в него. Само че неочаквано нещата се объркват, съпругата му робот изпада в необузdana ярост и започва да избива всичко наоколо.

— Не би трябвало да е съвсем неочаквано — възразих аз. — Искам да кажа, защо иначе ще създаде за нея тяло на динозавър? Защо не е измислил нещо по-човешко? Или поне по-дружелюбно животно?

— Защото тогава нямаше да има филм — обади се Еди.

— Все пак трябва да има правдоподобна предистория... — настоях аз.

Еди се усмихна накриво и макар цялата тема да беше абсурдна, аз осъзнах, че откакто Джил изчезна, това бе първото подобие на усмивка върху постоянно мрачното му лице.

— Не мисля, че можеш да очакваш правдоподобна предистория от филм, наречен „Динобот се развихря“ — поясни Еди.

Служителят явно се засегна.

— Какво искате да кажете? Филмът беше страхотен. Когато пуснат продължението, хората ще се редят на опашка пред вратите, за да видят изложбата.

— Продължение? — възкликнахме с Еди в един глас. Госпожа Теруилиджър се прокашля.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, но до колко часа е отворен музеят днес?

— До пет — отвърна мъжът, все още обиден от недостатъчното уважение, което показах към Динобота.

— Благодаря — кимна тя. — Мисля, че видяхме всичко, което искахме. Беше приятно посещение. Да върви, Сидни, Еди.

Озадачени от действията ѝ, ние я последвахме, но не казахме нищо, докато не се качихме в колата.

— Какво става? — попитах.

— Трябва да се върнем довечера, след като музеят затвори, за да отворим онази витрина. — Тя говореше със строгия и морален тон на преподавателка, сякаш изобщо не ставаше дума за проникване с взлом. — Сметнах, че няма смисъл да продължаваме да се мотаем наоколо и да ни запомнят още повече.

— Ние вероятно сме единствените посетители днес — отбелязах. — Това ни прави запомнящи се, както и невероятният факт, че някой сред нас наистина е гледал „Динобот се развихря“ и дори му е фен.

— Хей — упрекна ме Еди, — недей да съдиш, преди да си го гледала.

Подкарахме към центъра на Питсбърг и се регистрирахме в един хотел, тъй като вероятно щяхме да останем да пренощуваме. Наблизо имаше доста ресторанти и ние открихме едно приятно място, където вечеряхме, преструвайки се, че водим нормален живот. Но Еди остана притеснен и неспокоен. Предложи ми да се разходим след вечерята и за миг се изкуших да приема поканата. Историческата част на града изглеждаше интересна и сякаш подмамваше да бъде разгледана, а навън беше прекрасна лятна вечер, топла и прохладна. Но тогава си представих как алхимиците ме залавят и отново ме заключват, принуждават ме да рецитирам лозунгите им и ме подлагат на жестоки изтезания. Гърдите ми се стегнаха и аз поклатих глава.

— По-добре да изчакам в хотела, преди да се върнем в музея.

— Те не знаят, че си тук — тихо изрече Еди, като ме изглежда внимателно. Пък и аз за нищо на света няма да позволя на някой от тях да се доближи до теб.

Поклатих глава в знак на отрицание.

— По-добре да не рискуваме.

Когато навън се стъмни, ние се върнахме в Музея на роботехниката и паркирахме на няколко преки от там, като изминахме пеша останалото разстояние. Металните решетки пред всички врати и

прозорци бяха спуснати и заключени. Имаше и знак, предупреждаващ, че е включена алармената сигнализация.

— Няма признаци, че алармата ще се включи, ако се проникне през някой от прозорците — изрече Еди след внимателния си оглед. — Всъщност един от тях дори е оставен отворен зад металната решетка, вероятно за да се проветрява вътре. — Макар че вече беше нощ, лятната жега и влагата още се усещаха.

— Вътре няма камери, а също и отвън, поне доколкото успях да забележа — добави госпожа Теруилиджър.

— Предполагам, че са изхарчили целия си бюджет за динобота — уточних аз, — макар че не забелязах да привлича посетители.

Мимолетното лекомислено настроение на Еди бе отминало и той не реагира на шегата ми. Вместо това огледа щателно металната решетка пред открития прозорец със строго и сериозно изражение.

— Ако я дръпна много силно, може би ще успея да изкъртя онзи катинар.

— Не е нужно да използваме силата ти — намеси се госпожа Теруилиджър. — Сигурна съм, че имам заклинание, което да го отключи.

— Дори и вашата магия не е необходима — отсякох аз и пристъпих с крачка напред. Изрових от обемистата си чанта малко шишенце. Не бях пропиляла напразно цялото време, докато седях заключена в апартамента ни в кралския двор. Благодарение на нашия приятел със съмнителен морал Ейб се бях сдобила с някои от най-разпространените химикали от арсенала на алхимиците. Прекарах голяма част от доброволното си затворничество в двора в създаването на запас от полезни химически съединения, включително и тази смес, която с лекота разтваряше различни метали.

Металната решетка приличаше на малка вратичка, плъзгаща се настрани, заключена с катинар в другия ѝ край. Всъщност на Еди щеше да му е доста трудно да го изкърти, но бяха достатъчни само няколко капки от моя специален разтвор, за да се разтвори металът и вратичката да се отвори с лекота. Плъзнахме я настрани и си осигурихме достъп до открития прозорец. Сега от музея и съкровищата му ни делеше само мрежата против комари. Еди извади джобния си нож и ловко я срязва. Аз неволно потръпнах.

— Съвестта ме гризе и се чувствам зле — признах аз. — Мястото и без това не цъфти от благоденствие, а сега ние повреждаме имуществото му.

— За това е застраховката — отсече госпожа Теруилиджър. — А и ако нахлуването ни тук помогне да намерим Джил, вашата кралица може да направи анонимно дарение на музея.

Еди ни помогна да се прехвърлим през прозореца, а след това ловко ни последва. Вътре в галерията беше тихо и пусто — точно както и през работното време на музея. Мъждукаше само оскъдната светлина от надписите за изходите, както и от уличното осветление навън, но това ни бе достатъчно, за да виждаме, особено след като очите ни привикнаха към мрака. Веднага се насочихме към витрината с динобота. Този път предоставих на госпожа Теруилиджър да използва отключваща магия и да отвори стъклената врата. След като тя приключи, аз се запитах за миг дали вътре няма да се крие някакво заклинание, което отново да е адресирано до мен. Тогава чухме съвсем ясно изщракване и вратата се отвори. Вътре в стъклената витрина горната част на динобота се опираше на голям стенд с по-малка врата и вътрешно отделение.

— Не е заключено — отбелязах аз и откряхнах по-малката врата.

— Почакай, Сидни... — понечи да ме спре госпожа Теруилиджър, но закъсна. Вече я бях отворила. Застинах на място, очаквайки да избухне взрив или нещо подобно. Изтекоха няколко напрегнати секунди, но нищо не се случи. Въздъхнах облекчено.

— Извинете, не съобразих.

Тя ми кимна, все още напрегната.

— Още усещам, че тук е скрита някаква магия.

— Може би обектът е вътре — предположих. Не можех да различа какво се намира във вътрешното отделение и проврях колебливо ръка в тъмното пространство, почти очаквайки да ме ужили спотайващ се там скорпион. Вместо това обаче пръстите ми напипаха голям плик, който внимателно измъкнах навън. Върху кафявата хартия беше изписано моето име.

— Същият почерк — веднага забеляза Еди.

— Да — съгласих се и кимнах. — Жалко, че не можем да разберем на кого... Чухте ли това?

Съдейки по изражението на Еди, можех да се закълна, че той ме беше изпреварил благодарение на по-острия си слух. Госпожа Теруилиджър го чу малко по-късно.

— Като че ли нещо жужи... — Тя вдигна поглед към металното лице на Динобот. — И то някъде вътре в него.

Жуженето се усилваше все повече и Еди избърза напред, за да застане между нас и витрината.

— Назад! — изкрещя той в същата секунда, в която устата на Динобот се разтвори и от нея излетяха няколко десетки светещи обекти. Врълетяха ни с такава неподозирана сила, че аз политнах назад и паднах тромаво настрани. Вдигнах ръце, за да отпъдя пламтящия рояк, но няколко от създанията ме докоснаха по лицето, докато прелитаха устремно край мен. Изкрещях от допира, лицето ми пареше, сякаш бе прорязано с милион ръбове на хартиени листове.

— Какво е това? — успях да възкликна.

— Фотиани — извика в отговор госпожа Теруилиджър. Тя също се бе стоварила на пода, закривайки лицето си от следващия набег на светещото ято.

— Фоти... какво? — попита Еди.

— Идват от царството на Хопър, но са много по-враждебни. — Госпожа Теруилиджър предпазливо свали ръце от лицето си, за да огледа нападателите. — Нещо като светулки мутанти.

Еди, както винаги готов да импровизира, грабна табелата с приветствието за добре дошли, затъкната в ръцете на робота до вратата. Размаха я като бухалка за бейзбол срещу врълитащите го фотиани. Те като че ли предугадиха действията му и като по обща команда ятото се раздели на две, така че бухалката на Еди удари почти във въздуха. Само две от „светулките“ се забавиха и след удара му се разпаднаха на искри. Това донякъде ни окуражи, но оставаха още твърде много. Ситуацията се усложни, когато роякът се раздели на три и нападна едновременно и трима ни.

Едва успях да се изправя на крака, когато видях едно ято, подобно на стрела, да се устремява право към мен. Хукнах през залата и точно навреме успях да се мушна под конвейерната лента.

— Какъв е най-добрият начин да се избавим от тях? — изкрещях към госпожа Теруилиджър. — С огън? — В другия край на помещението видях Еди, който продължаваше да ги отпъжда с

табелата, но те летяха с такава скорост и пъргавина, че усилията му не се увенчаваха с особен успех.

— Не искам да изпепеля мястото до основи! — изкрещя в отговор моята наставница, опитвайки се да избегне ятото, летящо насреща ѝ. Създанията се увиха около ръката ѝ, оставяйки дупки върху ръкава ѝ и малки кървави резки върху кожата под плата. Веднага щом се отдалечи на известно разстояние от тях, тя вдигна ръце и изрече на латински заклинание, което никога досега не бях чувала. Във въздуха пред нея се появиха стотици малки блестящи кристали и с още една команда тя ги изпрати да полетят срещу фотианите. Там, където удряха кристалите, светулките мутанти се разпръсваха на искри и изчезваха.

Ятото, което ме преследваше, кръжеше ниско, опитвайки се да ме принуди да изляза изпод масата. Докато изричах заклинанието на госпожа Теруилиджър, аз отпъждах фотианите с ръка, но те ме ужилиха. По думи, мисловно съсредоточаване и психическа енергия заклинанието приличаше на стария ми познайник, с когото призовавах огнената топка, с една-две значителни отлики. Осъзнах, че това беше ледена магия. Хвърлени с достатъчна сила, късметата лед приличаха на малки остриета.

Изпълзях колкото се може по-бързо изпод масата, опитвайки се да се отдалеча от рояка. Зад гърба си чух госпожа Теруилиджър да изрича още веднъж заклинанието. С надеждата, че съм запомнила думите, се постарях да повтора постижението ѝ, използвайки същите движения и жестове, както при магията за призоваването на огнената топка. Силата се надигна в мен и при моята заповед ледените кристали се изстреляха напред. Но прицелът ми не беше толкова добър, колкото на моята наставница. При все че по структура заклинанието приличаше на онова за призоваването на огнената топка, усещането бе различно и изискваше повече практика. Първият път успях да улуча само няколко от фотианите, но при втория и третия опит имах по-голям успех. Когато спирах, за да повтора заклинанието, те, без да губят време, ме нападаха, причинявайки ми раздразнение и болка. Отново и отново повтарях заклинанието и постепенно бройката им намаля.

Изгубих представа за времето, но в един миг видях втори поток от ледени кристали да се присъединява към моя, когато го насочих срещу намаляващия рояк от фотиани. С крайчеца на окото си зърнах

госпожа Теруилиджър да размахва ръце. В следващия момент Еди пристъпи напред, като продължаваше да удря наляво и надясно с табелата. Дватама вече бяха успели да победят ятата фотиани, които ги преследваха. Беше останало само моето и след няколко минути приятелите ми помогнаха да се справя с последните светулки мутанти.

Без жуженето в залата внезапно се възцари зловеща тишина. Тримата стояхме неподвижно, задъхани, докато се оглеждахме в полумрака за признаци на някаква друга опасност. Лицата на Еди и госпожа Теруилиджър бяха в прорези и драскотини, където фотианите ги бяха докоснали, а съдейки по паренето по кожата ми, предположих, че и аз не изглеждам по-добре. Но бяхме живи и изглежда, засега заплахата бе неутрализирана.

— Къде е пликът? — погледна накрая Еди.

Забързах към мястото, където го бях изтървала, до Динобот, който от своята висота бе наблюдавал равнодушно нашата битка. Ледените кристали се бяха стопили в малки локвички по пода и ъгълът на плика се беше намокрил. Слава Богу, нямаше други повреди. Занесох го при приятелите ми и преди да го отворя, се извърнах към госпожа Теруилиджър.

— Усещате ли нещо? — попитах.

— Ако има магия, то тя е много умело прикрита. — Госпожа Теруилиджър вдигна ръка и върху дланта ѝ се появиха малки огнени искрици. — За всеки случай съм готова.

Пликът бе тежък и обемист, затова не се изненадах особено, когато открих вътре една тухла, макар да нямах никаква представа какво бе предназначението ѝ. Навярно беше от пясъчник. Погледнах към спътниците ми, но те изглеждаха не по-малко озадачени от мен. Бръкнах отново в плика и извадих карта на Озарк в щата Мисури.

— Действително не очаквах това — отбелязах, докато оглеждах картата за нещо написано или други улики. Нямаше нищо.

Чертите на Еди се изкривиха от гняв, примесен с нещо, което и аз изпитвах: разочарование. Не знаех какво ще открием тук, но една малка част от мен тайно се надяваше да стане чудо и да намерим Джил. Вместо това всичко, с което се сдобихме от това приключение, бяха множество порязвания и още загадъчни следи. Тръснах плика. Беше празен.

— Какво, за бога, би могло да означава това? — промърмори озадачено госпожа Теруилиджър, като взе плика от ръката ми.

— Означава, че някой си играе с нас — изръмжа Еди. Избърса с длан потното си чело, размазвайки кръвта по него. — Нищо чудно Джил да няма нищо общо с това и някой само да ни накара да си мислим, че я държи в плен.

Надзърнах в плика и сърцето ми се сви, когато разбрах, че всъщност не беше съвсем празен.

— Боя се, че не е така. — Бръкнах за пореден път вътре и извадих последното, което съдържаше. Дори и на слабата светлина можеше да се види какво е: дълъг, вълнист светлокестеняв кичур коса. И нямаше никакво съмнение кому принадлежи. — Който и да прави това, несъмнено държи Джил в плен.

ГЛАВА 5

ЕЙДРИЪН

Трябваше да впрегна целия си съмнителен самоконтрол, за да не звъня постоянно на Сидни или да ѝ пиша есемеси, за да питам за новини. Не осъзнавах колко трудно ще ми бъде да понеса отсъствието ѝ. Тя не само ми липсваше — при все че копнежът за нея определено бе част от тъгата и безпокойството ми. Бях свикнал да се събуждам всяка сутрин до нея, да се храним заедно и да правим всички онези неща, които са част от живота ни. А сега не само трябваше да запълня някак деня си; налагаше се постоянно да се убеждавам, че тя не е в лапите на алхимиците.

— Не биваше да я пускам да замине сама — заявих на следващия ден на майка ми.

Тя вдигна глава от ръкоделието си. Това беше хоби, на което се бе отдала, за да минава времето, и заниманието ѝ изоставаше съвсем малко в класацията на удивителните събития, с които напоследък бе изпълнен животът ни.

— Твърде много се тревожиш, скъпи. Ако има едно нещо, което със сигурност мога да заявя за своята снаха от човешката раса, това е, че тя е изумително способна и находчива.

Аз се спрях напред поредната обиколка на стаята.

— Наистина ли го мислиш?

Майка ми изкриви устни в иронична усмивка.

— Изненадан си, че казвам нещо хубаво за нея?

— Малко, да — признах си. Моята майка никога открито не се бе противопоставяла на отношенията ми със Сидни. Всъщност не бе имала подобна възможност. Аз просто се появих в кралския двор с младата ми съпруга и никой не беше способен да раздели онези, които щатът Невада е венчал. Не може да се каже, че майка ми прие Сидни с отворени обятия, но в същото време тя остана до нас, когато останалите — включително собственият ми баща — ни обърнаха гръб.

Винаги съм предполагал, че майка ми не одобрява брака ни, а просто се опитва да извлече най-доброто от една лоша ситуация.

— Бих излъгала, ако заявя, че някога, дори в един миг от живота си, съм искала да се ожениш за момиче от човешката раса — рече тя след кратък размисъл. — Обаче зная, че житейският ти път не е никак лек. Никога не е бил. И никога няма да бъде. Осъзнах го още когато беше дете. Също така знаех, че каквато и спътница да избереш, тя трябва да бъде специална, способна да се изправи заедно с теб пред всички предизвикателства, които ще ѝ поднесе животът с теб. Това момиче? Сидни? Тя е точно такава. Разбрах го през последния месец. И предпочитам да имаш достойна съпруга човек, отколкото жена морой, която не може да ти помогне да се справиш с товара, тегнещ на плещите ти.

Челюстта ми едва не удари пода.

— Мамо, мисля, че това е най-сентименталното нещо, което някога съм чувал от теб.

— Шшт — скастри ме тя. — И престани да се тревожиш. Тя е компетентна и талантива. Освен това не е сама. С нея е пазител и онази странна жена от нейната раса.

Успях да изстискам една вяла усмивка, но нямах сили да кажа на майка ми, че Сидни, колкото и способна и талантива да беше, не бе успяла да се изплъзне на алхимиците. Всъщност когато са я заловили, Еди е бил с нея. Той е бил смъртоносен и свиреп, както обикновено... ала това не е било достатъчно.

Почукването на вратата ме избави от по-нататъшни размисления, но затова пък създаде нови проблеми. Бях обещал на Нина, че по-късно ще търсим Олив, но дотогава имаше още няколко часа. Соня ме увери, че успокоителното, което е дала на Нина, за да заспи, ще действа известно време, но нямаше да се учудя, ако ефектът му е отминал и сега заваря Нина на прага си, с онзи безумен поглед, настоявайки *веднага* да създадем магически сън.

Но когато отворих вратата, видях Роуз. Не бях сигурен дали да почувствам облекчение, или да остана нащрек. Според последната ми информация, тя отсъстваше от двора.

— Здравей — приветствах я аз. — Какво става?

Тя очевидно не беше на работа и беше облечена в обикновени джинси и тениска, вместо в задължителния черен костюм и бяла риза,

каквато бе униформата на пазителите. Роуз отметна гъстата си тъмнокестенява коса през рамо и се ухили.

— Чух, че вие двамата сте заключени тук и реших да отскоча да ви видя, приятели.

Опитах да не потръпна при обръщението *приятели*.

— Мислех, че двамата с Дмитрий търсите Джил — отвърнах, надявайки се да отвлека вниманието ѝ от нас.

При думите ми част от оживлението ѝ помръкна.

— Търсихме я... но без особен успех. Затова Лиса ни повика обратно, за да държим под око неколцина особи от кралските фамилии, които винаги са били против нея, в случай че може би те са похитили Джил.

Това беше нещо ново.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Навярно не — отвърна Роуз. — Лиса също знае, че е малко вероятно, но иска да провери всяка възможна следа.

Отстъпих назад.

— Е, не искам да те отвличам от тази...

Усмивката ѝ се завърна.

— Не ме отвличаш. Днес вече поработихме няколко часа и няма какво друго да правим по тази задача до утре, докато не се върне един от заподозрените аристократи. Затова сме се заели с нещо по-полезно. Вземай Сидни и тръгвайте да ви покажа.

— Тя, хм, в момента спи — излъгах аз.

— Спи? Че сега е средата на деня.

— На нашия ден — поправих я. — Сидни все още е по човешкото разписание.

Съвсем разбираемо, Роуз изглеждаше озадачена.

— Наистина ли? Последния път, когато бях тук, ми се стори, че тя много добре се е адаптирала към нашето разписание.

— Липсва ѝ слънцето — обясних.

— Тя всъщност излиза ли оттук?

— Ами не... но е въпрос на принцип. Така е при хората. — Съдейки по все по-озадаченото изражение на Роуз, разбрах, че не се справям особено добре с прикритието, затова реших да огранича щетите. — Виж, защо не покажеш на мен каквото искаше, а аз ще

оставя бележка на Сидни, става ли? — Предположих, че е по-добър вариант, отколкото Роуз да предложи да изчакаме Сидни да се събуди.

— Разбира се — съгласи се Роуз. — А със Сидни можем да се поразходим някой друг път.

— След теб — казах галантно и посочих към коридора.

— Няма ли да оставиш бележка? — попита Роуз многозначително, когато вече бяхме в коридора.

— Ъ, вярно. Изчакай ме за миг. — Върнах се в дневната и оставих Роуз отвън. След като постоях половин минута, отворих отново вратата и се присъединих към нея. — Всичко е наред.

Роуз ме поведе към онази част от кралския двор, която бе запазена за пазителите. Намираше се близо до тяхната щабквартира и някои от жилищата им. А което беше по-важно, тук те тренираха и точно към една от тренировъчните им площадки ме поведе Роуз. Ала когато пристигнахме, не заварихме там отряд от дампери, а група от морои воини.

— Удивен съм! — възкликнах аз. И го казах като комплимент.

Много отдавна, в онези времена, когато хората и мороите са се женели помежду си, мороите също са се грижили за своята защита. Използвали са магията на елементите като оръжие и са се сражавали със стригоите. С течение на времето дампирите са поели защитата на мороите и използването на магия за нещо друго, освен за салонни фокуси, се бе превърнало в табу за мороите. Сред многото промени, предложени напоследък в политиката на мороите, често се обсъждаше въпросът за самоотбраната с помощта на магия. И сега виждах това осъществено на практика.

Имаше около двайсетина морои, разделени на четири групи, като членовете на всяка бяха облечени в различни цветове. Правеха упражнения, които сякаш бяха взети от школата по самозащита на Малахи Улф: отбранителни маньоври и хватки от ръкопашен бой. Двама пазители ги съветваха и аз тутакси разпознах единия, макар че беше с гръб към мен, благодарение на ръста му и дългото кожено кафяво палто. Дмитрий Великов се приближи и ми подаде ръка.

— Ейдриън — приветства ме топло той. — Все още нямаме екип от специалисти по духа. Искаш ли да оглавиш такава група? И да намериш други доброволци?

Първото име, което ми дойде на ума, беше Нина, която бе на път да изгуби разсъдъка си заради прекаленото използване на магията на духа. Мисълта да я въвлека в бойни тренировки обаче беше доста смущаваща.

Най-после лидерска роля и за теб — подметна леля Татьяна.

Поклатих глава.

— Благодаря, но не. И без това си имам достатъчно грижи.

— Къде е Сидни? — попита Дмитрий. — Мислех, че ще иска да види това.

— Тя спи — осведоми го Роуз услужливо.

— Тя е по дневно разписание — побързах да обясня, като видях изненадата на Дмитрий. — Но ти си прав — тя би искала да види това. Някой друг път.

— Някой друг път — съгласи се Дмитрий. — Виж, те са готови да започнат.

— Да започнат какво?

Пазител, когото не познавах, тъкмо завършваше подреждането на няколко тренировъчни чучела в единия край на площадката. Извикваше всяка от групите и аз с изумление наблюдавах как всяка демонстрираше колко смъртоносни могат да бъдат. Мороите, които владееха магията с елемента вода, изпращаха мощни водни струи към чучелата, събаряйки ги с един удар. Тези, които специализираха елемента земя, предизвикваха земетресение, а освен това използваха камъни и пръст като оръжия. Мороите, владеещи въздуха, призоваваха силни ветрове, които щяха да пометат живия противник. Някои от тях дори можеха да използват въздуха, за да вдигат предмети и да си служат с тях като оръжие. А владеещите огъня — е, техните разрушителни способности бяха съвсем очевидни, когато едно от чучелата лумна в пламъци.

— По-кратко, това е само демонстрация! — извика уморено един от пазителите. — Не е нужно да изпепелявате запасите ни от чучела.

— Съжалявам — чу се жизнерадостен глас, който познах. Кристиан Озера стоеше сред облечените в червени екипи морои, които владееха магията с огъня. Той бързо потуши пламъка с поглед.

След индивидуалната демонстрация на магиите с четирите елемента, воините показаха как могат съвместно да използват силите на стихиите. Онези, които владееха магията на въздуха, помагаша да се

замрази водата, призована от мороите, които използваха магията на водата. Специализиралите с елемента земя приковаваха чучелата към земята, давайки възможност на владеещите огнената стихия да ги изпепелят. Кристиан Озера отново се увлече и мощта на създадените от него пламъци едва не унищожи поредното чучело.

Съжалявам — повтори той, но по тона му си личеше, че ни най-малко не съжалява.

Демонстрацията завърши с бойни хватки в ръкопашен бой, които ги видях да упражняват, когато дойдох. Физически мороите не бяха толкова силни като дампириите, но беше ясно, че тази група е тренирала много упорито. Не бих искал да се срещна с някой от тях на бойното поле. Те показаха такива техники и умения, които всеки пазител би бил горд да усвои, и дори демонстрираха как се действа при обичайно нападение. Като цяло беше смайваща изява на истинско бойно изкуство.

— Е? — попита Кристиан след това. Той дойде при нас веднага след приключване на шоуто. — Мислиш ли, че това ще ги спечели?

Редом с него крачеше миниатюрна блондинка в синьо и аз се зарадвах — макар да не бях удивен — че Мия Риналди е лидер сред групата на онези, които владееха елемента вода.

— Демонстрацията беше безупречна — съгласи се тя. — Няма начин сега да не одобрят програмата.

— За какво говорите? — озадачих се аз.

— Това беше само замявка — обясни Кристиан. — Не е игра на думи. Смятаме да покажем всичко това пред съвета на мороите с надеждата, че ще одобрят програма, която може да се внедри във всички моройски училища, за да се наберат и обучат повече доброволци за каузата.

Сините очи на Мия заблестяха.

— Освен това искаме да получим разрешение за организирането на частни ловни хайки за стригои.

— Е, имате моя глас — заявих честно. — Както е тръгнало, нищо чудно да изместите пазителите.

— Хайде да не се увличаме — подразни ни Роуз. — Но ти си прав — те наистина са свършили страхотна работа. Сега трябва само да се сдобием със съгласието на кралския съвет. Вече имаме съгласието на Лиса, тя изцяло ни подкрепя.

— Разбира се, че ще ви подкрепя — не се усъмних аз. — Защото е млада и прогресивна. Колкото до останалите... може би ще се възпротивят повече на промените. Дори след подобна впечатляваща демонстрация на сили и умения.

Роуз кимна, тъй като отлично разбираше, че дори прогресивните и най-добронамерените морои се придържат здраво за традициите.

— Надявах се, че Сидни ще ни предостави някои логически аргументи, които ще можем да използваме в подкрепа на каузата ни.

— Не се съмнявам, че ще го стори — подсмяхнах се аз.

— Между другото, къде е Сидни? — поинтересува се Кристиан.

— Спи — отговорихме в един глас аз и Роуз.

Колкото и да бе интересна бойната тренировка на моройските воители, аз се боях, че може да последват още въпроси за Сидни. Това, както и бързият поглед към часовника ми подсказаха, че скоро ще стане време за магическия сън, който бях обещал да създадем заедно с Нина.

— Трябва да се връщам — казах. — Благодаря ви, че ме поканихте да видя невероятните ви постижения.

— Удоволствието беше наше — отвърна Роуз, докато вървахме към централната част на кралския двор. — Разбери кога ще е удобно за Сидни и отново ще организираме подобна демонстрация — във време по-подходящо за човешкия дневен режим.

Стиснах зъби, тъй като ненавиждах лъжата.

— Ще говоря с нея и ще ви уведомя.

Роуз ме изпрати до нашата сграда за гости и аз видях, че й се стори странно, задето не понечих да я покана да се качи в апартамента. Извиних се, че Сидни има много лек сън, и Роуз сякаш ми повярва. Когато тя най-сетне си тръгна, установих, че заради вълнението от демонстрацията и по-нататъшното задълбочаване на лъжите съм неспокоен и притеснен, което ми пречеше да заспя, когато се сгуших в леглото. Освен това беше разгарът на вампирския ден, което още повече затрудняваше начинанието, но Нина беше казала, че Олив е по дневно разписание, така че сега би трябвало да спи. Когато трийсет минути по-късно продължавах да се въртя в леглото, получих есемес от Нина, в който пишеше, че не можеше да ме достигне в съня.

Не мога да заспя — написах в отговор.

Имам достатъчно от хапчетата за сън, които Соня ми остави — дойде шеговитият отговор, — така че, ако имаш нужда, с радост ще ти услужа.

Усмихнах се и за миг се замислих с тъга за непринуденото приятелство, което имахме някога с Нина.

Не, благодаря. Просто ми дай още малко време.

Накрая успях да се успокоя и да се унеса в сън. Беше минало доста време, откакто друг владеещ магията на духа ме бе призовавал в сън, създаден от него. Обикновено аз бях създателят на съня, командвах парада, така да се каже, и канех другите да се присъединят с помощта на силата на духа. Моето обкръжение се материализира около мен и аз се озовах в пасторална обстановка пред кокетна бяла къща. Малко по-надалече имаше ограда, зад която лениво пасяха коне, окъпани в пурпурнооранжевата светлина на залязващото слънце. Птици пееха вечерни песни, а топлият вятър галеше кожата ми.

— Къщата на баща ми в Уисконсин — обясни един глас зад мен.

Извърнах се и видях Нина, която вървеше към мен през високата трева, избуяла в предния двор на къщата. Изглеждаше милион пъти по-добре, отколкото последния път, когато я видях. Къдравата ѝ коса бе прибрана в хлабав кок, а лятната рокля с цвят на лавандула подчертаваше стройната ѝ фигура. Надявах се, че това е отражение на образа ѝ в реалния свят, а не просто илюзия на съня.

— Тук е много приятно — отбелязах искрено. — Точно в такива места децата мечтаят да отраснат.

Тя се усмихна в отговор на думите ми.

— Можехме да идваме само през лятото. Имахме семейни приятели — дребни благородници — които ни придружаваха тук заедно с пазителите си. В противен случай за нас би било твърде опасно да идваме. Мястото е доста отдалечено, но човек никога не знае...

Нямаше нужда да довършва мисълта си. Нина и Олив бяха полусестри с общ баща морой. Тъй като той не беше член на кралско семейство, нямаше право да има пазители, затова Олив като дампир сама е осигурявала закрилата му. Била е превърната в стригой при една от атаките им. С помощта на магията на духа Нина я бе върнала в света на живите. Това се случваше много рядко и освен Олив имаше

още само неколцина като нея — Дмитрий и Соня, ако трябва да бъдем точни.

— Ще доведем ли Олив тук? — попитах, с намерението да отвлека Нина от неприятната тема за миналото. Обаче въпросът ми я накара да се намръщи още повече.

— Това не е толкова просто... сам ще се убедиш. Искам да кажа, че може би ще е по-различно, когато ти си тук. Или поне се надявам.

Все още не разбирах напълно какъв е проблемът, но реших да изчакам и да видя какво ще се случи. Наистина, ако Олив беше заспала, това беше фасулска работа. Нина би трябвало да е в състояние с помощта на магията на духа да доведе Олив в тази провинциална къща също толкова лесно, както доведе и мен. Нина застина неподвижно, вперила поглед в ливадата с кротко пасящите коне, и аз усетих как магията на духа се надига в нея и я изпълва, докато тя се опитваше да установи контакт със сестра си. Дотук добре.

Няколко минути по-късно пред нас започна да се очертава полупрозрачен силует. Познах по-ниската фигура на Олив, тъмната ѝ коса и меднокафявата ѝ кожа. Около нея се стелеше широка пелерина, закривайки изцяло тялото ѝ, което знаех, че е по-мускулесто от това на сестра ѝ. Очите на Олив се разшириха, когато разбра какво се случва.

— Не, Нина. Моля те. Не и отново.

Обикновено в този момент Олив трябваше да се материализира докрай и да застане пред нас. Вместо това пасторалната сцена започна да избледнява в далечината, превръщайки се във все по-илюзорна. Стрелнах рязко поглед към Нина.

— Какво правиш?

— Нищо не правя — въздъхна тя. — Точно това се опитвах да ти кажа.

Красивият зелен пейзаж изчезна, заменен от скалист терен, покрит с черна пепел. Стърмни и островърхи планински зъбери се извисяваха пред нас в сивото небе, забулено от буреносни облаци. От време на време ослепителни светкавици прорязваха облаците. Нямаше и следа от Олив.

— Какво е това? — възкликнах. — Да не сме телепортирани в някой апокалиптичен филм?

— Ние сме на Хаваите — отвърна Нина с мрачно изражение.

Огледах се.

— Не искам да споря с теб, но когато си мисля за Хаваите, си представям *палми* и *бикини*.

Нина сведе поглед към краката си и след миг сандалите ѝ се превърнаха в маратонки. Започна да се изкачва по склона.

— Това е вулкан, който посещавахме през ваканциите в детството ни.

— Странно място — изсумтях аз, като предпазливо я последвах. — Но защо реши да промениш пейзажа? Във фермата беше много приятно.

— Аз *не* съм го променила — промърмори объркано Нина. — Олив го направи.

— Олив не владее магията на духа — възразих. — Тя може да промени най-много дрехите си, но не нещо толкова голямо.

— Някак си тя изнемва от мен контрола върху съня. Прави го през цялото време. Искам да кажа, аз мога да направя незначителни неща като това. — Млъкна и посочи маратонките си. — Но не мога да ни изпратя обратно или да доведе Олив.

— Къде е тя?

— Крие се някъде. — Нина се огледа наоколо и посочи към тъмната дупка върху единия склон на вулкана. — Навярно там. Тази пещера я няма в истинския вулкан, който сме посещавали. Навярно тя я е създала.

От думите ѝ направо ми се зави свят, докато приближавах пещерата с нея. Това, което Нина казваше, беше невъзможно. Олив не можеше да има власт над този сън, освен ако Нина не ѝ бе предала тази способност.

— Но как? — попитах. — Как го прави? Смяташ ли, че има нещо общо с това, че е била превърната от стригой отново в дампир? Заради това, че цялото ѝ съществуване е било пропито с магията на духа?

Нина поклати глава.

— Не, не мисля. Не усещам да използва духа. По-скоро ми се струва, че го контролира... със силата на волята си.

Опитвах се да проумея чутото, когато спряхме пред входа на пещерата.

— И сега какво?

— Сега — заговори Нина — тя навярно се крие вътре от нас. Но ако мястото е подобно на онези, в които ме водеше в предишните

сънища, вероятно няма да можем да влезем просто така и...

От дъното на пещерата се разнесе мощен рев и заглуши думите ѝ. Аз инстинктивно отстъпих няколко крачки назад.

— Какво, по дяволите, е това?

Нина изглеждаше по-скоро уморена, отколкото уплашена.

— Не зная. Нещо ужасно. Нещо, което трябва да ни уплаши.

Думите ѝ се потвърдиха, когато от зеещата дупка на пещерата с тровава походка се появи огромно човекоподобно същество. Тялото му се състоеше от големи черни камъни, а очите му изпускаха червени пламъци. Беше с цяла глава по-високо от мен и два пъти по-широко в раменете. Създанието спря пред нас, тупна се силно в гърдите и издаде заплашителен рев.

— Виждала ли си и преди подобно нещо? — извиках аз.

— Не точно същото — отвърна Нина. — Последния път беше ято прилепи. А преди това — някакво подобие на върколак.

— Но нали ти създаде този сън — настоях аз, докато продължавах да отстъпвам от приближаващото вулканично чудовище (не можех да измисля по-подходящо определение). — Прогони го.

— Не мога. Поне не и със силата на мисълта. Трябва да го направим по старомодния начин.

Усетих как духът отново се надига в нея и в ръцете ѝ се появи дебела тояга. Без да се бави, Нина се спусна напред и размаха оръжието към чудовището. Почувствах как духът изригна с нова сила в нея. Всъщност тя го атакуваше по-скоро с магията на духа, отколкото с тоягата. Звярът изрева от болка и черните камъни се пропукаха там, където се бе стоварила тоягата.

— Ти каза, че ще ми помогнеш! — изкрещя гневно Нина. Наистина го бях казал, но със сигурност не очаквах да е по този начин. Но преди да се включа в тази безумна битка, призовах моята магия, опитвайки се да ни пренесе на някое по-приемливо място. Ала когато го сторих, почувствах упорита съпротива и чак сега разбрах какво имаше предвид Нина. Не точно духът задържаеше съня на това място... а по-скоро непоколебима воля или целенасочено усилие, точно както бе казала тя.

Разбрах, че не мога да променя обстановката на съня, и реших да действам също като Нина. Използвах малка част от духа, за да се въоръжа и аз с тояга. Насилието не ми е присъщо и докато замахвах

към вулканичното чудовище — което моята спътница вече бе успяла доста да потроши — си напомних, че то беше илюзорно създание, а не живо същество. Когато тоягата ми се стовари върху каменното му тяло, едва не паднах назад от сблъсъка. Костите и зъбите ми се разтресоха... а вулканичното чудовище все едно бълха го ухапа. Нина се спря и ме изгледа кръвнишки.

— Когато го удряш, трябва да призовеш духа с пълна сила — обясни тя раздражено. — Няма друг начин да го победиш.

Явно не й беше за пръв път. Преливайки от магия, редом с мен Нина беше като факел на духа и аз бях удивен от голямото количество магия, което използваше. И макар да не можеше да се сравни с мощния прилив, необходим да се върне някой от мъртвите или към първоначалната му същност, след като е бил стригой, все пак се изразходваше невероятно много енергия, при това за продължително време. Неохотно призовах част от моята магия — много по-малко, отколкото тя използваше — и с нейната сила замахнах с тоягата към чудовището. Този път върху каменното туловище се появи пукнатина.

— По-силно, по-силно! — кресна Нина.

— Не е нужно — отвърнах. — Успях да го раня, при това без толкова много магия. Просто ще отнеме повече време.

— Нямаме време!

Не разбрах какво има предвид, докато най-сетне съвместните ни усилия не се увенчаха с успех и вулканичното чудовище не се разпиля на пепел в краката ни. Нина се втурна в пещерата. След като създанието бе унищожено, тя, изглежда, си бе възвърнала контрола над съня. Пейзажът около нас се промени и ние внезапно се оказахме в бялата къща в Уисконсин. Едва успях да зърна Олив в тъмния ъгъл на гостната, тялото й отново бе загърнато в широките гънки на пелерината.

— Олив! — извика Нина. — Къде си? Покажи се! — В нея се надигна нов изблик на магия и стаята започна да трепти. Донякъде усещах какво правеше тя и бях поразен. Нина се опитваше да застави съня да покаже истинското място, където се намиреше Олив — нещо, което дори не знаех, че е възможно.

Но силуетът на Олив чезнеше пред очите ни.

— Съжалявам, Нина. Моля те — престани да се опитваш да ме намериш. Така е по-добре.

— Олив!

Но беше твърде късно. Олив се стопи и стаята спря да трепти. Застина и се превърна в обикновена гостна, каквито можеш да видиш в къщите в провинцията, но нямаше никакви следи, които биха могли да ни подсказват местонахождението на Олив. Сразена, Нина се свлече в едно плетено кресло от раката и не сдържа сълзите си.

— Тя се събуди. Така става всеки път. Изпречва пред мен някакво препятствие, с което да се боря, разсейва ме и не ми дава възможност да управлявам съня, за да ми покаже къде е тя. Когато най-сетне се справя с поредното препятствие, тя успява да се събуди и да избяга от съня. — Нина ми хвърли обвиняващ поглед. — Ако я бяхме победили по-бързо, тя нямаше да има време да се събуди! Трябваше да използваш много повече магия, за да унищожиш онова чудовище!

Нина, макар и видимо разстроена, изглеждаше почти нормална и психически здрава тук, в света на сънищата. Ала като се замислих за онзи ден, когато я видях, осъзнах, че истинската ѝ същност в реалния свят е нещо съвсем различно.

— Не мисля, че това е добра идея — изрекох бавно. — Смятам, че използването на духа в такова огромно количество след време ще има, хм, пагубен ефект върху теб.

— Ако ми помогнеш — *наистина* ми помогнеш — ще е нужно да го направим само веднъж. Ако успеем да я притиснем в ъгъла, можем да накараме съня да ни покаже къде се крие тя.

— Да, колкото до това — подех аз и седнах до нея. — Къде се научи да го правиш? Да заставяш съня да ти покаже нечие местонахождение? — Това щеше да бъде безкрайно полезно, когато се опитвах да открия Сидни.

Нина сви рамене.

— Можеш да накараш някого да се появи в съня ти такъв, какъвто е наяве, нали? Един ден просто експериментирах и канализирах духа по такъв начин, че обстановката в съня просто да бъде отражение на действителното място около нея.

— Не мисля, че това може да се опише с думата „просто“ — отбелязах. — Това също включва голямо количество от магията на духа. И аз се питам... дали тя точно след това не е започнала да контролира съня? Дали ти неволно не си ѝ придала част от своите способности?

Беше очевидно, че на Нина не ѝ бе хрумвала подобна вероятност.
— Аз... аз не зная. Може и да съм ѝ предала... но как иначе мога да открия къде е тя?

— Ами ако се опиташ да поговориш с нея? — предложих аз.

Тя удари с юмрук страничната облегалка на плетеното кресло.

— Опитвах! Тя не желае да ме вижда. Това е единственият начин. Нещо не е наред и ние трябва да разберем какво. Трябва отново да опитаме. Само че следващия път...

— Почакай, почакай. Няма да има следващ път — предупредих я. Ако продължаваш така, ще се изтощиш до смърт и ще откачиш. От колко време правиш това всеки ден?

Погледът ѝ стана някак далечен и отнесен.

— Не зная. Месеци.

Изтръпнах. Нищо чудно, че започваше да губи разсъдък.

— Повече не бива да използваш магията на духа.

Тя ме погледна, а в очите ѝ се четеше отчаяна молба.

— Длъжна съм да продължа. Не можеш ли да го разбереш? Знаеш ли какво мъчение е да нямаш представа какво се е случило с някой, който ти е много скъп?

Джил, помислих си с болка. Навярно се бе отразила върху лицето ми, защото Нина внезапно се оживи.

— Помогни ми! Помогни ми, Ейдриън, и двамата с теб ще разполагаме с достатъчно магия на духа, за да победим съпротивата на Олив. Ще престана да го правя всеки ден. Ще разбере какво се е случило с нея. Моля те.

Припомних си тревогите на Соня за Нина. Сетне си помислих за Сидни, как ме предупреждаваше да внимавам с духа. Щях да си имам достатъчно неприятности, ако тя узнае за магията, която бях използвал за тази авантюра. Поклатих бавно глава.

— Не мога. Не би трябвало да правя дори това.

— Ако работим заедно, ще изхабим много по-малко психически сили и енергия — продължи да ме убеждава Нина. — Моля те, помогни ми. И аз ще ти помогна в замяна. Имаш ли нужда от нещо? Помогни ми да намеря Олив и аз ще направя всичко, което ме помолиш.

Понечих отново да поклатя глава, сетне се спрях, когато ме осени една идея.

— Не — изрекох повече на себе си, отколкото на нея. — Не.

Тя скочи на крака.

— Има нещо, нали? Каж ми!

Поколебах се. Знаех, че не бива да поемам по този опасен път. Ала предложението ѝ да ми помогне ме накара да се замисля за това, което отчаяно исках: да бъда със Сидни.

— Нужно ми е да се измъкна от двора, без никой да узнае. Искам всички да мислят, че все още съм тук, с майка ми.

— Смятай го за свършено — заяви Нина. — Мога да го направя. Лесно.

— Нина...

— Виж — рече тя ентусиазирано. — Мога да ти помогна веднага — още в тази минута — да изчезнеш от двора. Ще бъде съвсем лесно с внушението. После двамата с теб ще се срещнем в съня и ще открием Олив, където и да се намираш.

— Това е много мило от твоя страна — въздъхнах уморено. — Ала то няма да убеди останалите, че все още живея тук.

По устните ѝ пробягна дяволита усмивка.

— И това мога да направя. Ако майка ти ми позволи да живея при нея. Ще внуша на всички, които идват да те търсят, да си мислят, че са те видели. Ще накарам служителите в сградата за гости да вярват, че те виждат да влизаш и излизаш. Никой нищо няма да заподозре. Моля те, Ейдриън. — Тя стисна ръката ми. — Нека си помогнем един на друг.

Измъкнах дланта си от ръката ѝ, тъй като не желях да призная колко бях изкушен. Тя ми предлагаше единствената реална възможност да бъда със Сидни, което желяех толкова силно, че почти бях склонен да пренебрегна всички предупреждения, свързани с използването на магията на духа. Но имах ли право да тласкам и двама ни към нови експерименти с магията? Особено нея. Беше егоистично.

— Това е твърде опасно — опитах се да я разубедя.

— Не ми пука — настоя тя упорито. — Аз ще продължа да се опитвам да я намеря, независимо дали ще ми помогнеш, или не. Олив е всичко за мен.

А Сидни е всичко за мен, помислих си. Отчаяно се опитвах да намеря начин да заглуша чувството за вина, което изпитвах, задето приемам помощта на Нина. Тя каза, че ще продължи отново и отново

да търси Олив, нали? Ами... ако ѝ помогна да открие сестра си, това ще я накара да престане и в резултат Нина ще използва по-малко от магията на духа. А това беше нещо добро... нали така?

Поех дълбоко дъх и я погледнах право в очите.

— Ако опитаме това отново... остави ме аз да контролирам по-голямата част от духа.

— Но ние и двамата...

— И двамата ще използваме магията — прекъснах я. — Но ще го направим само веднъж — а не всеки ден. Ако само веднъж поема по-голямата тежест на духа, това няма да ми навреди твърде много. Ти само ще ме подкрепяш, при това съвсем малко. Но това е всичко. Не бива да продължаваш да се изтезаваш по този начин.

Тя отново протегна ръка към мен, но побърза да я отдръпне, макар че изражението ѝ се смекчи.

— Аз не съм ти безразлична, нали? Знаех си. Въпреки че си женен...

— Нина — заявих твърдо. — Не е така. Аз държа на теб и съм загрижен за теб, но обичам Сидни. Ако ще работим заедно, ще стане по моя начин.

За момент очите ѝ се замрежиха, сетне тя неохотно кимна.

— Добре, нека бъде по твоя начин — примири се тя. — Аз наистина ще ти помогна.

— Разчитам на това — признах си. — Но се надявам да постигнеш желаната цел, като използваш колкото може по-малко от духа.

Тя кимна покорно, а после лицето ѝ светна от любопитство.

— Добре... но сигурен ли си, че не се тревожиш какво ще стане с *твоя* разсъдък в цялото това начинание?

Поколебах се. Ако Сидни беше тук, тя непременно щеше да ми заяви, че този план е пълна глупост и аз лекомислено използвам духа, без да е нужно, навярно нанасяйки си огромна вреда. Но нямаше начин да изоставя Нина в плен на това безумие, особено след като с Олив наистина ставаше нещо лошо. А и в никакъв случай не исках да изпусна шанса да се измъкна в широкия свят, за да помогна на Сидни и Джил. Оставаше само да се надявам, че това, което казах по-рано на Нина — че еднократното използване на толкова силна магия няма да е

фатално за мен — ще се окаже истина. Успях да изстискам една скована усмивка.

— Хей, все още нямам никакви признаци на лудост — уверих я. — Сигурен съм, че всичко с мен ще е наред.

Аз също — прошепна леля Татяна. — Аз също съм сигурна, че всичко с теб ще е наред.

ГЛАВА 6

СИДНИ

Нямахме представа какво означаваше тази тухла от пясъчник. Не открихме магия в нея, нито някакъв знак, който да ни подсказе каква е ролята ѝ в тази мистерия. Бяхме сигурни само, че трябва много бързо да стигнем до Озарк или поне до щата Мисури. Госпожа Теруилиджър уреди с компанията за коли под наем да удължат срока за ползване на колата и предложи да се отправим към Сейнт Луис, където да обмислим плана за действие. Внезапно стомахът ми се сви на топка.

— Само не там — побързах да се възпротивя. — В Сейнт Луис алхимиците имат оперативен център. Не преживях всички онези изпитания, за да попадна отново в ръцете им.

Еди замислено повдигна вежди.

— Ами ако това е част от плана им? Може ли този лов на боклук^[1] да е част от замисъла на алхимиците да те подмамат и да няма нищо с Джил?

Този отрезвяващ извод стана още по-обезпокоителен, след като госпожа Теруилиджър сподели предположението си:

— Или пък ако се окаже, че всичко е свързано с Джил? В края на краищата имаме кичур от коса, който със сигурност прилича на косата на Джил. Възможно ли е алхимиците да са я отвлекли, за да ти заложат капан, Сидни?

За миг се замислих дали бе възможно. Джил е *била* отвличена точно когато с Ейдриън успяхме да избягаме и да намерим убежище в кралския двор. Алхимиците бяха сред малцината, на които бе известно къде се укрива Джил, така че лесно можеха да изпратят някого при нея. Обмислих тази вероятност и я анализирах от гледна точка на логиката на алхимиците. Накрая поклатих глава.

— Не мисля — казах. — Те може и да разполагат със средства за осъществяването на такъв план, но нямат мотив. Алхимиците са виновни за много деяния, но не искат мороите да воюват помежду си — което може да се случи, ако умре кралска принцеса, от чийто живот

зависи кой ще остане на трона. Освен това не мога да си представя, че алхимиците ще прибегват до човешка магия, дори и за да се доберат до мен. Това противоречи на всичките им вярвания и принципи.

Но дори и да не беше изкусен капан, заложен от алхимиците, не исках да рискувам да се натъкна на някой от тях по време на обедната им почивка в Сейнт Луис. Имайки предвид това, ние избрахме нов маршрут. Отне ни цял ден пътуване с кола, но накрая спряхме да пренощуваме в Джеферсън Сити, Мисури, заобикаляйки Сейнт Луис. Така, с леко отклонение от пътя, се приближихме до Озарк, надявайки се да сме заблудили тези, които евентуално ни очакваха там. Разбира се, не знаехме къде точно отиваме. Озарк се простираше върху много обширна територия, а засега нашата тухла не ни подсказваше нищо конкретно.

След като се регистрирахме в хотела, излязохме да похапнем. И тримата бяхме доста изморени от дългото пътуване. Наближаваше полунощ, но не бяхме спрели да вечеряме по пътя, за да пристигнем по-скоро. Аз бях най-уморена, така че за мен вечерята беше само една формалност. На отсрещната страна на масата госпожа Теруилиджър сподави прозявката си. Дори и Еди, въпреки постоянната му бдителност, изглежда, също копнееше по-скоро да се озове в леглото. Бяхме оставили тухлата на масата, докато чакахме да ни донесат вечерята, и всички се взирахме замислено в нея, сякаш можехме със силата на волята да изтръгнем някои отговори.

Накрая отместих поглед от тухлата и го насочих към мобилния си телефон. Надявах се да съм пропуснала отговора на Ейдриън на последния ми есемес, с който му съобщих къде се намираме. През деня комуникациите ни бяха доста оскъдни, което ми се стори странно, след като вчера постоянно ми изпращаше есемеси. Разбира се, глупаво беше да очаквам, че той няма никаква друга работа, освен да седи до телефона, за да си разменя послания с мен, но тази промяна ме притесняваше. След обезпокоителния начин, по който се развиваха отношенията ни през последния месец, се улових, че започват да ме връхлитат пристъпи на параноя и да си мисля, че след като е отминал шокът от драматичното ми заминаване, Ейдриън може да е открил, че свободата повече му харесва.

Пристигна сервитьорката с нашата вечеря и аз прибрах телефона в чантата. Тя подреди чиниите на масата, погледна към тухлата и дъхът

й секна.

— Хей, хора, да не сте я отмъкнали от Ха Ха Тонка^[2]?

Ние се втренихме смаяно в нея, сякаш говореше на чужд език.

— Искам да кажа, че е супер, ако сте го направили — додаде тя забързано, притеснена от мълчанието ни. — Мястото е много яко. Виждала съм много хора да отиват и да се връщат от там. Аз самата не бих се отказала от един сувенир.

Госпожа Теруилиджър първа се окопоти.

— Бихте ли повторили отново името? Ха Ха Уонка?

— Ха Ха Тонка — поправи я момичето. Погледът ѝ се плъзна по лицата ни. — Наистина ли не сте били там? Тази тухла прилича на онези от руините. Би трябвало да ги посетите, ако отивате в Озарк.

Веднага щом сервитьорката се отдалечи, аз потърсих Ха Ха Тонка в интернет по мобилния си.

— Невероятно! — възкликнах. — В Мисури има замък.

— Смяташ, че държат Джил там? — живна Еди и очите му възбудено заблестяха. Можех да се закълна, че той вече си представя как я спасява от висока кула, като междувременно е сразил огнедишащ дракон или робот динозавър.

— Едва ли. Тя беше права за „руините“. — Показах им снимка на Ха Ха Тонка — доста впечатляваща постройка, макар че очевидно бе видяла и по-добри дни. Нямаше покрив и част от стените също бяха разрушени, останките бяха под открито небе и леснодостъпни. Сградата навярно е била голямо имение, а не замък, и целият район бе превърнат в държавен парк, изобилстващ с алеи и други природни атракции. Ако Джил се намираше там, беше съвсем очевидно, че не биха могли да я държат затворена... Но поне сега разполагахме с някаква конкретна цел, тъй като сервитьорката беше права за едно: нашата тухла изглеждаше като извадена от руините.

Това откритие ни вдъхна нови сили и ние почти забравихме за храната, докато чертаехме планове. Според уебсайта на парка, той се отваряше за посетители в седем сутринта. Решихме да отидем колкото може по-рано, за да разузнаем предварително околността. Ако съществуваше дори и най-малкият шанс да се натъкнем на някакво изпитание, подобно на онова в Музея на роботехниката, по-добре беше да проникнем там извън работното време. Имайки предвид как се развиваше този странен „лов на боклук“, наистина не можехме да

предвидим с какво може да се сблъскаме, нито какво очакваше от нас този, който бе замислил тази игра.

На следващата сутрин се събудихме, преливащи от енергия, макар да бяхме спали само пет часа, нетърпеливи по-скоро да потеглим на път, за да узнаем тайните на Ха Ха Тонка. Паркът се намирал само на един час път от града, но преди да излезем на магистралата, спряхме на бензиностанцията, за да напълним резервоара. Докато Еди се занимаваше със зареждането, аз се отправих към кафенето, за да подсигурия достатъчно кафе за госпожа Теруилиджър и мен за из път. Приближавах вратата, но внезапно спрях, когато видях вътре позната фигура.

Баща ми.

Той стоеше до касата и вадеше пари от портфейла си. Беше застанал под такъв ъгъл, че не можеше да ме види през стъклената врата. Припомних си вчерашния разговор и внезапно се запитах дали наистина цялата тази мистерия не беше заговор на алхимиците, за да ме заловят.

За миг страхът толкова ме парализира, че не можех да помръдна от мястото си. Въпреки трудностите и усложненията в живота ми в моройския кралски двор през последния месец, той несъмнено беше милион пъти за предпочитане пред кошмара, който преживях в поправителния център. Мислех, че съм успяла да загърбя ужаса и мъките, но докато стоях там, втрещена в гърба на баща ми, внезапно осъзнах, че не мога да дишам. Нищо чудно след миг петдесетина алхимици да изскочат от всички посоки и отново да ме завлекат в малка тъмна килия, където до края на живота ми ще ме подлагат на физически и психически мъчения.

Размърдай се, Сидни, размърдай се! — изкрещя една част от мозъка ми.

Но не можех. Мислех единствено за това, как алхимиците веднъж вече ме бяха надвили, при това тогава Еди беше до мен. Какъв шанс имах сега тук, при това сама?

РАЗМЪРДАЙ СЕ! — заповядах си отново. — *Престани да се чувстваш безпомощна!*

Това най-сетне ме подтикна към действие. Поех дълбоко дъх и бавно започнах да отстъпвам назад, за да не би някое мое по-рязко движение, уловено от периферното му зрение, да привлече вниманието

му. Когато той се скри от погледа ми, се извърнах, готова да побягна към колата.

Вместо това едва не се сблъсках със сестра ми Зоуи.

Тя вървеше към бензиностанцията и когато я погледнах, паниката отново ме връхлетя. После, като видях изражението ѝ на пълна изненада, осъзнах нещо: аз бях последният човек на земята, когото тя очакваше да види тук. Това не беше никакъв хитроумен капан на алхимиците. Или поне докато аз не попаднах в него.

— Зоуи! — изписках. — Какво правиш тук?

Очите ѝ се разшириха неимоверно, докато сестра ми се опитваше да се съвземе.

— Отиваме в базата на алхимиците в Сейнт Луис. Започвам там стажа си.

Последното, което знаех, беше, че тя е в Солт Лейк Сити с баща ми, и аз не можах да се сдържа да не си представя мислено пътната карта. Това не беше директният маршрут между двете места.

— Защо не пътувате по I 70? — попитах подозрително.

— Там има ремонт и... — Зоуи поклати глава почти сърдито. — А *ти* какво правиш тук? Нали се криеше при мороите! — За мое най-голямо изумление, тя ме сграбчи за ръкава и ме затегли по-далеч от бензиностанцията. — Веднага трябва да се махнеш от тук!

Това съвсем ме срази.

— Да не би... да ми помагаш?

Преди тя да успее да отговори, чух гласа на Еди:

— Сидни?

Това беше всичко, което каза, ала когато със Зоуи се извърнахме, видях, че бе настръхнал, готов за битка. Не помръдна от мястото си, но изглеждаше така, сякаш тутакси ще скочи и ще метне Зоуи към сградата, ако тя се опита да ме нарани. Горещо се надявах, че няма да се стигне до това, защото независимо от случилото се помежду ни, независимо от предателството ѝ, тя си оставаше моя сестра. И аз все още я обичах.

— Вярно ли е? — прошепна тя. — Наистина ли са те изтезавали в поправителния център?

Аз кимнах и хвърлих още един тревожен поглед към бензиностанцията.

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Сестра ми пребледня и пое решително дъх.

— Тогава се махай от тук. Побързай, преди той да излезе. И двамата изчезвайте.

Аз бях напълно слисана от тази пълна промяна в поведението ѝ, но Еди не се нуждаеше от повторно подканяне. Улови ме за ръката и почти ме повлече към колата.

— Заминаваме на секундата! — отсече дампирът.

Зърнах за последно Зоуи, преди Еди да ме набути в автомобила, където вече ни чакаше госпожа Теруилиджър. Хиляди емоции пробягнаха по лицето на Зоуи, докато потегляхме, но аз можах да разгадая само няколко. Тъга. Копнеж. Докато излизахме скоростно на шосето, установих, че цялата треперя. Зад волана Еди не спираше да хвърля тревожни погледи в огледалото за обратно виждане.

— Няма признаци на преследване — отбеляза той. — Навярно не е видяла в каква посока сме потеглили, за да му каже.

Поклатих бавно глава.

— Не... тя няма нищо да му каже. Тя ни помогна.

— Сидни — заговори Еди със суров тон, в който се прокраднаха смекчени нотки, — тя беше тази, която първо те предаде! Тази, която сложи началото на целия кошмар с превъзпитанието ти.

— Зная, но...

Припомних си лицето на Зоуи, което изглеждаше толкова сериозно и разстроено, когато се увери, че са ме измъчвали. Спомних си също и деня, в който двамата с Ейдриън пристигнахме в кралския двор и ни отведоха при кралицата, където заварихме вече да ни чакат група алхимици, за да се опитат да ме отведат обратно в поправителния център. Баща ми и Иън, друг алхимик, когото познавахме, говориха надълго и нашироко за престъплението, което бях извършила, и за това как трябва да ме откъснат от мороите. Зоуи бе останала мълчалива през цялото време, с покрусено лице, а аз бях твърде объркана и зашеметена, за да мисля за нейните чувства. Предполагах, че е прекалено възмутена от брака ми за да каже каквото и да било, без да споменавам факта, че баща ми изобщо не даде думата никому.

Сега внезапно осъзнах, че тя може би е изпитвала още нещо, което напълно ми бе убягнало: съжаление.

— Наистина мисля, че тя се опита да помогне — настоях, при все че знаех колко налудничаво звучат думите ми, особено за Еди. Той беше там в нощта, когато ме плениха, в нощта, когато тя ме предаде. — Нещо се е променило.

Той не възрази, но все още бе напрегнат и разтревожен.

— Чудя се дали да не променим плановете си, в случай че те започнат да претърсват района за нас.

— Не — отсякох твърдо, чувствайки се все по-уверена в моите предположения. — Тя няма да ни издаде. Освен ако не забележиш явни признаци, че ни преследват, продължаваме за Ха Ха Тонка.

Докато пътувахме, не можех да се успокоя, все още потресена от разкритието, че Зоуи може да има съмнения — ако не за алхимиците, то поне за това, което те ми сториха. След като най-сетне успях да се съвзема от първоначалния шок, установих, че съм обзета от чувство, което не бях изпитвала по отношение на нея от много дълго време: надежда.

Когато наближихме националния парк Ха Ха Тонка, облаците започнаха да оредяват, а утринната температура вещаеше горещ ден. Паркирахме и се спряхме в туристическия център, като се скупчихме пред картата на парка. Макар че имаше обширни участъци и алеи, ние решихме, че внушителните каменни руини — обявени в парка за „замък“ — са мястото, с което нашата улика беше директно свързана.

В този ранен час наоколо нямаше никого, освен служителите в туристическия център. Двете с госпожа Теруилиджър обиколихме каменните руини, търсейки някакви следи от магия, като от време на време правехме заклинания за откриване. Еди също претърсваше наоколо, но гледаше да не се отдалечава много от нас, за да ни охранява, разчитайки, че ние ще намерим това, което търсим. Тази част от мен, която отдавна бе запленена от изкуството и архитектурата, неволно се наслаждаваше на величествените руини и аз искрено съжалявах, че Ейдриън не е с мен. След сватбата ние нямахме меден месец, но често си говорехме за местата, които искахме да посетим, ако бяхме свободни. Италия все още беше начело в списъка ни, както и Гърция. Но ако трябва да съм честна, с удоволствие бих се установила да живея в Мисури, стига Ейдриън да е с мен и никой да не ни преследва.

След няколкочасово търсене всички бяха сгорещени и потни, но усилията ни останаха безрезултатни. Еди, който все още не бе убеден в добрите намерения на Зоуи, ставаше все по-неспокоен, задето се мотаем тук, и искаше да потеглим по-скоро. Наближаваше обяд и тъкмо се канехме да починем, когато зърнах нещо с периферното си зрение. Обърнах се, погледнах към една от разрушените кули и видях нещо малко и златисто да блести на следобедното слънце. Докоснах ръката на Еди и посочих.

— Какво е онова златно нещо?

Той засенчи очите си с длан и се взря.

— Какво златно нещо?

— Там, на онази кула. Точно под отвора на горния прозорец. Еди погледна отново и отпусна ръката си.

— Не виждам нищо.

Повиках госпожа Теруилиджър и се опитах да ѝ покажа.

— Виждате ли онова там? Под прозореца на най-високата кула?

— Прилича на златно — тутакси отвърна тя.

Еди недоверчиво се обърна към посоката, която сочехме.

— За какво говорите вие двете? Там няма нищо.

Разбихах недоверието му. Зрението на дампириите беше много по-добро от човешкото.

Госпожа Теруилиджър се взря за миг съсредоточено в него, преди да отмести поглед към кулата.

— Възможно е да гледаме нещо, което може да бъде видно само от онези, които долавят магията. В такъв случай може би точно това ни е нужно.

— Но как ще се доберем до него? — запитах се на глас. Сама по себе си кулата представляваше висока каменна стена и аз не бях сигурна, че по нея има удобни опори за катерене. Освен това се намираще в част от замъка, която беше зад ограда, предупреждаваща посетителите да останат отвън. Заради неколцината туристи, бродещи наоколо, и минаващите от време на време служители на парка нямаше да можем да прескочим незабелязано ограждението.

Еди удиви и двете ни с магическо предложение.

— Аз мога да се изкача. Вие не можете ли да направите някоя магия за невидимост?

— Да... — подех аз. — Но няма да има много полза, ако не можеш да видиш това, което търсиш. Искане ми се аз да се изкача... но мисля, че не е по силите ми.

— А не може ли и двамата да сме невидими? — попита той. — Ти ще останеш долу и ще гледаш заради мен. Ще ми казваш накъде да продължа.

Госпожа Теруилиджър омагьоса Еди, за да стане невидим, а след това аз изрекох заклинанието, за да стана също невидима. Не беше много силна магия за невидимост и ако някой ни търсеше, щеше да ни открие. Не искахме да правим по-силна магия, в случай че се наложи по-късно да се защитаваме. Надявахме се, че никой турист или служител в парка няма да очаква някой да се катери по стените на руините.

Невидими, двамата с Еди лесно прескочихме оградата и приближихме въпросната кула. Отблизо много по-добре долавях какво представлява предметът.

— Прилича на тухла — казах на Еди.

Той проследи погледа ми, все още неспособен да види това, което виждах аз.

Повърхността на кулата беше груба и неравна, като тук-там имаше подпори и отвори, останали от някогашните прозорци. Аз нямаше да мога да се изкача по нея, но Еди ловко се катереше, силните мускули на тренираното му атлетично тяло се напрягаха, докато се залавяше за някоя издатина или наместваше крака си във вдлъбнатина в камъните. Напредваше бавно нагоре и най-сетне стигна до горния прозорец, където можеше да отдъхне и да застане върху открития перваз. Протегна ръка и сложи наслуки ръка върху една тухла.

— Сега какво?

— Това, което търсим, че намира на три тухли вляво от теб и две нагоре — извиках аз.

Той преброи, придвижи ръката си и докосна тухлата, която виждах като златна.

— Тази ли е? Хлабава е. Мога да я извадя.

— Тази е.

Аз се напрегнах, докато той изваждаше тухлата от стената. От такова разстояние не усещах никаква опасност, но нямаше да се учудя, ако цялата сграда се срути отгоре ни, докато вадеше тухлата. С малко

извиване и дърпане, тухлата излезе. Двамата с Еди застинахме в очакване да ни връхлети смъртоносен рояк фотиани или някакво друго бедствие. Когато нищо не се случи, той хвърли тухлата, която тупна на земята до мен и започна да се спуска надолу. Щом се приземи благополучно, ние побързахме да напуснем оградената територия и отнесохме тухлата при госпожа Теруилиджър.

Тримата се надвесихме над нея, надявайки се на някакво разкритие, ала нищо не се случи. Пробвахме няколко заклинания и се опитахме да я сравним с оригиналната тухла, която носехме от Питсбърг. Отново нищо. Предполагайки, че наблизо може да има още златни тухли, претърсихме района, но нищо не намерихме. Потни и гладни, решихме да си починем и да обядваме. Отидохме в един немски ресторант и с изненада установихме, че е пълен с туристи, както между впрочем и другите ресторанти в парка на малкия град.

— В града се провежда симпозиум по риболов — осведоми ни нашият сервитьор. — Надявам се, че сте си запазили места в някой от хотелите, ако възнамерявате да останете.

Всъщност не бяхме, при все че обсъждахме възможността да останем да пренощуваме и утре отново да претърсим парка.

— Може би ще намерим свободни стаи в някой от хотелите в близкия град — предположих замислено.

Сервитьорът засия насреща ни.

— Моят чичо е собственик на къмпинг, в който в момента има свободни места. Дори може да ви даде палатка под наем. По-евтино е, отколкото на хотел.

Цената нямаше значение, но след кратко съвещание, решихме да последваме съвета и да отидем в къмпинга просто защото се намираше близо до парка. Взехме под наем всичко, което ни беше нужно, настанихме се и след това отново се върнахме да огледаме Ха Ха Тонка, преди да го затворят за през нощта. Ала отново не намерихме отговори нито в парка, нито в тухлата. Казахме си, че утрото е помъдро от вечерта, и се опитахме да се убедим, че на другия ден може да видим всичко с по-различни очи, но никой не смееше да изрече на глас въпроса, който тегнеше над трима ни: какво щяхме да правим, ако не успеем да разгадаем тайните на златната тухла?

Изгарях от желание да обсъдя проблема с Ейдриън, но нямах връзка с него след последния ми есемес. Най-прилежно му изпратих

нов отчет за ставащото и се приготвих за лягане. Не желяех да си призная колко ме притесняваше телефонното му мълчание. Изтощена от дългия ден, много скоро заспах в наетата палатка...

... и се събудих няколко часа по-късно от паникьосания Еди.

— Сидни! Джаки! Ставайте!

— Отворих очи и мигом седнах.

— Какво? Какво има?

Той стоеше пред отвора на палатката и сочеше навън. Двете с госпожа Теруилиджър изпълзахме до него и погледнахме в посоката, която показваше. Там, на лунната светлина, сияеше локва, приличаща на разтопено злато, която се стичаше по земята към нас. След себе си оставяше обгорена трева и земя.

— Какво е това? — възкликнах изумено.

— Тухлата — отвърна Еди. — Бях на стража вътре и забелязах, че тя започна да свети. Взех я и едва не си изгорих ръката. Запратих я навън и тя се разтопи в онова там.

Госпожа Теруилиджър промърмори бързо заклинание в същия момент, когато локвата почти бе достигнала палатката ни. Невидима силна вълна отблъсна златната локва на няколко метра. След малко тя отново започна да приближава към нас.

— Страхотно — промърморих, а госпожа Теруилиджър повтори заклинанието, но беше ясно, че действието му е само временно.

— Не можем ли да я уловим в някакъв капан? — попитах. — Наоколо има доста камъни. Да я оградим с тях?

— Това чудо изгаря дори и камъните на пътя си — процеди Еди мрачно.

Госпожа Теруилиджър се отказа от силовите заклинания и направи магия за замръзване, подобна на онази, която бе използвала в Музея на роботехниката. Насочи силна вледеняваща струя към златната локва, която тутакси спря. Половината от локвата започна да се втвърдява, макар че другата половина остана течна и подвижна и започна да се извива, влачейки замръзналата половина.

— Сидни, мини от другата ѝ страна! — извика госпожа Теруилиджър.

Побързах да се подчиня, изскочих от палатката и заставах от другата страна на полуразтопената смес, която отново се втечни, тъй като тя за миг бе прекъснала магията. Лепкавата каша пак тръгна към

палатката, а госпожа Теруилиджър вдигна ръце, преди да изрече заклинанието.

— Броим до три — нареди тя. — Едно... две... три!

Двете едновременно направихме магията за замръзване, атакувайки разтопеното злато от двете страни. Масата се гърчеше и извиваше в клещите на магията, но бавно започна да се втвърдява. Никога не бях задържала заклинание толкова дълго, но госпожа Теруилиджър не освобождаваше магията. Последвах примера ѝ, докато най-после златото застина, напълно втвърдено, в локва с неправилна форма. Ние освободихме магията и предпазливо го приближихме. Златната маса остана неподвижна.

— Това беше много странно — промърморих аз. — Не беше чак толкова страшно като последното нападение. — По ръцете ми все още имаше няколко порязвания от малките омагьосани светулки, връхлетели ни в Питсбърг.

— Само защото не стигна до нас — предупреди ни госпожа Теруилиджър. — Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако всички бяхме заспали в онази палатка, когато това чудо се е втечнило.

Потръпнах, осъзнавайки правотата ѝ.

— Но какво означава това?

Никой нямаше отговор, но Еди ни изненада, когато след няколко секунди изрече:

— Виждам съм това и преди.

— Златна тухла, която се превръща в смъртоносна, унищожаваша всичко по пътя си локва от разтопен метал? — изумих се аз.

Той ми хвърли унила усмивка.

— Не. Виж тази форма. Не ти ли се струва позната? Наклоних глава, за да огледам по-внимателно златната маса пред нас. Струваше ми се безформена. Беше аморфна, леко овална и изглеждаше така, сякаш съвсем случайно бе придобила тези очертания. Обаче напрегнатият и съсредоточен поглед на Еди подсказваше обратното. След няколко минути на усилена концентрация чертите му се озариха от някакво прозрение. Той извади мобилния си телефон и набра нещо. Поради лошото покритие в парка бе нужно малко време, докато телефонът открие това, което Еди търсеше, но когато го намери, лицето му доби триумфиращо изражение.

— Ето, погледнете.

Двете с госпожа Теруилиджър се взряхме в екрана на телефона и видяхме карта на по-голям район около Палм Спрингс. Мигом разбрах какво имаше предвид Еди.

— Това е Салтън Сий! — ахнах аз. — Добра памет, Еди.

Салтън Сий беше солено езеро, близо до Палм Спрингс и застиналата златна локва пред нас имаше точно същата форма като този воден басейн.

Госпожа Теруилиджър поклати глава и тревожно изсумтя.

— Чудесно. Аз заминах от Палм Спрингс, за да те предупредя, а вместо това се забъркахме в магически „лов на боклук“ и след всички тези усилия сега излиза, че трябва да те върна пак там.

— Но защо? — попита Еди. — Нима Джил е била там през цялото време? И кой стои зад всичко това...

— Назад! — изкрещя госпожа Теруилиджър и вдигна ръце в защитен жест.

Дори Еди не беше достатъчно бърз, за да избяга от това, което тя бе видяла. Златната маса започна да трепери, сякаш внезапно изпълнена с енергия, от която трябваше да се освободи. Опитах се да направя защитна магия, но още докато устните ми започнаха да оформят думите, знаех, че няма да успея навреме да изрека заклинанието. Формата избухна в стотици малки златни остриета, които полетяха към нас... и изведнъж спряха. Сякаш се удариха в невидима бариера и паднаха на земята, без да ни причинят вреда.

Аз се втренчих в тях, а сърцето бумтеше в гърдите ми при мисълта какви ужасни последици щеше да има, ако госпожа Теруилиджър не бе достатъчно бърза. Затова за мен бе пълна изненада, когато тя каза:

— Отлични рефлексии, Сидни. Аз нямаше да успея навреме. Откъснах поглед от остриетата.

— Нима не бяхте вие тази, която ги спря?

Тя се намръщи.

— Не. Аз мислех, че това беше твое дело.

— Аз бях — разнесе се глас зад нас.

Обърнах се рязко и не повярвах на очите си: Ейдриън се появи иззад дърветата. Забравила за трагедията, която едва не ни сполетя, аз се хвърлих в обятията му, а той ме вдигна във въздуха.

— Какво правиш тук? — възкликнах. — Няма значение. — Целунах го пламенно, завладяна от толкова силни чувства, че изобщо забравих, че Еди и госпожа Теруилиджър бяха наблизко.

Раздялата с него през последните два дни бе изпълнила сърцето ми с много повече болка и копнеж, отколкото бях очаквала. Мисля, че и двамата останахме изненадани, когато накрая той пръв прекъсна целувката.

— Казах ти, че ще намеря начин да дойда тук — ухили се моят непредвидим съпруг. Погледът му попадна върху едно от остриетата и усмивката му се стопи. — Но както виждам, за малко да закъснея.

Все още в прегръдките му, аз се извърнах към остриетата, които проблясваха злоещо в тревата. Един спомен бавно изплува в съзнанието ми.

— Виждала съм ги и преди — промълвих, подобно на Еди преди малко.

Госпожа Теруилиджър пресекливо пое дъх.

— Това е много опасна магия. Никой не бива да я използва лекомислено.

— Зная — изрекох тихо. — Веднъж я направих.

Всички се извърнаха изумено към мен.

— Кога? — попита моята наставница. — Къде?

— Във вашата къща... в старата ви къща, преди да я изгоря до основи — поправих се. Хиляди спомени нахлуха в мен и светът сякаш се олюля наоколо, когато пъзелът започна да се подрежда. Мислех, че не познавам никого, способен да използва човешка магия на толкова високо ниво — или поне някого, който да изгаря от желание да ми отмъсти, но съм сгрещила. Срецнах очаквателните погледи на приятелите ми. — С тази магия убих Алисия — обясних аз.

---

[1] Американска игра, при която участниците трябва за определено време да намерят предмети по списък, без да ги купуват. — Б.пр. ↑

[2] Държавен парк в платото Озарк в щата Мисури, забележителен с живописните руини на имение, опустошено от пожар през 1942 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

ЕЙДРИЪН

Алисия де Гро беше жива. Това така ме шокира, че само можех да си представям как се чувства Сидни. Тя смяташе, че е убила Алисия, която беше ученичка на Вероника, сестрата на Джаки, но се бе отдала на злото. Това не беше дреболия, като се има предвид, че самата Вероника не беше образец за подражание. Тя беше обсебена от манията да краде младостта и силата от други вещици, оставяйки ги в кома до края на живота им. Алисия нападна наставницата си, отне ѝ силата, а след това започна да преследва Джаки. В края на миналата година двамата със Сидни се оказахме въввлечени в жестока схватка с нея в дома на Джаки — двубой на живот и смърт, приключил с опожаряването на къщата до основи. Не бяхме сигурни дали Алисия се бе спасила, но сега знаехме отговора.

— Чувствам се раздвоена — призна Сидни, докато разбъркваше кафето си. Бяхме напуснали къмпинга, за да обсъдим ситуацията в един денонощен ресторант. Недокоснатото ѝ кафе бе признак за безпокойството ѝ. Откакто се познавахме, никога не я бях виждал да бъде безразлична към кофеина. — Част от мен изпитва облекчение, че не съм отнела човешки живот. От друга страна... ами това някак си усложнява всичко.

— Сигурна ли си? — попита седналата насреща ѝ Джаки. — Сигурна ли си, че са същите?

Сидни вдигна златистото острие, единственото, което бе запазила от къмпинга. Останалите бяха унищожени.

— Напълно. Човек не забравя подобно нещо. В онази вечер, когато се борих с нея, с помощта на магията преобразувах няколко вечно движещи се топки, превръщайки ги в тънки остриета.

— Спомням си ги — промърмори Джаки замислено. — Те бяха подарък по случай завършването на учебната година от мой бивш ученик. Мисля, че се надяваше да му повиша оценката.

Сидни сякаш не я чу. Погледът ѝ бе измъчен и някак си далечен.

— Насочих остриетата към Алисия. Беше просто инстинкт. Те се забиха в лицето ѝ, тя изкрещя и се опита панически да ги изскубне, но в бързината изгуби равновесие и полетя надолу по стълбите към мазето. Не можех да остана, за да разбера какво се е случило — цялата къща беше в пламъци.

Поставих ръка върху нейните.

— Ти направи това, което се налагаше. Беше правилно. Тя беше — е — зъл човек.

— Навярно — въздъхна Сидни. — Предполагам, че това отговаря на нашите въпроси. Опитвахме се да разберем кой би могъл да ми отмъщава и в същото време да владее човешката магия. Тя идеално пасва.

— След като знаем, че тя стои зад всичко това, трябва да я открием и да освободим Джил — изръмжа Еди. Заради този живот на път той се бръснеше дори още по-рядко и вече му бе пораснала брада. — Тя е оставила следа: намира се в Палм Спрингс. Трябва да бъде спряна веднъж и завинаги.

— Съгласна съм — заяви решително Сидни, изтръгвайки се от мъчителния си унес. — Трябва да приключим с това и да върнем Джил. Едва ли някой от нас ще може скоро да заспи — по-добре веднага да потеглим към Палм Спрингс.

— Не и ти — каза Джаки. — В момента ти изобщо не бива да приближаваш до Палм Спрингс.

— Какво? — възкликна Сидни не по-малко нетърпелива и напрегната от Еди. — Това е следващото парче от мозайката! Алисия все едно ни го казва директно.

— И тъкмо заради това няма да се втурнем натам през глава — поне засега.

— Но Джил... — поде Еди.

Джаки поклати глава.

— Ние все още не знаем доколко Джил е замесена във всичко това. Знаем само, че Алисия подмамва Сидни да отиде в Палм Спрингс, където навярно я очаква хитроумен капан. Освен това Алисия следва старата си схема първо да омаломощи врага си. Този „лов на боклук“ не е само за нейно забавление. Тя иска да изтощи магическите сили на Сидни. Ако се втурнеш сега към Палм Спрингс, след като през последните дни използва толкова много магия, има

голяма вероятност да не се справиш с това, което тя ти е подготвила. Тогава ще те загубим и никога няма да узнаем какво се е случило с Джил.

В гърдите ми се надигнаха противоречиви чувства и аз стиснах по-силно ръката на Сидни. Можех да разбера защо Джаки иска да държи Сидни по-далеч от опасността. Аз също го исках. Ала в същото време, като останалите, напрежението в мен нарастваше. С всеки изминал ден животът на Джил се подлагаше на все по-голям риск. Как можехме да бездействаме, когато имахме истинска следа?

— Но — продължи Джаки, сякаш прочела мислите ми — това не означава, че възнамерявам просто да изоставим Джил. Искам да организирам старателно претърсване на Палм Спрингс — особено Салтън Сий — но смятам да го осъществя с подходяща подкрепа.

Двамата с Еди нищо не разбрахме, но Сидни, както обикновено, схвана на мига.

— Стелата — каза тя, имайки предвид вещерското сборище, към което тя се бе присъединила.

Джаки кимна.

— Тях и още други. Алисия не е само твой проблем — тя е проблем за цялата магическа общност. И затова цялата магическа общност ще се справи с нея. Ще събере всички и заедно ще проведем търсенето, като използваме магически и обикновени средства. А междувременно ти ще останеш на някое безопасно място, някъде по-надалече.

— Аз ще остана с теб — заявих, чувствайки се много по-добре, след като вече знаех, че Джил няма да бъде изоставена. Беше трудно, сякаш трябваше да избирам между Сидни и Джил, но явно Джаки нямаше намерение да седи със скръстени ръце.

— Аз ще дойда с вас — каза Еди към Джаки. Сетне се извърна към Сидни и мен. — Това е... — Противоречивите чувства, изписани по лицето му, бяха отражение на моите.

— Върви — кимнах му. — Ние ще сме добре. Още никой не знае, че сме напуснали двора. Ще се спотаим някъде и всичко ще е наред.

Еди отново се поколеба. Ненавиждаше обстоятелствата, които налагаха да дели лоялността си, но накрая кимна.

— Щом смятате, че ще бъдете в безопасност... Между другото, ти как съумя да изчезнеш незабелязан от кралския двор?

— Ще ти разкажа някой друг път — отвърнах уклончиво.

Съдейки по изражението на Сидни, тя също бе доста заинтригувана от тази история. Но вместо да настоява за подробности, погледна към Джаки.

— Но искам да ми се обадите веднага след като заедно с другите вещици обезопасите района. Веднага щом решите, че е достатъчно безопасно, искам да се присъединя към търсенето на Джил.

— Освен ако преди това не я намерим и не победим Алисия — настоя Еди.

Сидни му се усмихна вяло, явно не смяташе, че ще е толкова лесно.

— Би било страхотно.

Четиримата обсъдихме още някои подробности, преди да се разделим. Виждах, че Еди продължава да се притеснява, задето ни изоставяше, и не спираше да ни наставлява как трябва да се скатаем и да не привличаме внимание. Дори искаше да изпрати Нийл да ни пази, но Сидни отхвърли идеята, като заяви, че на двама ни ще е по-лесно още сега да изчезнем незабелязано от сцената. Всички се съгласихме, че Нийл може да е по-полезен в Палм Спрингс, когато се доберем по-плътено до Алисия, така че Еди обеща да го уреди.

— Не се тревожи — уверих Еди и го шляпнах по гърба след поредната доза добронамерени предупреждения и съвети за безопасност. — Нямам намерение да направя нещо, което би накарало алхимиците или мороите да разберат, че сме напуснали двора. Вие вървете да вършите вашата работа, ние ще вършим нашата, а сетне ще ни съобщите, когато стане безопасно да се присъединим към вас.

Джаки и Еди се съгласиха, че не бива да знаят накъде щяхме да се отправим аз и Сидни. Колкото по-малко знаеха, толкова по-малко шанс имаше да се изтърват неволно пред някого. И двамата не спираха да ни обсипват със съвети къде трябва да отидем и какво да направим, че накрая не издържах и решително се сбогувахме с тях, като за сетен път ги уверихме, че всичко с нас ще бъде наред.

Когато най-сетне със Сидни се озовахме в колата, която бях наел, изведнъж пред нас се откриха безкрайни възможности. За пръв път от дълго време двамата бяхме наистина сами.

— Малко е шашващо — призна ми Сидни, докато седяхме в колата на паркинга пред ресторанта. — Сякаш внезапно сме

осъществили някой от плановете си за бягство.

— Е, не съвсем — отбелязах. — Намираме се наред Съединените щати и трябва след пет часа да се установим на някое безопасно място, за да мога, хм, да се срещна с Нина в съня.

Очите на Сидни се разшириха.

— Какво?

Въздъгнах и завъртях стартера на колата.

— Нека ти обясня.

Знаех, че все някога всичко ще излезе наяве... Просто не очаквах да е толкова скоро. Поехме по магистралата на север и аз разказах накратко на Сидни какво се бе случило през дните, когато бяхме разделени. Нина удържа на думата си да ме прикрие. Тя ме изведе от кралския двор в собствената си кола, като с помощта на внушението накара пазача при главните порти да забрави, че ме е виждал. След като ме остави на малкото местно летище, тя обеща да отиде в апартамента ни в сградата за гости и да остане с майка ми. През следващото денонощие, докато се прехвърлях от самолет на самолет и пътувах до Озарк, където беше Сидни, редовно поддържах връзка с Нина и майка ми. Никой не бе идвал да ме търси, а Нина бе говорила с дежурния във фойето на сградата и го бе убедила, че ме е видял да отивам при хранващите и да се връщам от там.

— И сега съм длъжен да изпълня моята част от сделката — обясних в заключение на Сидни.

— Като се забъркаш с Нина в съвместно използване на магията на духа, която я опустошава отвътре? — извика възмутено Сидни. — Ейдриън, ти ми обеща, че ще се спреш с това!

Тя не разбира — озъби се леля Татяна. — Ти го направи заради нея!

Усетих как в отговор гневът ми се надига.

— Това беше единственият начин да избягам от двора!

— Изобщо *не* биваше да бягаш от двора! — възпротиви се Сидни. — Ние бяхме добре. Ти просто трябваше да останеш в безопасно място и да ни прикриваш.

— Били сте добре? Та аз ви спасих да не бъдете накълцани на кайма от онези остриета!

Сидни скръсти ръцете си пред гърдите и се втренчи настойчиво в страничния прозорец.

— Не знаем колко сериозни биха могли да бъдат последствията, а и госпожа Теруилиджър и аз може би щяхме да измислим някое заклинание в последния момент. Но това... този сън, който смяташ да създадеш с Нина с магията на духа! Ние знаем какви ужасни последствия може да има! Ти самият току-що каза, че била много зле.

— Моята помощ ще предотврати да стане още по-зле — троснах се аз. — Един път няма да ми навреди.

Сидни се извърна невярващо към мен.

— Не! Нито един път. Нито един път! Не можеш да го направиш! Не мога да ти позволя!

И откога тя те контролира? — възмути се леля Татяна. — *Женени сте едва от месец, а тя вече се разпорежда с живота ти! Не бива да го позволяваш. Кажу й. Кажу й, че не може да те контролира!*

Аз бях не по-малко раздразнен от призрака в главата ми и отворих уста, готов да срежа грубо Сидни. Но като се извърнах, зърнах за миг лицето й, осветено от фаровете на преминаващ автомобил. Загрижеността и любовта, които видях, изписани върху него, пронизаха сърцето ми и целият ми гняв се изпари.

Тя те заблуждава — настоя леля Татяна.

Не — отвърнах. — *Тя просто се грижи за мен. Искан да ми помогне.*

— Добре. Права си — казах на глас на Сидни. — Идеята не е добра. Няма да участвам в съня. Просто ще намеря... някакъв начин... да обясня на Нина.

Чувствах се виновен, че ще се отметна от обещанието, което бях дал на Нина, но със Сидни ме обвързваше много по-голяма и важна клетва. Когато видях какво облекчение й донесоха думите ми, разбрах, че съм направил правилния избор.

На Нина това никак няма да й хареса — изсъска мъртвата ми леля.

Аз не съм женен за Нина — сопнах й се аз.

Сидни отпусна длан върху ръката ми.

— Благодаря ти, Ейдриън. Зная, че не е лесно. Зная, че ти само искаш да помогнеш.

— Така е — признах, все още раздиран от съмнения заради решението си. Инстинктът да помогна на Нина беше много, много

силен. — Но това си има цена. Не заслужава да рискувам да загубя разсъдъка си. — Стиснах ръката на Сидни. — Нашата връзка не го заслужава.

Казах ти, на Нина никак няма да ѝ хареса — отново ме предупреди леля Татяна. — Можеш да се потупаш поощрително по гърба, задето толкова се грижиш за разсъдъка си, но тя отдавна е изгубила своя. Тя няма да ти позволи толкова лесно да престъпиш думата си.

Ще се разбера с Нина. А засега си струва да наруша обещанието си, стига да съм насаме със Сидни и за разнообразие да не се караме.

И това беше самата истина. Двамата със Сидни отдавна не бяхме имали нещо, което дори отдалече да напомня на свобода, и при все че се намирахме в средата на Съединените щати, вместо на някой тропически остров, внезапно ни се стори, че пред нас се откриват безкрайни възможности. След като разгледахме няколко карти в интернет, накрая се отправихме към Каунсил Блъфс, Айова. Не беше нещо кой знае колко вълнуващо, но по-важното беше, че е далеч от алхимиците и Сейнт Луис и дори още по-далеч от Палм Спрингс, където Алисия очакваше Сидни. Поспорихме дали да отседнем в хотел от голяма верига и накрая се спряхме на малка провинциална странноприемница в покрайнините на града. Малко преди обед спряхме пред нея и бяхме посрещнати от табела: Добре дошли в „Хралупата на черната катерица“.

— О, не — изпъшка Сидни. — Моля те, Господи, това да не е като онова място в Лос Анджелис. Не зная дали ще мога да понеса стая с катеричи декор.

Ухилих се, като си припомних, когато двамата със Сидни проучвахме една друга странноприемница, осеяна с плюшени зайци — недостижим връх на безвкусния дизайн.

— Хей, престани, след всичко, което сме преживели, това би трябвало да е последната ни грижа.

Но когато влязохме вътре, бяхме приятно изненадани да видим, че обзавеждането беше подбрано с вкус, в неутрални тонове, със съвременен стил. Никакви катеричи десени, никакви скулптури от ракета на дребния горски гризач. Съдържателката, макар и изненадана

да види толкова ранни посетители, радостно ни приветства с „Добре дошли“ и ни даде стая.

— Откъде идва името на странноприемницата? — попитах, докато плащах стаята.

Съдържателката, любезна жена на средна възраст, засия насреща ми.

— О, то е в чест на Кашу.

— Кашу? — учуди се Сидни.

Жената кимна.

— Черната катерица, нашият постоянен обитател. Бих го нарекла домашен любимец... но, ами той е нещо много повече от това.

Аз се вгледах в дъното на фоайето.

— Той има ли клетка, или нещо подобно?

— О, не — поклати глава съдържателката. — Това би било жестоко, а и незаконно. Той е... — Тя сви рамене и махна неопределено с ръка. — Ами той е някъде наоколо.

— Какво имате предвид с това „наоколо“? — попита притеснено Сидни. — Някъде навън?

— О, не — повтори отново жената. — Горкото създание ще е съвсем безпомощно навън.

Очите на Сидни се разшириха.

— Почакайте. Щом не е навън, тогава това означава, че...

— Нека ви покажа стаята — прекъсна я лъчезарно съдържателката. — Ето и ключа.

Стаята, в която тя ни заведе, разполагаше с уютен кът за почивка, малка веранда и голямо шикозно легло. След изморителното пътуване през деня очаквах с нетърпение да се наспя и най-сетне истински да си почина. Ала преди да се метна върху удобния матрак, трябваше да се свържа с Нина и да ѝ съобщя, че сделката ни отпада. Когато Сидни каза, че иска да си вземе душ, съзрях идеалната възможност. Беше точно това време, когато Нина щеше да е заспала и да ме чака да проникна в съня, създаден с магията на духа. За целта не беше нужно да спя, а да потъна в състояние на медитация.

Седнах на леглото, успокоих се, затворих очи и призовах само толкова магия, колкото да се явя в съня на Нина. Ала спокойствието ми мигом се изпари, когато от банята проехтя ужасен писък. Отворих очи, прекосих на бегом стаята и разтворих рязко вратата.

— Ейдриън, внимавай! — изкрещя Сидни.

Малко черно пухкаво същество скочи от плота и се приземи точно върху гърдите ми. Аз инстинктивно го пернах силно. То тупна на пода и профуча през стаята. Сидни, увита в кърпа, излезе от банята и застана до мен.

— Мисля, че се скри под леглото — рече тя.

— За негово добро ще е да не скача повече отгоре ми — промърморих и приближих предпазливо към леглото.

Сблъсквал си се и с много по-лоши неща от това — презрително изсумтя леля Татяна. — *Престани да се държиш като глупак.*

Сидни ме последва и когато повдигнах ъгъла на рамката на леглото, тя махна с ръка и аз разбрах, че прави заклинание. След няколко секунди усетих лек полъх изпод леглото. Миг по-късно катерицата — Кашу, предполагам — изскочи и се втурна да обикаля като побесняла из стаята. Сидни, храбро превъзможвайки шока, се стрелна към вратата, водеща към терасата, и я отвори. След още няколко кръга из стаята катерицата я забеляза и изхвъркна навън, Сидни затръшна вратата и известно време двамата просто останахме неподвижни.

— Защо — попита тя накрая — нищо никога не е просто при нас?

— Я се погледни — подразних я и пристъпих към нея. — Безстрашната героиня, победила щурата катерица Кашу.

— Отначало не бях толкова безстрашна — призна си Сидни. — Не и като скочи отгоре ми тъкмо когато се канех да вляза под душа.

Привлякох я към гърдите си, внезапно осъзнал колко малко дрехи имаше по себе си и колко великолепно изглежда — дори и след неочаквания двубой на живот и смърт с катерицата.

— Хей, ти беше по-смела от мен. Виж, справи се с нападателя дори без да си изгубиш кърпата.

В очите на Сидни блеснаха развеселени искрици и тя ми позволи да я притегля още по-близо. Потупа горния край на кърпата, увита около гърдите ѝ.

— Всичко зависи от това, как ще я пристегнеш — обясни моята практична съпруга. — Ако го направиш правилно, нищо не е в състояние да я свали.

— Приемам предизвикателството — промърморих аз и докоснах устните ѝ със своите.

Тя сякаш се разтопи в мен, топла и бликаща от живот, възхитително ухаеща на Сидни. Притиснах я до стената и тя уви крака около бедрото ми. Плъзнах длан по безупречно гладката кожа на бедрото ѝ и внезапно ме зашемети откритието, че за пръв път от дълго време ние бяхме наистина сами. Майка ми не беше в съседната стая. Не бяхме заобиколени от целия кралски двор, очакващ кога ще излезем навън, нито отряд алхимици ни дебнеше отвъд стените му. Все едно се бяхме изпарили. Най-сетне бяхме осъществили един от планове си за бягство. Никой не знаеше, че сме тук. Ако искахме, можехме просто да изчезнем.

Навярно мисълта, че за пръв път ние действително и истински бяхме свободни, допълнително разгоря страстта помежду ни. Сидни отвърщаше с такъв плам на целувките ми, вплитайки пръсти в косата ми, че това ми напомни първите ни дни заедно. Вдигнах я без усилие на ръце и я отнесох до леглото, не спирайки да се дивя, че най-силната жена, която познавах, беше лека като перце в обятията ми.

Не по-малко удивен бях от това, колко сложно се оказа да сваля кърпата.

Сидни тихо се засмя, прокарайки пръст по бузата ми. Слънчевите лъчи, проникващи в стаята през щорите на прозореца, я осветяваха с меко сияние, сякаш беше излята от злато.

— Леле, леле — подкачи ме тя. — Да не би да се провалиш безславно в собственото си предизвикателство?

Най-сетне успях да отвържа кърпата и я захвърлих колкото можах по-далече върху леглото.

— Няма начин — пророних задъхано, изпълнен както винаги с благоговение пред прекрасното ѝ тяло. — Нужно е нещо повече, за да ми попречи. Следващия път трябва да се постарая много по-добре.

Тя ми помогна да изхлузя ризата през глава.

— И защо да го правя?

Отново се целунахме и когато телата ни се преплетоха, всички тревоги и притеснения, които ме преследваха в света извън тази стая, изчезнаха. Нина, алхимиците, Алисия... дори леля Татьяна. В този момент на света нямаше никой друг, само Сидни и аз. Единственото, което имаше значение, беше нашата любов и това, което чувствах,

докато бях в нейните обятия. Това беше радост, която се простираше отвъд обикновената физическа наслада, при все че щях да излъжа, ако кажа, че нямаше безкрайно плътско удоволствие.

След това, потни и изтощени, ние се сгушихме един до друг, вече много по-спокойни. Тя отпусна глава на гърдите ми, а аз я целунах доволно по челото. Реших, че най-хубавото нещо, което можеше да ни се случи, беше да се обади Джаки и да ни съобщи, че проблемът с Алисия е решен, Джил е свободна, а ние двамата със Сидни можем да заживеем щастливо в Каунсил Блъфс до края на дните си. Задряхах, унесен в тази прекрасна фантазия.

Ала блаженството ми не продължи дълго, тъй като много скоро бях пренесен в съвсем различен сън. Спомних си предупреждението на леля Татьяна, че Нина няма да ме остави да се откажа просто така от нашата сделка.

— Къде беше? — възкликна Нина. Фермерската къща в Уисконсин се материализира пред нас. — Трябваше да ме намериш.

Озърнах се наоколо, опитвайки се да дойда на себе си след тази внезапна промяна на обстановката.

— Аз, ъ, съжалявам. Отвлякох се в реалния свят и съм заспал.

— Добре, няма проблем — енергично рече тя. — Аз ще водя съня. Запомни, че този път трябва да използваш повече от духа.

Очите ми се разшириха.

— Не, Нина... почакай...

Ала Нина не ме слушаше. Беше толкова обхваната от маниакалната си мисия да намери Олив. Почувствах как Нина призова духа и притегли друг човек в съня. Миг по-късно Олив започна да се материализира в стаята пред нас, призрачна и увита в пелерина както преди. И също както предишния път Олив бе обхваната от паника и понечи да се изтръгне от съня на Нина. Ала този път, тъй като знаех какво да очаквам, по-добре разбирах какво се случва.

След последния опит дълго мислих за сънищата, създавани чрез магията на духа, макар че нямаше много начини да се напусне сънят. Дори говорих със Соня и двамата решихме, че това става по волята на Олив. Ако мотивите ѝ са достатъчно силни, тя би могла да надделее над владеещия магията на духа, който контролира съня, в който тя е въвлечена. И очевидно точно това се случваше сега.

Ти си по-добър създател на сънища от Нина — напомни ми леля Татяна. — *Най-силният създател на сънища.*

Зная — отвърнах. И когато видях, че Олив започна да изчезва, взех импулсивно решение, нарушавайки обещанието си пред Сидни.

— Освободи съня — казах на Нина.

Разбрала намерението ми, тя се подчини. Аз бях готов, насочих духа и ние си разменихме ролите, така че аз станах новият господар на съня. Фермерската къща, която бе започнала да се разпада, отново се материализира. Подобно на нея, чезнещият силует на Олив също започна да добива ясни и плътни очертания.

— Не! — изкрещя тя.

Нина забърза към нея.

— Олив! Толкова много ми липсваш!

Лицето на Олив бе сгърчено от страх и тя бързо отстъпи и се загърна още по-плътено с пелерината.

— Не... не. Моля те, остави ме на мира!

И ей така изведнъж започнах да усещам как сънят ми се изплъзва. Въпреки опитите ми да го задържа, волята на Олив ме надвиваше. Върху дървените стени се появиха пукнатини. Плетените мебели се разсипаха на прах. Слънчевата светлина, струяща през прозорците, угасна. Призовах силата на духа, черпейки още магия от дълбините на душата си, за да се боря с контрола на Олив. Духът пламтеше в мен, ала тя вече бе променила обстановката в съня. Къщата бе изчезнала, заменена с нещо, което приличаше на хотелски паркинг, едва осветяван от бледата примигваща светлина на лампите върху високите стълбове. Червеното сияние от неонова табела, окачена на прозореца на фойето, придаваше още по-зловещ вид на околния полумрак. Бяхме заобиколени от улици, които в реалния свят би трябвало да са оживени, но сега по тях не се виждаше никакво движение. Докато не заговорих, цареше злокобна тишина.

— Съжалявам, но тя беше прекалено бърза — казах на Нина. — Къде сме?

Тя пристъпи към мен, лицето ѝ бе изпълнено със страх.

— Тук бяхме нападнати с баща ни. Когато Олив беше превърната в стригой. Имаше стригои...

Преди да довърши, две заплашителни фигури изскочиха иззад тъмния силует на един паркиран буик. Заради призрачното осветление

мъртвешки бледата им кожа изглеждаше още по-ужасна. Не можех да видя червените пръстени в очите им, но въпреки сумрака съвсем ясно долавях злото, което излъчваха. Стригоите изръмжаха, оголвайки остри кучешки зъби като моите, с тази разлика, че техните бяха предназначени единствено да убиват.

Стиснах здраво ръката на Нина и бавно отстъпих назад.

— Те не могат да ни убият в съня — промълвих с внезапно пресъхнала уста. — Не и наистина.

— Не, но ще се събудим — отвърна тя. — И Олив отново ще е изчезнала.

— Не и ако първо ги унищожим.

Ужасът ме сграбчи в ледените си пипала, макар да знаех, че стригоите са само част от съня. Цял живот бях предупреждаван за тяхната свирепост, затова не можех да изпитвам друго, освен страх. Но това, което казах, беше истина: не можеш да умреш в сън, създаден с магията на духа. Просто се събуждаш. А преди това ще почувстваш мъчителна болка. *Те не са реални — казах си. — Това е сън и аз все още имам известен контрол над него.*

Олив владееше по-сложните части от съня — като околната обстановка — но аз управлявах по-дребните неща. Можех да използвам огъня също толкова сръчно, колкото Кристиан или Сидни. Върху дланта ми се появи огнена топка, изпълнена с магията на духа. Усетих прилив на магия и у Нина и побързах да я смърря.

— Не, остави аз да се справя с това. — След като вече участвах в този сън, можех поне да изпълня първоначалната си задача, да я предпазя от тежките последствия от използването на магията на духа. — Само ми помагай. Не призовавай толкова много от духа.

Хвърлих огнената топка към един от стригоите, но не улучих целта с около половин метър. Е, може би трябва да призная, че не съм толкова сръчен колкото Кристиан или Сидни. Винаги ми е изглеждало толкова лесно, когато го правеше Сидни, и сега осъзнах, че се опитвам да имитирам нейното хвърляне. Ала явно не биваше да разчитам на физическите си способности. Трябваше да действам по-обмислено. Призовах друга огнена топка и този път използвах силата на духа, за да я насоча точно към стригоя. Бях точен, ала стригоят, дори и в съня, беше много бърз. Избегна огнената топка и тя само леко изгори ръката му. Ала това ме въодушеви още повече. Отново извлякох от силата на

духа, призовавайки още две огнени топки: едната изстрелях към първия стригой, а другата — към втория, застанал малко по-надалече.

Освен това успях да предвидя в коя страна ще отскочи стригоят, така че коригирах траекторията на летящата топка и тя го удари право в гърдите. Лумналите пламъци го обгърнаха и аз използвах духа, за да призова сребърен кол. Пристъпих към демона, гърчещ се върху земята, и забих сребърния кол там, където се надявах, че се намира сърцето му. Или бях уцелил, или огънят вече бе свършил своето дело, защото чудовището спр да се извива и изчезна без следа.

Докато се занимавах със събрата му, другият стригой се бе опитал да нападне Нина. Тя хвърли своя огнена топка върху него, но претърпя същия неуспех като мен първия път и пропусна целта. Ала това бе достатъчно, за да разсее стригоя, докато се включа аз.

— Стой настрана — напомних на Нина. Ударих втория стригой точно в гърдите с друга огнена топка, а след това отново го довърших със сребърния кол. Ала триумфът ми много скоро угасна, когато още четирима стригои внезапно изскочиха напред. Побързах да отстъпя към Нина.

— Няма проблем — уверих я. — Ще се отървем и от тях. — Като ги видях, отначало малко се обезкуражих, но методът ми, изглежда, работеше безотказно. Поне в съня можех да бъда не по-малко страховит и безмилостен от всеки пазител.

— Нямаме време! — възкликна Нина. Духът изригна в нея — огромно количество. Извърнах се разтревожено към нея.

— Какво правиш? Това е прекалено много!

Тя не ми обърна внимание и — колкото и да изглеждаше невероятно — призова още дух. Представих си надут до крайност балон, който всеки миг ще се спуска.

— Те трябва да изчезнат, трябва веднага да изчезнат!

— Престани! — извиках аз. Разтърсих ръката ѝ, надявайки се, че така тя ще изгуби концентрацията си. Тя се отскубна и продължи да изстрелва духа до невъзможни, замайващи висини.

— Няма да позволя на Олив отново да избяга! — заяви Нина. От пръстите ѝ избухнаха пламъци. Това не приличаше на малките огнени топки, които аз хвърлях. Нина изпращаше истински огнени струи. Огромни огнени реки. Пламъците осветиха нощта, обвивайки в огнена прегръдка тримата стригой. Нямаше нужда да ги пронизвам със

сребърен кол; мисля, че те бяха унищожени почти мигновено. Отново я разтърсих.

— Освободи я! Освободи магията!

Това, което бе направила тя, създаването на това безумно количество огън, не беше малка промяна на съня. Нина трябваше не само да преодолее контрола на Олив, но и моя, за да достигне до същността на съня. Беше нужно потресаващо огромно количество дух, за да се изпепелят с един замах всичките трима стригои. Беше поне два пъти повече, отколкото я бях виждал да използва в предишните ни съвместни сънища.

Огънят изчезна (както и изпепелените стригои) и Нина се свлече на колене. Обхвана главата си с длани и започна да крещи. Пронизително и неспирно. Полутъмният паркинг около нас се превърна в слънчевата вила „Гети“, когато се завърна моят контрол върху съня — благодарение на нейните усилия. Коленичих до нея и нежно отпуснах ръце на раменете ѝ. Изцъклените ѝ очи се взираха невиждащо напред, а тя не спираше да крещи.

— Нина. Нина... всичко е наред. Всичко е наред.

Ала знаех, че не беше. Тя не крещеше заради стригоите. Ставаше нещо друго — това бяха ужасяващите последствия от използването на толкова невероятно количество дух. Седмици на постоянно черпене от мощта на магията, сега последвани от този неистов изблик... всичко това беше твърде много. Последната капка. Нямах представа колко много е пострадала, но нещо много сериозно не беше наред. Трябваше да ни събудя и да разбера как се чувства тя в реалния живот. С тази мисъл оставих съня да се разсее.

— Нина...

Тих глас привлече вниманието ми. Не бях разбрал, че Олив се е пренесла заедно с нас във вила „Гети“. Когато Нина опожари стригоите, тя бе отнела напълно контрола от Олив и временно от мен. Сега Олив не разполагаше с нищо — без контрол, не можеше да избяга. Ала тя бавно се стопяваше, също като мен и Нина, докато ни връщах обратно в реалния свят.

Обаче преди всички ние да изчезнем, видях съвсем ясно няколко неща. Едното беше загриженото лице на Олив, докато се взираше в Нина. Без значение какво се бе случило помежду им, Олив обичаше

сестра си и не се опитваше съзнателно да я нарани с тези препятствия и капани.

Другото, което забелязах, беше, че пелерината на Олив беше изчезнала. Тъй като нямаше контрол върху съня, Олив сега се бе появила такава, каквата беше в действителността.

Дрехите ѝ бяха овехтели и протрити, сякаш преди това са били носени от други. На шията ѝ висеше малък кръгъл медальон със зелено по края. Никога по-рано не го бях виждал и не знаех какво означава.

Но когато я погледнах за последен път, преди да се събудя, зърнах нещо друго, което мигновено разпознах.

Сънят окончателно се разпадна и аз се озовах седнал и буден в леглото в странноприемницата. Докато примигах няколко пъти, за да фокусирам погледа си, Сидни стисна ръката ми и се опита да ме успокои.

— Ейдриън! — възкликна тя и съдейки по тона ѝ, разбрах, че не за пръв път ме вика. — Какво не е наред?

— Олив е бременна — изрекох задъхано аз.

ГЛАВА 8

СИДНИ

— Олив? — тъпо повторих. Аз самата бях малко объркана, след като се събудих от виковете на Ейдриън. — За какво говориш?

Той поклати глава и по лицето му се изписа съжаление.

— Прости ми, Сидни. Нямах намерение да го правя. Нина ме намери в магическия сън на духа и ме привлече в него, за да търсим Олив. И този път достигнахме до нея. Тя е бременна.

Бях толкова изумена да чуя, че той е участвал в съня, че отначало не осъзнах останалото, което ми каза. Ала съжалението върху лицето му беше толкова искрено и аз му повярвах, че стореното не е било по негова воля.

— Тя не може да е бременна — промълвих накрая. — Искам да кажа... предполагам, че може. Но аз си мислех, че има връзка с Нийл. Ако е бременна, тогава...

Ейдриън преглътна и сякаш бавно започна да идва на себе си.

— Зная, зная. Ако е бременна, тогава е от някой друг, а не от Нийл.

Сапунената опера с Олив не беше най-потресаващата част от грандиозния спектакъл, изпълнен с тайни, преследване и насилие, в какъвто се бе превърнал животът ни — особено в сравнение с онова, което се случваше с Джил — но все пак беше изненада. Олив и Нийл изглеждаха много близки.

— Сигурен ли си в това?

Той кимна с нещастен вид.

— Ние успяхме. Двамата с Нина словихме защитата на Олив и я видяхме такава, каквата е в реалния свят. Несъмнено е бременна. Предполагам, че точно заради това се опитваше да се скрие в съня. — Той замълча и се замисли. — Смятам, че заради това се крие и в реалния живот.

— Струва ми се, че мога да разбера защо се крие от Нийл... — започнах аз, докато мислите ми бясно препускаха. Олив беше дампир и

можеше да забременее само от морой. Е, както и от човек, но повечето обитатели на моройския свят не горяха от желание да последват нашия пример с Ейдриън. — Но защо ще се крие от Нина? Особено след като бяха толкова близки? Освен ако... ох. — Сърцето ми се сви. — Може би... може би това, което се е случило, не е било доброволно.

Ейдриън сякаш не разбра веднага какво му казвам, но когато проумя думите ми, лицето му се изкриви от гняв.

— Ако някой морой я е изнасил, тогава защо не е казала на Нина? И на всички останали?

Преплетох пръсти с неговите.

— Защото, за съжаление, не всички момичета разсъждават така. Погледни сестра ми Карли, когато Кийт я изнасили. Тя смяташе, че вината е нейна. Чувстваше се толкова унижена и се ужасяваше от самата мисъл, че някой ще разбере, ще я осъди.

— Нина нямаше да я съди — непреклонно заяви Ейдриън. — Олив би трябвало да го знае. Нина може и да е откачена, но...

Сепнах се, когато лицето му внезапно се сгърчи от тревога.

— Какво не е наред?

— Нина. — Ейдриън се пресегна и сграбчи мобилния си телефон. Набра някакъв номер и притисна телефона до ухото си. Аз едва чувах звъненето, после се включи гласова поща. — Нина, аз съм — каза Ейдриън. — Обади ми се. Веднага. — Когато затвори, се извърна към мен и въздъхна дълбоко. — Това, което направихме... каквото и да се е случило, когато преодоляхме всички препятствия, за да стигнем до Олив, не завърши добре за Нина. Тя иззе контрола от мен и използва прекалено много от духа. Не съм напълно сигурен какво се случи с нея — беше просто усещане, преди сънят да се разсее, но имам чувството, че е станало нещо ужасно. Че тя сериозно е пострадала. — Той погледна към телефона си, сякаш с настойчивия му поглед щеше да я накара да му се обади.

— Възможно е да е заспала — предположих. Не бих го изрекла на глас — надявах се Нина да не е наранена — ала част от мен изпитваше облекчение, че Ейдриън не е използвал толкова много от магията на духа, колкото възнамеряваше. — Навярно, когато се събуди, ще се чувства по-добре и всичко ще е наред. И ще имаш доста неща да й казваш.

Ейдриън въздъхна.

— Не съм сигурен, че ще мога. Имам предвид, че мога да ѝ кажа за бременността. Но останалото? Все още нямам представа къде е Олив. Беше облечена странно... — Той стана и намери химикалка и фирмена бланка на странноприемницата. Скицира набързо нещо и ми го показа. Беше рисунка на кръг, изпълнен с абстрактни шарки. — Това говори ли ти нещо?

Аз разгледах рисунката и се намръщих.

— Не. А трябва ли?

— Олив го носеше като медальон. Помислих, че може да означава нещо. — Той седна отново до мен и потисна една прозявка. — Надявам се, че двамата с Нина не сме преживели напразно всичко това и ще намерим начин да помогнем на Олив. А най-лошото е, че ако не се сдобием с нужните отговори, се боя, че Нина ще продължи да се занимава с това. — Той хвърли още един тревожен поглед към мобилния си телефон, но все още нямаше отговор от Нина.

Прегърнах го и го притеглих към себе си.

— Да мислим позитивно. Този символ може да означава нещо за нея. Трябва да бъдеш търпелив и да почакаш тя да ти се обади.

Опитах се да говоря безгрижно и ободряващо и да прикрия страха си. Не се боях за Нина. Безпокоях се, че Ейдриън отново ще ѝ помогне, поставяйки нейните интереси и тези на Олив над собствените, независимо от опасността. Сърцето ми се свиваше при тази мисъл и в гърдите ми бушуваха противоречиви чувства. Възхищавах се на Ейдриън, задето искаше да им помогне. Но в същото време го обичах и егоистично исках да го защитя.

Той се опита още веднъж да се обади на Нина и накрая се вслуша в думите ми, когато му казах, че трябва да се опитаме да си починем, докато още имаме тази възможност. Не понасях да го виждам толкова разстроен и притеснен, но той най-сетне успя малко да забрави за тревогите и да се успокои. Заспахме, сгушени в обятията си, но след няколко часа резкият телефонен звън ни изтръгна от забвението на съня. Ейдриън грабна своя телефон, като в бързината едва не се изтърколи от леглото, и се втренчи раздражено в екрана.

— По дяволите! Батерията ми е паднала. Забравих да го зареда.

— Моят звъни — казах аз и се потътрих сънено към чантата ми. Изведнъж ме завладя паника, която ме разсъни, и аз се стегнах, подготвяйки се за новини от госпожа Теруилиджър. Но когато изрових

телефона от чантата, с изненада видях името на Соня върху дисплея.
— Ало?

— Здравей, Силни — прозвуча познатият ѝ глас. — Надявам се, че си добре.

— Да — отвърнах предпазливо, все още недоумявайки защо ми се обажда. Ние бяхме приятели, но тя обикновено общуваше с Ейдриън.
— А ти как си?

— Аз съм добре. Но не мога да кажа същото за Нина Синклер — отвърна Соня и сърцето ми буквално спря. — Опитах да се обадя на Ейдриън, но попаднах на гласова поща.

— Батерията на телефона му е паднала — обясних. — Какво се е случило с Нина? — При тези думи Ейдриън рязко вдигна глава.

— Предположих, че вие двамата вече знаете, имайки предвид, че е намерена във вашия апартамент в сградата за гости.

— Ние излязохме да се поразходим — смотолевих смутено. — Какво искаш да кажеш с това „намерена“? — Подобни изрази се използваха, когато се говореше за умрели хора.

— Тя е жива — отвърна Соня, отгатнала мислите ми. — Откарана е в медицинския център, но на практика е в кома. Дойде в съзнание съвсем за кратко, избъбри нещо несвързано и отново изгуби съзнание. Оттогава лекарите не са успели да я изведат от това състояние. Може би бихте искали да дойдете и да я видите.

— Хм, ще трябва да говоря с Ейдриън и ще видим кога ще имам възможност да...

— Спести си увъртанията и лъжите, Сидни. — Гласът ѝ прозвуча едновременно уморено и раздразнено. — Ние знаем, че не сте тук.

— Ами да, както казах, излязохме...

— Знаем, че не сте в двора — прекъсна ме тя. — След като Нина припадна, районът на кралския двор беше щателно претърсен и накрая Даниела Ивашков се предаде и си призна, че и двамата сте избягали. Не ни каза къде сте и смятам, че се опита да ни обърка, разказвайки ни някаква нелепа история как си се превърнала в котка.

Наистина не знаех какво да отговоря на това.

— Неколцина души биха искали да поговорят с теб — продължи Соня. — Всъщност и с двама ви. Имате ли техника за видео разговор?

Погледът ми се стрелна към лаптопа на Ейдриън, който той беше донесъл със себе си.

— Имаме...

Честно казано, аз се боях от това, което може да повлече след себе си този разговор, но виждах, че Ейдриън едва се сдържа да не изтръгне телефона от ръката ми, за да разбере какво става с Нина. Груповият разговор навярно беше добро решение, особено след като вече бяхме разкрити. Разбира се, съществуваше голяма вероятност да открият местонахождението ни с подобен разговор, но аз не се притеснявах толкова, че ще ме намерят мороите, колкото алхимиците.

След като приключих разговора със Соня, установих, че Ейдриън е напълно съгласен с мен. Той нямаше търпение да узнае подробности за състоянието на Нина и ние решихме, че рискът си струва. Дватама все още бяхме голи, така че първата ни задача бе да навлечем набързо някакви дрехи, за да не бъде съвсем очевидно с какво сме се занимавали.

Ейдриън ме гледаше тъжно, докато търсех блузата ми.

— Ако направим така, че на екрана да се виждат само главите ни, не мисля, че някой ще забележи останалото.

Отвърнах му с предупредителен поглед и след цяла серия от драматични въздишки той неохотно се облече.

Обаче останахме на леглото и отворихме лаптопа. След като го настроихме и се включихме, двамата се надвесихме над екрана и видяхме насреща си разстроеното лице на Соня.

Ала преди Ейдриън да успее да я попита за Нина, Соня се отдръпна и друго лице изпълни екрана.

— Честна дума, Ейдриън, направо не мога да повярвам! — възкликна Лиса. Върху лицето ѝ бе изписано безкрайно възмущение. — Как можете вие двамата да ми го причинявате? *Умолявахте* ме да ви защитя. С риск да си навлека гнева на моя народ и на алхимиците, аз ви приех в двореца и така ли ми се отплащате?

Тя изглеждаше искрено разочарована и разстроена и аз се замислих колко неприятности можеха да възникнат заради нас. Понякога забравях колко несигурно беше положението на Лиса, буквално я разкъсвах на части, докато тя полагаше неимоверни усилия да стори и невъзможното и да угоди на всички. Ние с Ейдриън направихме това, което бе нужно за двама ни, но не помислихме какви последствия ще има за останалите.

— Беше заради Джил — решително заяви Ейдриън. — Трябваше да я открием.

Лиса поклати гневно глава.

— А аз ти казах, че колкото и да оценявам помощта ви, не е нужно вие да търсите Джил. Ние вече имаме хора, които се занимават с това.

— Не, не... нещата не стоят така — възрази Ейдриън. — Това не беше някакво спонтанно хрумване. Сидни получи реална следа.

Нефритенозелените очи на Лиса се втренчиха очаквателно в мен. Аз ѝ разказах това, което бяхме узнали — че Алисия стои зад отвличането на Джил и как мои приятели в момента търсят нови следи в Палм Спрингс. Докато говорех, изражението на Лиса ставаше все по-невярващо.

— И защо аз чак сега разбирам за всичко това? Вие трябваше веднага да ми кажете!

— Тогава не знаехме всички факти — намеси се Ейдриън. Въпреки външната му увереност виждах, че той също вече преосмисля нашите действия. — И все още не ги знаем, но Джаки Теруилиджър е много способна. Тя непременно ще открие нещо. — Той се поколеба. — Кой знае, че сме напуснали двора?

— Алхимиците нямат представа, ако това те тревожи — отвърна Лиса. — Засега само шепа хора тук, в двора, знаят, така че се надявай това да не се промени. Алхимиците много ясно ми дадоха да разбера, че Сидни никога няма да се върне при нас, ако я заловят.

Аз потръпнах при тези думи.

— Достатъчно, Лис. — Роуз внезапно излезе на сцената, като се промуши ловко до приятелката си, сякаш Лиса не беше кралица на мороите. — Те загоряха. Прецакаха всичко.

— Не сме прецакали нищо — заинати се Ейдриън. — Намирането на Джил е най-важното нещо, с което трябва да се заемем в момента.

Гневът на Лиса малко поспадна.

— Така е. Аз също искам да я намерим. Защо не дойдохте при мен, след като получихте онази кутия?

Ейдриън сви рамене.

— Разбрахме за връзката между Джил и Алисия чак сега, след като преминахме през всички тези загадъчни лутания и изпитания.

Тогава не бяхме сигурни в нищо и честно, не знаехме дали ще ни разрешиш да заминем. Сметнахме, че е най-важно да измъкнем незабелязано Сидни от кралския двор, за да поеме по следата. Аз се присъединих по-късно към нея.

За мое удивление, Лиса кимна и се съгласи.

— Прав си. Навярно щях да искам повече доказателства, ако сте разполагали единствено с кутията със снимката на Джил. Нито един от тези, които изпратих да търсят Джил, не разкри това, което ти успя, Сидни.

Това не беше точно извинение, но Ейдриън го прие като такова.

— Благодаря ти — рече той.

— Но след това трябваше да ми кажете — продължи да упорства Лиса.

— Или на мен — додаде Роуз.

— Е, след като вече ми се накарахте — продължи Ейдриън, — ще ми каже ли някой нещо повече за Нина?

— Те ще те информират — заяви Лиса и посочи към стоящите около нея. — Аз трябва да се погрижа изчезването ви от двора да остане в тайна. Освен ако не възнамерявате да се върнете и да оставите Еди и онази ваша приятелка от човешката раса да уредят всичко? Още не е късно да се върнем към началния план.

Двамата с Ейдриън се спогледахме, преди отново да се извърнем към Лиса. Сетне поклатихме отрицателно глави.

— Така си и мислех — промълви Лиса с тих, тъжен смях. — Нека да видя какво мога да направя, за да запазя това в тайна. А междувременен вие, приятели, не правете нищо, заради което могат да ви заловят.

Тя изчезна от екрана и миг по-късно Соня се появи до Роуз.

— Аз вече всичко ви казах. Може би ти ще ми помогнеш, ако ми разкажеш какво точно се случи.

— Всичко стана заради използването на духа — подхвана Ейдриън, като ми хвърли извинителен поглед. — Аз се присъединих към нея в съня и ѝ помогнах да преодолее бариерите, издигнати от Олив.

— Подозирах го — отвърна мрачно Соня.

— Знаеш ли кога ще се събуди Нина? — настоя Ейдриън. — Ще се оправи ли?

— Зависи какво разбираш под „оправяне“ — отвърна Соня. — Лекарят смята, че ѝ е трудно да се събуди заради изтощението. Надяваме се да дойде на себе си, след като си почине. Но що се отнася до състоянието, в което ще бъде...

— Ако е толкова изтощена, това обяснява защо още не е дошла на себе си — рече бързо Ейдриън. Виждах, че той отчаяно иска да повярва в това. — По дяволите, трябва да ме видите какво представлявам след една безсънна нощ. На моя фон тя ще изглежда напълно здравомислеща, с ясна и точна реч.

Соня не се засмя на шегата.

— Възможно е... но не мисля, че е толкова просто. Видях аурата ѝ. Тя е достатъчно красноречива и никак не е обнадеждаваща. Освен това, Ейдриън, аз прекарах доста време с Ейвъри Лазар. Видях какво бе сторил духът с нея — и състоянието им е много сходно.

— Какво искаш да кажеш? — попитах, изненадана от буцата, която заседна на гърлото ми. Аз дори не познавах Нина толкова добре, но имаше нещо смразяващо да чуеш такава мрачна прогноза — може би защото се боях, че един ден така ще говорим за Ейдриън.

Соня изглеждаше уморена, сякаш тя бе тази, която бе изразходвала толкова сила и енергия и се нуждаеше от сън.

— Казвам, че когато Нина дойде на себе си, тя може да не е същата Нина, която познавахме. Какво се случи? Мислех, че ти ще я предпазиш да не използва прекалено много от духа.

— Опитах се. Наистина се опитах. — Ейдриън се облегна на мен и аз сложих ръка върху гърба му. — Аз управлявах съня. Свърших по-голямата работа, когато Олив пое контрола — но Нина изгуби търпение и на свой ред завладя съня. Тя направо взриви всичко, преди да успея да я спра.

Соня кимна уморено.

— Поне успя ли да говориш с Олив?

— Не съвсем — отвърна той предпазливо. Аз запазих неутралното си изражение, за да не се разбере, че Ейдриън не казва цялата истина. Той вдигна листа със скицата, която бе нахвърлил. — Това говори ли ти нещо?

— Не, съжалявам. — Соня сведе поглед и се намръщи. — Получих есемес от лекаря, който наблюдава Нина. Пише, че трябва да ми зададат още въпроси. Ще ти се обадя, когато науча повече.

Ейдриън кимна унило и аз стиснах ръката му. Знаех, че се чувства ужасно, като че ли бе отговорен за състоянието на Нина. След оттеглянето на Соня върху екрана остана само Роуз, която изглеждаше поразена и разтревожена от новините.

— Ами радвам се, че имате следа за Джил — рече тя, — но вие, хора, наистина трябваше да бъдете много по-внимателни за...

— Какво показва на Соня?

Дмитрий изникна внезапно до Роуз на екрана. Тя го стрелна развеселено с поглед.

— По-кратко, другарю. И ти ще имаш възможност да ги смъртиш.

— Боже — въздъхна Ейдриън, — още колко се крият зад кадър?

— Какво беше онова, което ѝ показва? — повтори Дмитрий, докато ни гледаше със строго изражение. Изглеждаше заплашителен дори от компютърния екран.

Ейдриън вдигна листа с рисунката.

— За това ли питаш? — наведе се нетърпеливо напред. — Знаеш ли какво е това?

— Да, това е... — Дмитрий замлъкна и погледна към Роуз, а после обратно към скицата. — Това е нещо като маркер, който носят жените в, ъ, дампирските комуни.

Роуз нямаше проблем да формулира директно това, което той се опитваше да каже по-деликатно.

— Комуна за кървави курви? — Очите ѝ се разшириха и лицето ѝ внезапно пламна от гняв, като Лиса преди малко. — Ейдриън Ивашков! Трябва да се засрамиш от себе си, че ходиш по такива места, особено сега, след като си женен...

Ейдриън изсумтя пренебрежително.

— Я се успокойте и двамата. Кракът ми дори не е стъпвал по такива места, нито пък имам желание да стъпи. — Погледна отново към Дмитрий. — Какво имаш предвид, като казваш, че е „маркер“?

По изражението на Дмитрий беше ясно, че темата не беше от любимите му, и честно, не го винях. Моройското общество невинаги се отнасяше добре към жените дампири. Те можеха да имат деца само от морои, които често гледаха на тях като на сексуални играчки. Стандартната практика за жените дампири, които имаха деца, беше да дадат тези деца в ранна възраст в специални училища, като академията

„Свети Владимир“, а майките се връщаха към задълженията си на пазители. Но на много от жените дампири не им се нравеше да постъпват така. Те искаха сами да възпитават и отглеждат децата си. Някои напуснаха света на мороите и отиваха да живеят сред хората, ала това не се поощряваше. При все че на външен вид дампирите не се отличаваха от човешките създания, те много често проявяваха необикновени физически способности, което привличаше твърде много внимание към тях. Тъй като нямаша много голям избор, тези жени дампири се обединяваха в „комуни“, някои от които поцивилизовани от другите. Част от тези жени намираха обичайните начини да оцеляват... други поемаха по отчаяни пътища, което Дмитрий потвърди.

— Членовете на тези комуни носят маркери, за да се вижда какво място заемат в тези общества — обясни Дмитрий. — Някои са постоянни обитатели, а други са гости. Някои от жените предоставят „услугите си“ на заинтересуваните мъже — продават телата си.

— Отвратително — сбърчи нос Роуз.

Погледнах към рисунката на Ейдриън и в главата ми изникна една ужасна и страшна мисъл за Олив.

— Знаеш ли от какъв вид е този „маркер“? — попитах.

Дмитрий поклати глава.

— Не и без цвета. Тези маркери обозначават конкретната комуна. По правило цветът определя статуса на нейния член.

— Беше зелен — заяви Ейдриън.

— Зеленото означава, че е гост — каза Дмитрий. Двамата с Ейдриън въздъгнахме облекчено. — Някой, който живее там временно. Може би гостува на роднина. А може и да е потърсил там убежище.

— Значи, не е някой, който се продава? — уточних аз. Не можех да понеса мисълта, че бедната Олив може да прави това.

— Не — отвърна Дмитрий озадачено.

Роуз беше не по-малко учудена.

— Какво означава всичко това? — не се стърпя тя.

Ейдриън не отговори веднага. Вместо това вдигна листа към тях, за да го виждат по-добре.

— Знаеш ли към коя комуна принадлежи това? — обърна се към Дмитрий. — Къде се намира?

Дмитрий разглежда няколко минути съсредоточено рисунката, преди да поклати отрицателно глава.

— Не... но навярно бих могъл да разбера. Защо?

Ейдриън отново се поколеба.

— Лиса там ли е още? Изобщо спотайва ли се още някой?

— Не — увери го Роуз. — Само ние двамата сме. Защо?

Ейдриън ме погледна и аз мигом разбрах за какво си мисли.

— Трябва да бъдем кротки и мирни — напомних му. — Да стоим по-далече от всякакви неприятности.

— Олив може да е в голяма беда. И след като не желае да говори в съня, може би единствената ни възможност да ѝ помогнем, е да се срещнем лично — каза Ейдриън. — Освен това... искам да кажа, хайде стига. Ако не можем да помогнем на Джил, можем да помогнем на някого друго...

Отново се почувствах раздвоена. Разумът ми диктуваше да останем тук, където бяхме в безопасност. Ала сърцето ми — особено когато се страхувах, че Олив може да е била изнасилена като Карли — искаше да отиде и да ѝ помогне.

— Не се знае на какво може да се натъкнем — заговорих на глас. — От това, което съм чувала, тези дампирски комуни приличат на Дивия запад.

Ейдриън се ухили.

— Добре, че си имаме личен каубой.

— Хм, ало! — обади се Роуз от екрана и се намръщи раздразнено, задето не беше включена в разговора. — Вие, хора, няма ли да ни осветлите за какво говорите?

Ейдриън вдигна глава, погледът му се премести между нея и Дмитрий.

— Искате ли вие двамата да попътувате с нас?

ГЛАВА 9

ЕЙДРИЪН

Огледах се и не видях нищо, освен огромни дървета наоколо. Въпреки че беше късен августовски следобед, температурите бяха почти есенни. Протегнах шия и зърнах сивееща вода отвъд дърветата вдясно от мен: Горното езеро, съгласно картата, която бях видял.

— Може и да не е Канада — отстъпих. — Но съвсем точно отговаря на представата ми за нея. Само дето смятах, че ще има повече хокей.

Сидни се измъкна от задната седалка, застана до мен и ми се усмихна снизходително.

— Доста е различно от Айова.

— Със сигурност — съгласих се и я прегърнах, докато се любувахме на пейзажа.

Не беше за вярване колко далече бяхме стигнали за по-малко от двайсет и четири часа. След като убедихме Роуз и Дмитрий да дойдат с нас в дампирската комуна, трябваше да изчакаме, докато Дмитрий проучи с кое точно място е свързан медальонът на Олив. Благодарение на връзките си успя много бързо да се снабди с нужната информация, а именно че символът върху медальона се използва в дампирска комуна, намираща се в горния полуостров на щата Мичиган. Със серия от сложни прехвърляния на различни летища, Дмитрий и Роуз пристигнаха тук от кралския двор. Със Сидни избрахме много по-пряк маршрут — скочихме в колата и шофирахме дванайсет часа. Пътуването беше изтощително, още повече че почти не бяхме спали, но се редувахме на волана и успяхме малко да подремнем. Поради това нямахме голяма възможност да обсъдим по-важните проблеми, все още надвиснали над нас. Не бях сигурен дали това е за добро, или не.

— Хайде, да вървим — рече Роуз и изскочи от пасажерската седалка на сува. — Изглежда, входът е натам.

Бяхме се срещнали с нея и Дмитрий в Хоутън, където се преместихме в техния по-проходим автомобил, взет под наем,

шофирахме дотук и ето ни сега на този неасфалтиран паркинг. Няколко коли с мичигански номера бяха паркирани до нашия сув, повечето високопроходими свръхмощни джипове, пригодени за суровия живот в тази пустош. При все че се намирахме само на един час път от Хоутън, мястото не приличаше на метрополитен регион. Имаше основното — бакалии, болница, кафене „Старбъкс“, дори университет — но с това се изчерпваше всичко. След като излезете от очертанятията на града, почти веднага се озовавате в гората. Високи, гъсти дървета бяха всичко, което виждах в момента, затова не забелязах веднага пътеката, която сочеше Роуз.

— Тясна е — отбелязах, докато двамата със Сидни вървахме зад нея и Дмитрий. Самата пътека беше разчистена и добре очертана, но наоколо се простираше само труднопроходима гора.

— Замисълът е такъв — рече Дмитрий и закрачи бодро, сякаш по цял ден правеше подобни туристически преходи. Навярно точно така е ходил на училище всеки ден в Сибир. — За да се затрудни достъпът на стригоите.

— Обзалагам се, че през зимата ходенето тук е истинско изпитание — дадох и изругах, когато един нисък клон се закачи в якето ми.

Внимавай — предупреди ме леля Татьяна. — *Кожата е италианска.*

— Не бих се изненадал, ако повечето от тях заминават през зимата — отбеляза Дмитрий. — Това е идеално място да живееш през лятото — на толкова висока географска ширина. В разгара на лятото тук навярно нощта продължава само пет часа. Ако към това се прибави и солидна защита, ще може сравнително добре да се справят с атаките — особено когато става дума за група дампири. Те умеят здраво да се бият.

Можех напълно да му се доверя и нищо не казах, още повече че вниманието ми почти изцяло бе съсредоточено в краката ми, да не би случайно да падна или да глътна я муха, я комар. Мускулите ми бяха сковани от продължителното седене в колата и всъщност беше приятно да се пораздвижа. Когато Дмитрий каза, че символът на медальона е свързан с място, наречено Идейна общност „Дивият бор“, няхах представа в какво се забъркваме. Очевидно „идейна общност“ бе съвременното название за комуни, каквито явно хората още образуваха

и в наши дни. Също така по време на пътуването научих — благодарение на безграничните познания на Сидни — че много от комуните не са само фестивали на хипитата от шейсетте, пропагандиращи свободната любов. Някои от тях били много съвременни и водели супер „зелен начин на живот“. А други приличали повече на къмпинги. Докато бяхме в Хоутън, Дмитрий ни каза, че конкретно тази дампирска комуна навярно била нещо средно. Надявах се, че ще клони повече към съвременния стил на живот, може би нещо като таен горски курорт. В съзнанието ми се мярнаха сцени от селото Еуок от „Завръщането на джедаите“.

— Аз само се надявам да има вода и канализация — обади се Роуз. — Това беше най-неприятната част от пребиваването ми при съхранителите.

— Аз пък нямах проблем с това — най-неочаквано заяви Сидни. — Моят проблем беше съмнителното месо.

— Леле, без канализация? — възкликнах. Трудно можех да си представя как ще функционирам при подобни условия.

— По-добре свиквай с идеята — подразни ме Роуз, като ме стрелна с поглед. — Лис може и да не ви позволи, приятели, да се върнете в двора. Когато всичко това свърши, нищо чудно двамата да се озовете за постоянно при съхранителите.

— Сигурен съм, че можем да намерим подходяща алтернатива, преди да паднем дотам — заявих надменно, тъй като не желяех да призная колко несигурен бях за нашето бъдеще.

Дмитрий явно не споделяше закачливото настроение на Роуз.

— Ако алхимиците все още преследват Сидни, аз съм сигурен, че Лиса ще ви позволи да се върнете в апартамента си в двора.

Няма ли да е забавно? — подметна леля Татьяна. — Да продължите да се тъпчете в онези малки стаички заедно с майка ти и никой от двамата ви да не смее да си покаже носа навън, за да не се натъкне на някой морой.

— Това не е истински живот — промърморих, замислен как двамата със Сидни се чувствахме като в капан. Не го бях осъзнал напълно, докато не избягахме и не получихме малко свобода. Сега дори караниците и разправиите ни бяха наситени с повече енергия и плам. Срегнах погледа на Сидни и разбрах, че тя мисли същото и досущ като мен е изпълнена с въпроси за нашето бъдеще. За

съжаление, едва ли в този момент щяхме да получим някакви отговори. Можехме само да се съсредоточим върху непосредствените проблеми. Джил. Олив.

Дмитрий спря и посочи към гората.

— Вижте. Оттук започва магическата защита. Проследих с поглед движението му и зърнах проблясък на сребро под един храст. Омагьосан сребърен кол. Дампирите в тази комуна навярно са ги разположили стратегически около територията, създавайки магическа бариера срещу стригоите. Неживите не можеха да преодолеят подобна магическа защита, ала тя изискваше постоянна поддръжка. Ако силата на магическите линии отслабне или някой премести сребърния кол, стригоите щяха да преминат. Това беше всеобщ проблем за моройските и дампирските общности. Магическите обръчи около кралския двор се проверяваха всеки ден.

Тъкмо бяхме преминали покрай кола, когато от гората внезапно изникна една фигура, преграждайки пътя на Дмитрий, който тутакси зае отбранителна позиция, но се отпусна, когато видя, че е жена дампир. Тя също имаше суровото и напрегнато изражение на пазител, готов на всичко, подсилващо се от пистолета и сребърния кол, затъкнати в колана ѝ. Медальонът около врата ѝ беше съвсем същият като на Олив — само че със синьо, а не със зелено по края. Чертите на жената се смекчиха при вида на Роуз и Дмитрий, но отново се ствърдиха, щом погледът ѝ попадна върху мен.

— Привет — рече тя. — Търсите „Дивия бор“?

Роуз се промуши покрай Дмитрий, което не беше лесно насред тясната пътека.

— Ние търсим една наша приятелка — каза тя. — Мислим, че живее с вас.

След като измери преценяващо Роуз и Дмитрий, жената дампир кимна доброжелателно към Сидни, но отново стана враждебна, когато погледна към мен.

— А той? Какво търси *той*?

— Момичето, което търсим, е и моя приятелка — отвърнах, удивен от реакцията ѝ. — Обещах на сестра ѝ, че ще я намеря.

Нашата домакиня изглеждаше скептично настроена и аз се зачудих на какво се дължи. Бих го отдал на дампирска солидарност, но тя се отнесе съвсем благосклонно към Сидни. Навярно бе видяла

татуировката ѝ и бе предположила, че това е обичайно алхимическо посещение. Ала това все още не обясняваше студеното ѝ отношение към мен.

— Как се казва приятелката ви?

— Олив Синклер — отвърнах аз.

В очите ѝ проблесна неприязън, но тя определено се отнасяше за мен, а не за Олив.

— Значи, ти си този, който ѝ навлече тези неприятности?

— Този, който... — Смисълът на думите ѝ достигна до съзнанието ми и аз усетих, че се изчервявам — нещо, което ми се случваше може би за втори път в живота. — Какво? Не! Разбира се, че не. Искам да кажа, че ако го бях направил, никога не бих... ами такава... аз не съм от мъжете, които...

— Не — намеси се безцеремонно Дмитрий. — Ейдриън не е виновен. Намеренията му са благородни. Гарантирам за него. Аз съм Дмитрий Великов. А това са Роуз Хатауей и Сидни Ивашков.

Представянето на човек с моройска кралска фамилия обикновено би предизвикало изненада и повторен поглед. Но беше ясно, че жената не е чула нищо, освен имената на Роуз и Дмитрий. Видях го съвсем ясно в очите ѝ: същият трепет и благоговение, които бях наблюдавал толкова много пъти върху други лица, когато този славен дует се представяше. Като с магическа пръчка жената се преобрази от свиреп охранител в прехласната фенка.

— Боже! — ахна възторжено. — Знаех си, че ми изглеждате познати! Виждала съм ваши снимки! Трябваше веднага да се сетя! Толкова ме е срам. Минавайте, минавайте. Между другото, аз съм Малори. Да не стоим напред гората! Сигурно доста сте се уморили, докато стигнете до тук. Трябва да си починете. Да хапнете нещо. Боже мой!

Ние я последвахме по тясната пътека, която накрая ни отведе до голяма горска поляна. Оказа се, че „Дивият бор“ беше нещо като кръстоска между лагер и курорт. Всъщност по-скоро ми напомняше на някой град от Дивия запад. Никак не ми беше трудно да си представя вълнуваща престрелка. Приятните наглед бунгала бяха разположени в прави редици и изглежда, бяха разделени на работна и жилищна зона. Дампирите, най-вече жени и деца, се занимаваха със свои дела, а някои се спряха, за да ни огледат любопитно. Подскачайки на всяка крачка,

Малори ни поведе към голямо бунгало, разположено между работната и жилищната зона.

Влязохме в помещение, което приличаше на офис, и първото, което забелязах, беше, че имаха електричество. Стори ми се като добро предзнаменование за наличието на водопровод и канализация. По-възрастна жена дампитр, с прошарена руса коса, седеше зад бюрото и пишеше нещо на компютърна клавиатура. Тя също носеше медальон със синьо по края. Като ни видя, стана, пъхна пръсти в колана на джинсите си и се облегна на стената, демонстрирайки кожените си ботуши с изкусни орнаменти, което засили асоциацията ми за Дивия запад.

— Е, какво си открила, Малори? — попита тя развеселено.

— Лана, няма да повярваш кои са те! — възкликна Малори. — Това е...

— Роуз Хатауей и Дмитрий Великов — изпревари я Лана. Погледът ѝ се премести върху Сидни и мен и веждите ѝ се стрелнаха удивено нагоре. — И Ейдриън Ивашков и скандално известната му съпруга. Била съм в кралския двор. Зная кои са знаменитостите.

— Ние не сме знаменитости — уверих я, като прегърнах Сидни и кимнах към Роуз и Дмитрий. — За разлика от тези двамата.

Лана ни се усмихна и в ъгълчетата на очите ѝ се появиха бръчици.

— Не сте ли? Бракът ви беше обект на оживени спекулации.

— Мисля, че това по-скоро ни прави обект на клюки, отколкото знаменитости. — При все че още щом думите изскочиха от устата ми, се запитах дали има голяма разлика между първото и второто.

— Както и да е, радвам се да се запозная с вас. С всички вас. — Лана приближи към нас и ни стисна ръцете. — Освен това от Олив чух, лорд Ивашков, че сте свършили много добра работа за създаването на ваксина, предотвратяваща превръщането в стригой.

Понечих да възразя, че не сме постигнали голям успех в разработката на ваксината, но нещо много по-важно в думите ѝ привлече вниманието ми.

— Познавате Олив?

— Разбира се — кимна Лана. — Познавам всички тук.

— Лана е нашият лидер — обясни Малори.

Лана се изкиска.

— По-скоро съм администратор. Предполагам, че сте дошли да видите Олив.

— Ако ни позволите — вметна Дмитрий учтиво. — Ще сме ви признателни за всяка помощ, която можете да ни предложите.

— Не зависи от мен, а от Олив. — Лана ни измери с продължителен поглед, сякаш обмисляше нещо. Накрая кимна кратко. — Лично ще ви заведе при нея, но първо хапнете нещо и си починете. Знаем, че пътят до тук не е лесен.

Ние ѝ благодарихме за гостоприемството, но беше трудно да се отпуснем, когато знаехме, че сме толкова близко до Олив. Когато се срещнахме в Хоутън, разказах накратко на Роуз и Дмитрий цялата история на Олив — поне това, което знаех. Те бяха разтревожени не по-малко от мен и се съгласиха, че има нещо странно и зловещо, след като тя толкова упорито се опитва да скрие бременността си. Останах с впечатлението, че ако е била изнасилена — и Дмитрий открие кой е виновникът — щеше да има доста сериозни последствия.

Вечерята се състоеше от сандвичи с пилешка салата, удивително обикновена храна за таен курорт наред пущинака, населен с полувампири. Сидни дори не се поколеба, преди да забие зъби в своя сандвич — красноречиво доказателство за това, колко далеч бе стигнала в отношенията си с мороите. Междувременно Лана ми даде ясно да разбере, че наоколо няма официални хранващи и дори не бива да си помислям да измоля кръв от който и да било от дампири в „Дивия бор“. Обаче докато говореше, в гласа ѝ се прокрадна остра нотка и имайки предвид това, което знаех за тези комуни, предположих, че тук има жени дампири, които продаваха кръвта си на мороите с такава лекота, както и телата си. Това беше тъмната страна на тези лагери, заради което си бяха спечелили толкова лоша репутация. Със сигурност не всички се занимаваха с това, но се случваше доста често.

След вечерята Лана изпълни обещанието си и лично ни поведе към бунгалото на Олив, като едновременно ни устрои малка екскурзия из комуната. Както бях предположил, част от бунгалата се използваша и за живеене, и за работа.

— Ние редовно ходим до Хоутън, за да попълваме запасите си — поясни тя. — Но също така се стараем да се самозадоволяваме, доколкото можем. Отглеждаме голяма част от храните си и дори сами

си шием дрехите. — Кимна към едно от бунгалата, където две жени дампири седяха на верандата и шиеха на светлината на лампата в бързо сгъстяващия се полумрак. Те ни махнаха за поздрав. Нашата екскурзоводка посочи към други постройки, покрай които минавахме. — Това е работилницата на Джоди — тя може да ви поправи каквото ви е угодно. А това там е нашият медицински център, макар и скромнен. За него отговаря Ейприл, но в момента е в града, за да купи нужните медикаменти и лекарства. Трудно е да изработим сами това, от което тя се нуждае. А ето там е училището на Бриана.

— Виждам, че там имате няколко слънчеви батерии — отбеляза Сидни. — Отлична идея. Точно за вашето място.

Лицето на Лана засия от гордост.

— Това беше идея на Талия. Захранваме се от общата електрическа мрежа, но тя настояваше да разполагаме и със собствен възобновяем източник.

Забелязах, че всички споменати имена бяха женски и че освен няколкото деца, всички в тази комуна бяха жени. Затова се сепнах, когато зърнах един морой да върви между група бунгала, разположени малко настрана от останалите. Забелязвайки погледа ми, Лана се намръщи и въздъхна примирено.

— Да. Там живеят момичетата, които „забавляват“ гостите от мъжки пол.

— Защо не ги държите по-надалече? — попита Дмитрий с мрачно изражение.

— Защото има момичета, които и без това ще продължат да го правят. Ще се измъкват тайно и ще живеят на някое друго, по-опасно място. Предпочитам да държа всичко под контрол. Някои мъже просто искат да си прекарат добре, а има момичета, които го приемат и не очакват нещо повече... — Докато говореше, Лана наблюдаваше мороя, когото бях видял. На ръката му бе увиснало момиче дампир и двамата се смееха, докато минаваха покрай нас, увлечени в разговор. Тя, изглежда, го водеше към изхода на комуната и аз забелязах, че медальонът ѝ беше с червено по края. Когато двойката отмина, Лана се извърна към нас.

— Някои посетители причиняват само неприятности. Налага се постоянно да ги държа под око — а понякога ги изхвърляме със сила от тук.

— Имате ли представа с кого е имала връзка Олив? — попитах аз.

Лана закрочи отново, водейки ни към зоната с жилищни бунгала, доста далече от тази, в която видяхме мороя.

— Не. Това си е нейна работа, затова не съм я притискала да ми каже. Но мога да ви уверя, че не са я търсили мъже. Не изглежда да има каквито и да било романтични интереси.

— Един много порядъчен дамфир се интересува от нея — осведомих я аз. — Но тя прекъсна всякакви връзки с него. Както и с всички останали.

— Много жалко — поклати глава Лана. Спряхме се пред кокетно бунгало със зелени жалузи. — Но коя съм аз, че да съдя? Всички водим битките си както можем.

Много мъдро изказване за един самозван шериф на този пущинак — изехиднички леля Татяна.

Размишлявах върху думите на Лана, докато тя чукаше на вратата на бунгалото. Вратата отвори момиче дамфир с разрошена къдрава коса и се усмихна, когато видя Лана.

— Здравсти, мамо.

— Здравей, Даяна. — Лана я целуна по бузата. — Олив наблизил ли е?

Даяна огледа групата ни и задържа погледа си най-дълго върху мен. Ненавиждах това, че всички наоколо предполагаха най-лошото. Доста тъжна ситуация: дори един алхимик не предизвикваше толкова подозрения, колкото един морой.

— Да — отвърна тя. — Сега ще я доведе.

Даяна изчезна във вътрешността на бунгалото. Забелязах, че съм затаил дъх, докато всички чакахме какво ще последва. Усетила вълнението ми, Сидни стисна ръката ми.

— Просто не мога да повярвам, че всеки миг ще я видим след всичко, което се случи. — Млъкнах, тъй като гласът ми пресекна. — Имам чувството, че ако успея да поговоря с Олив тук, ако ѝ помогна, няма да съм се провалил с Нина...

Сидни ме стисна по-силно.

— Ти не си се провалил, Ейдриън. Тя сама е направила своя избор.

Може би ако беше по-силен, ако беше използвал повече от духа в онзи сън... — Гласът на леля Татяна замълча за миг в главата ми, сякаш ми даваше възможност да обмисля думите ѝ. — *Е, навярно Нина нямаше да е в сегашното си състояние.*

Замълчи — озъбих се на призрачния глас. — *Сидни е права. Вината не е моя. Нина направи своя избор.*

Щом казваш — съгласи се злорадо леля Татяна.

В този момент Олив излезе на верандата, облечена в същите ръчно шити дрехи, с които беше в съня. И също, като в съня, беше бременна. Когато видя Лана, върху устните ѝ се появи усмивка, която замръзна, щом ни зърна.

— Не — пророни тя и отстъпи назад. — Не, не, не.

Роуз се спусна напред.

— Олив, почакай. Моля те. Ние искаме да поговорим с теб. Искामе да ти помогнем.

Олив поклати трескаво глава, а Лана я прегърна.

— Скъпа, наистина трябва да поговориш с тях.

— Не желая! — възкликна Олив. Погледът ѝ се местеше панически по лицата ни. Приличаше на животно, уловено в капан, докато всички пристъпвахме към нея, и сърцето ми направо се късаше. Погледът ѝ попадна върху Сидни и тя още повече се ужаси.

— Алхимик!

— Аз вече не принадлежа на организацията — опита се да я успокои Сидни. — Като всички останали, и аз съм тук, за да ти помогна.

— Ти познаваш Сидни — напомних на Олив. — Можеш да ѝ се довериш.

Олив все още изглеждаше изплашена, но поне престана да се взира в Сидни.

— Нямам какво да кажа на никого от вас!

— Тогава не казвай нищо — казах аз. — Само слушай. Разходи се с мен. Само с мен. Позволи ми да ти разкажа какво става с Нина. Ако искаш, само аз ще говоря.

Олив се бе извърнала с намерението да се скрие вътре, но името на сестра ѝ я накара да се спре. Отметна от лицето си дълъг тъмен кичур от косата си и се взря в мен с пълните си със сълзи очи.

— Нина? Тя добре ли е? В онзи сън...

Махнах с ръка настрани.

— Да се поразходим. Ще ти разкажа всичко.

След кратък миг на колебание, Олив кимна и слезе от верандата. Сидни разбираше предпазливия ми подход към нея и мълчаливо запази дистанция. Роуз, напротив, явно искаше да дойде с Олив и мен, но аз погледнах крадешком към нея и поклатих многозначително глава. Дмитрий отпусна ръка върху нейната, сякаш да подчертае мълчаливото ми послание. Знаех, че Олив харесва Роуз и Дмитрий, и те със сигурност ѝ желяха само добро, но засега присъствието им само щеше да попречи. Навярно именно страхът от групов разпит я бе накарал да потърси убежище сред тези гори. Усмихнах ѝ се окуражаващо и едва не използвах внушението, за да я успокоя, но в последната минута се отказах. След като беше отраснала редом със сестра, която владееше магията на духа, Олив може би щеше да забележи и да си помисли, че се опитвам да си осигуря някакво предимство спрямо нея.

— Приятно място — отбелязах, когато поехме по пътеката, виещата се между бунгалата. Клоните на високите дървета се склучваха като балдахин над главите ни, а сред тях птиците пееха под лъчите на залязващото слънце.

— Разкажи ми за Нина — каза Олив, без да губи време с любезни разговори. — Тя добре ли е?

Поколебах се.

— Горедолу. Това, което направи тя в онзи последен сън, в който бяхме заедно... ами то изискваше голямо количество на духа. *Голямо...* — Опитвах се да намеря деликатен начин да ѝ обясня, без да казвам, че Нина се бе саморазрушила и навярно бе изгубила разсъдък си. — Използването на толкова силна магия на духа има сериозни последствия. Казаха ми, че в момента тя, ъ, спи много и не е съвсем на себе си. Но това може да се промени. Може би ще се оправи напълно, ако ѝ се даде достатъчно време, за да се възстанови.

Олив се вираше мрачно пред себе си.

— Защо тя не можа просто да ме остави на спокойствие? Защо толкова настояваше да ме открие? Никога не биваше да се подлага на подобен риск!

— Тя те обича. Мисля, че и Нийл също.

Очите на Олив отново се напълниха със сълзи.

— О, Нийл. Как да му кажа какво се случи?

Аз се спрях и се извърнах с лице към нея.

— Виж, какво и да се е случило, той ще разбере. Няма да го е грижа какво ти е причинил някакъв друг тип — е, искам да кажа, че той ще иска да го срита здраво по задника — но няма да те съди, нито ще те обвинява. Той е луд по теб. Ще ти помогне и ще те подкрепи. Всички ние ще бъдем до теб.

Отчаянието в очите ѝ се замени със смущение.

— Някакъв друг тип?

— Хм... да. — Сведох поглед към издутия ѝ корем. — Имам предвид, че очевидно тук е замесен някакъв друг морой. И ако той го е направил против волята ти, трябва да ми кажеш. Той трябва да бъде привлечен под отговорност.

Стори ми се някак нелепо да използвам израз като „привлечен под отговорност“ в този град, сякаш излязъл от холивудски уестърн за Дивия запад, но озадаченият поглед на Олив подсказваше, че терминът изобщо не ѝ бе направил впечатление.

— Не, не. Ти... Ти не разбираш. Изобщо нищо не разбираш.

— Тогава ми помогни — казах и взех ръцете ѝ в своите. — Помогни ми да разбере, за да мога да ти помогна. Обещах на Нина, че ще го направя.

— Ейдриън? Това ти ли си?

Гласът, който ме извика, отначало не ми се стори познат и аз бавно се извърнах, за да видя кой ни прекъсва. Ние се разхождахме напосоки и от мястото, където бяхме спрели, се откриваше добра гледка към това, което бих нарекъл „квартала на червените бунгала“^[1]. От тези бунгала излизаше друг морой и съдейки по олюляващата му походка, явно се бе наслаждавал на един щастлив час сред горската пустош.

— Това си ти! — възкликна мъжът и се удари тържествуващо с юмрук по бедрото. — Знаех си!

Изминаха няколко секунди и аз най-сетне включих.

— Чичо Ранд? — попитах невярващо.

Той zakрачи към нас, широко ухилен.

— Същият.

Не можех да повярвам на очите си. През своя живот бях свикнал ежедневно да очаквам да се случват всякакви фантастични и

изумителни неща. Битки с използване на магията на духа? Няма проблем. Съпругата ми да се превърне в котка? Разбира се, щом трябва. Затова беше смайващо, че срещата с роднина, за когото не се бях сещал от години, можеше така да ме сачиса. Ранд Ивашков беше по-възрастният брат на баща ми, когото не бях виждал от дете, нито се бях замислял за него. Ранд не беше низвергнат — поне не официално — но още от детството ми за мен беше съвсем ясно, че всички предпочитат той да не е наблизо. Баща ми бе поел задълженията и отговорностите му в кралския двор и бе изпратил Ранд извън страната с мисии, в които брат му не би могъл да се издъни и които щяха да го държат по-далече. Веднъж, когато като тийнейджър се забърках в неприятности на един незаконен купон, майка ми бе настояла баща ми да прояви снисходителност и да не ме наказва прекалено строго.

— В крайна сметка — изтъкна тогава тя, — той не е толкова лош, колкото твоят брат.

Той е пропаднал тип — прошепна леля Татяна. — *Позор. Повече се интересува от жени и вино, отколкото от семейната чест.*

Не ми звучи много по-различно от мен — признах си.

Едва ли! — изсумтя тя. — *Твоето семейство никога никъде не те е прогонвало, за да не им се пречкаш из краката.*

Последното, което знаех за него, беше, че Ранд е някъде в Европа. И със сигурност не очаквах да се натъкна на чичо ми сред горите на Северен Мичиган.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Същото, което и ти — отвърна той и ми смигна. Имаше същите тъмнозелени очи като моите и макар че в кафявата му коса се забелязваха сребърни нишки, не беше толкова посивяла, колкото на баща ми. Може би животът с жени и вино не беше така напрегнат и стресиращ, колкото достопочтеното битие на член на моройския кралски съвет. Ранд беше висок дори за морой и му се наложи да се наведе, за да се втренчи похотливо в Олив, която се сви до мен. — Сладка е — оцени я той. — И както виждам, си се уредил с едно малко незаконно семейство, а? Аз самият имам две такива. Тези дамписки момичета се размножават като...

— Няма такова нещо — прекъснах го, уморен от постоянната нужда да обяснявам. — Аз не съм... това е Олив, моя приятелка, която дойдох да видя.

Чичо Ранд се оживи.

— Значи е свободна? Не съм я мяркал наоколо...

— Не — процедих през стиснати зъби. — Тя *не* е свободна. Виж, беше ми приятно да те видя и така нататък, но сега не е нито времето, нито мястото. Имам работа.

Понечих да се обърна, давайки знак на Олив, че е време да се връщаме в бунгалото на Даяна. За мое изумление, Ранд сграбчи ръката ми и ме завъртя към себе си. Толкова близо, че миризмата на водка, разнасяща се от него, едва не ме повали на земята.

— Не бъди такъв! — избухна той. — И ти си сноб като цялото ти семейство. Баща ти и превзетата му съпруга винаги са се държали така, сякаш не съм достоен за всички вас. Но я се погледни. Ти си тук и с нищо не си по-добър от мен. Освен това чувам всякакви неща за теб — да си ме чул да те осъждам? Между нас има много общо.

Отскубнах ръката си.

— Не мисля така.

— Ти *си* същият като всички останали!

Хвърли се към мен, залитайки пиански. Не знаех дали се опитва да ме удари, или отново да ме сграбчи за ръката, но така и не ми бе съдено да узная, защото една висока фигура внезапно изскочи помежду ни и го запрати назад с помощта на ефектен десен прав удар. Вдигнах глава и видях Дмитрий да се взира в моя чичо, проснат върху тревата, с изражение на пълно отвращение. Роуз, Сидни и Лана вървяха забързано към нас.

— Какво, дявол да го вземе, става тук? — възкликна Роуз.

— Благодаря — казах на Дмитрий. — Макар да не мисля, че се нуждаем от толкова груба намеса. И сам се справях.

— Той е животно — изръмжа Дмитрий. — Няма никаква работа тук.

— Е, предполагам... — Млъкнах изведнъж и се замислих върху думите на Дмитрий. — Да не би да го познаваш?

Дмитрий ме погледна.

— Да. А ти?

— Да — признах си. — Той ми е чичо. Ранд Ивашков.

— О? — Суровото изражение на Дмитрий не се промени. — А на мен ми е баща.

[1] Алюзия с кварталите на проститутките, наричани „квартали на червените фенери“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

СИДНИ

Изведнъж бременността на Олив Синклер вече не беше най-шокиращата новина. Ставащото сега можеше сериозно да ѝ съперничи по неочакваност и странност. Всички стояхме в неловко мълчание на сред пътеката, а веселото чуруликане на птичките над главите ни придаваше още по-сюрреалистичен характер на потресаващото семейно разкритие. Дори Роуз, която много рядко губеше ума и дума, бе застинала със зяпнала уста. Мъжът морой — Ранд Ивашков според Ейдриън — примигна срещу Дмитрий, сякаш виждаше призрак. Част от напереното самодоволство на Ранд се бе изпарила и той отстъпи смутено назад.

— Брей, дяволите да ме вземат. Това *си* ти, Димка. — Облиза устни и се опита да се усмихне. — Изглеждаш доста добре за някой, който е бил нежив, нали така? — Озърна се към нас явно очаквайки да се засмеем на шегата. Всички останахме мълчаливи.

Дмитрий се обърна към Лана.

— Причинява ли ви неприятности? — попита я учтиво. — Не можете да го прогоните от тук? Аз с удоволствие ще го направя вместо вас.

— Ние можем сами да се грижим за себе си — отвърна тя твърдо, но не и нелюбезно. Сякаш призовани от безмълвна заповед, Малори и още една жена дамфир, навярно пазител, изникнаха на пътеката зад нея. Малори вече не приличаше на прехласнатата фенка. В този момент изглеждаше страховита и уверена, както всички пазители, които бях виждала.

Ранд възвърна част от самообладанието си.

— Да, виждаш ли? Не е нужно да правиш нещо прибързано.

Лана му хвърли неодобрителен поглед.

— Това *не* означава, че си добре дошъл тук.

— Хей — рече той с предишното високомерие, — имам пълното право да бъда тук. Дошъл съм при Елейн. Тя живее тук. Може да

приема гости.

— Тя може да приема гости по мое усмотрение — поправи го Лана, с юмруци на кръста. — Казвала съм ти го и преди — не те искам пиян тук.

Мороят вдигна ръце в жест, който трябваше да мине за умиротворителен.

— Разбрах, няма да пийна и капка повече. Кълна се. Но ти не можеш да ме изхвърлиш сега — не и когато моят син и племенникът ми са тук. Не бива да се помрачава тази семейна сбирка.

Роуз най-сетне си възвърна дар словото и се извърна към Дмитрий.

— Вярно ли е? Този тип? Сигурен ли си?

Напълно споделях смайването й.

Дмитрий не сваляше немигащия си леден поглед от чичото на Ейдриън.

— Напълно. Но мислех, че се мотае из Европа.

Ранд поклати глава.

— Не съм бил там от години. От компанията, в която ме назначи Нейт, заявиха, че повече не се нуждаят от консултантските ми услуги. Как е Олена напоследък?

— Не смей да произнасяш пред мен името на майка ми — изръмжа Дмитрий.

— Вярно ли е? — повтори Роуз. — Този тип? Споменаването на майката на Дмитрий и бащата на Ейдриън — когото, между другото, никога, никога не бях чувала да наричат Нейт — внезапно ме накара да проумея нещо още по-смайващо. Челюстта на Ейдриън увисна, когато озарението споходи и него.

— Излиза, че... това означава... ние *братовчеди* ли сме? — възкликна съпругът ми и се обърна към Дмитрий.

Очите на Роуз още повече се разшириха. Стоящата до нас Олив се размърда притеснено, притисна ръка на гърба си и потръпна. Колкото и смайваща да беше тази семейна драма за останалите от нас, предполагам, че тя изобщо не я вълнуваше, особено имайки предвид всичко останало, което ставаше в живота й. Дмитрий мигом се спусна към нея и я хвана за ръката.

— Ти си уморена. Не е нужно да стоиш тук и да търпиш всичко това. Ще те придружа. — Понечи да поведе Олив към бунгалото на

Даяна, но се спря и погледна към Лана. — Твоя работа е какво ще правиш с Ранд, но ако желаеш, с удоволствие ще ти помогна да се избавиш от него.

— Ние ще се справим — отвърна кратко тя.

Дмитрий кимна в знак на съгласие, а след това поведе Олив, като галантен рицар в блестящи доспехи от завладяваща, макар и сюрреалистична приказка. Роуз явно се разкъсваше от колебание дали да тръгне с него, или да остане, но накрая реши да ги последва по пътеката. Лана се обърна към нас двамата с Ейдриън.

— Можеш ли да гарантираш за него, ако той остане?

— За чичо ми? — попита Ейдриън. — По дяволите, не. Не съм го виждал от години. Не зная нищо за него.

— О, хайде стига! — извика Ранд. — Ние сме семейство. Освен това, Лана, не можеш да ме изгониш. Скоро ще се мръкне. Има сведения от местните хора, че тази седмица наоколо са забелязани стригои.

Запитах се дали не преувеличаваше за своя изгода, но мрачното изражение на Лана подсказваше обратното.

— Добре. Можеш да пренощуваш в едно от бунгалата за гости, пред входа на селището.

Мороят погледна към жилищните бунгала.

— Няма нужда да си създаваш допълнителни главоболия. Сигурен съм, че Елейн ще...

— В едно от бунгалата за гости — повтори Лана с висок тон, — или си тръгваш веднага.

Ранд въздъхна драматично, като че ли Лана му причиняваше незаслужено неудобство, а не проявяваше изключителна любезност, за която би трябвало да ѝ е благодарен.

— Добре. Ейдриън, поне ще ме придружиш ли до там? А след това можеш да се върнеш при онова момиче дамфир, което си свалил.

Ейдриън се намръщи, но не го поправи. Лана вече се отдалечаваше и двамата с Ейдриън нямахме друг избор, освен да тръгнем с Ранд. При все това забелязах, че нейните пазители ни следват на почтително разстояние, докато вървахме към изхода на комуната. Явно Лана нямаше намерение да остави Ранд без надзор.

— Как е баща ти? — подхвана Ранд разговорливо. — А майка ти?

— Не живеят заедно — отвърна Ейдриън. — Предполагах, че знаеш.

— Нейт вече не общува с мен. Както и никой друг. Налага ми се да се задоволявам със слухове от втора ръка. — В тона му отново прозвучаха раздражение и обида. Той явно беше от тези, които вечно се самосъжаляваха, осъзнах аз.

Ранд изгледа накриво племенника си.

— Не се дръж толкова високомерно, като че ли си нещо повече от мен. Казах ти — чух разни неща за теб. За теб и твоята... съпруга от човешката раса. — Ранд внезапно се закова на място, когато прозрението го осени. Погледът му се стрелна към мен, сетне той се извърна отново към Ейдриън. — Почакай... това е тя? Алхимикът? И вие двамата... се показвате на публично място просто така? Нямате ли срам?

Ейдриън остана удивително спокоен.

— Тя се казва Сидни. И ние няма от какво да се срамуваме. В миналото хора и морои са се женили. И съхранителите все още го правят. Двамата със Сидни се обичаме. Това е единственото, което има значение.

Ранд поклати глава, очевидно невярващ на ушите си.

— Е, в такъв случай, добре дошла в семейството, Сидни. Сега поне вече не съм най-скандалният му член. — Погледна отново към Ейдриън. — Но едно ще ти кажа: нашата леля щеше да се обърне в гроба, ако знаеше какво си направил.

— Мисля, че щеше да го приеме. Познавам я много добре — отвърна Ейдриън. Миг по-късно осъзна какво бе казал. — Искам да кажа, *познавах* я много добре. — Аз го наблюдавах внимателно, опитвайки се да определя дали това беше неволна грешка. Откакто Ейдриън ми призна, че чува в главата си гласа на мъртвата си леля, не беше особено словоохотлив относно това, колко често тя общува с него. Видимо невъзмутим, той продължи разговора с чичо си. — Защо не беше на погребението ѝ?

Ранд сви рамене и забави крачка, когато спряхме пред бунгалото с табела: ГОСТИ.

— Не обичам погребенията. А и разбрах твърде късно и нямаше време да се върна в двора. Бях в Европа, когато се е случило.

— В Русия? — поинтересувах се аз. Бях прекарала доста време в Русия и бях напълно сигурна, че не бих забравила толкова противна персона като Ранд Ивашков, ако го бях срещнала в моройските кръгове.

— Във Франция — уточни той. — Отдавна не съм бил в Русия.

— Е, бил си поне веднъж — изтъкна Ейдриън. — Ако Дмитрий наистина е твой син.

Ранд се изпъчи гордо.

— Мой син е и съм бил там неведнъж. При все че онова семейство никога не ме е ценило и уважавало. Затова спрях да го посещавам.

Ейдриън го изгледа внимателно.

— Наистина ли? Това ли е цялата история? Въпреки страховития му вид, Дмитрий е много великодушен и добър. Никак не е злопаметен. Предполагам, че трябва да си такъв, за да съумееш да продължиш живота си, след като си бил стригой. Но теб? Явно не те понася и здравата ти е ядосан.

Ранд отклони поглед от нас.

— С майка му престанахме да се разбираме. Момчетата реагират прекалено остро на подобни неща, това е всичко. — Ранд се качи по стъпалата на верандата. — Ще дойдете ли? По-добре е още сега да си изберете стая, преди да дойдат другите гости, които ще нощуват тук.

— Ние няма да се настаним тук — отсеке Ейдриън.

Ранд посочи към бързо стъмняващото се небе на запад.

— Ще ви се наложи да пренощувате. Има само три къщи за гости. Предполагам, че няма да спите под открито небе, нали?

Двамата с Ейдриън се спогледахме за кратко. Подобна нощувка не влизаше в плановете ни.

— Във всеки случай не и тук — повтори упорито съпругът ми. — Не и на едно място с теб.

— Можеш да ме пренебрегваш и осъждаш колкото си искаш, но аз съумях да извлека най-доброто от положението, в което се озовах — заяви гневно Ранд. — Никога не съм се вписвал в семейството, никога не съм играл по техните правила и един по един те ме отхвърлиха. Това ще се случи и с теб, почакай и ще видиш. Това е цената, задето си се оженил за нея. Ще изгубиш всичко, което си имал, което би могъл

да имаш като Ивашков. Много скоро ще разбереш какво е постоянно да се местиш от място на място.

— Трябва да се върнем при приятелите ни — заяви Ейдриън, улови ме за ръката и ме поведе към пътеката. — Беше ми приятно да те видя.

— Ти си ужасен лъжец, момче — подвикна Ранд след нас.

— Той прав ли е? — попитах тихо, след като се отдалечихме на прилично разстояние от бунгалото за гости.

— Че съм ужасен лъжец? Не. Аз съм страхотен лъжец.

Заковах се на място, принуждавайки го да стори същото.

Вече беше доста тъмно и единствената светлина идваше от фенерите, разположени покрай главната пътека в лагера.

— Ейдриън, имам предвид това, което той каза за мен... наистина ли плащаш толкова висока цена заради мен? Ние винаги сме говорили за бягството ми от хората, но ти си се отказал от живота си на кралски потомък, за да...

— Сидни — прекъсна ме Ейдриън и обхвана лицето ми в шепа. — Никога, никога не си мисли подобни неща. Не съжалявам за нищо. Да съм с теб, е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало, единственото абсолютно правилно решение, което съм взел през своя живот, изпълнен с неуспешни опити, провали и грешки. Готов съм отново да премина през всички изпитания, за да бъда с теб. Никога не се съмнявай в това. Никога не се съмнявай в чувствата ми към теб.

— О, Ейдриън — промълвих и се оставих да ме сграбчи в обятията си, изумена от внезапния изблик на емоции, изригнал в мен.

Той ме притисна силно към гърдите си.

— Обичам те. И още не мога да повярвам, че се отказа от всичко, което си постигнала, за да бъдеш с мен. Ти промени целия си живот заради мен.

— Преди да те срещна, моят живот дори не беше започнал — заявих му пламенно аз.

Ейдриън се отдръпна и се взря внимателно в мен. Върху лицето му пробягнаха мрачни сенки.

— Когато видиш някого като него, като чичо Ранд, притесняваш ли се? Че мога да стана същият?

Усетих как очите ми се разширяват.

— Не! — отвърнах непоколебимо. — Ти изобщо не приличащ на него.

От изражението му разбрах, че Ейдриън не беше толкова сигурен и съществуваше опасност отново да изпадне в една от неговите ужасни депресии. Неотдавнашното използване на духа съвместно с Нина го бе направило още по-уязвим. Ейдриън може и да нямаше никакви съмнения за мен и нашата любов, но бъдещето, което ни предрече Ранд — да се скитаме от място на място, без да можем да се установим някъде — можеше да се превърне в реалност. Това ме плашеше и несъмнено плашеше и моя любим. С натежало сърце наблюдавах как се опитва да изтласка мрачните мисли от главата си и да си надене весело и безгрижно изражение.

— Е, предполагам, че всичко това си има и хубава страна — мога да отпразнувам появата на нов член в семейството.

Аз почти бях забравила за смайващото разкритие за него и Дмитрий.

— Нима наистина е вярно? Как е възможно да не си знаел?

Ейдриън поклати печално глава и отново закрочи.

— От това, което съм чувал за „заниманията“ на чичо Ранд, съвсем не е изключено да има десетки незаконни деца, пръснати по цял свят. Защо и Дмитрий да не е едно от тях?

— Просто ми се струва странно, че Дмитрий досега нищо не е споменавал за това — отбелязах замислено.

— Мен също ме изненадва — призна Ейдриън, докато приближавахме към бунгалото на Даяна. — Макар че, ако трябва да съм честен, никога не съм се замислял за неговия баща. Той просто ми прилича на някой, който се е родил пораснал и възмъжал. Или ако трябва да си представя баща му, то това несъмнено ще е просто негова побеляла версия в комплект с дългото кожено палто.

Засмях се и го последвах по стъпалата към верандата на бунгалото. Когато почукахме, някой ни извика да влезем. Заварихме вътре Роуз и Дмитрий, седнали в малката дневна. Даяна очевидно я нямаше. Олив лежеше върху обикновен твърд диван. Лицето ѝ беше бледо като платно.

— Той отиде ли си? — попита Дмитрий. Тонът му красноречиво даваше да се разбере кого има предвид.

Двамата с Ейдриън седнахме на една дървена пейка.

— Не — отвърнах аз. — Остана в едно от бунгалата за гости и изглежда, смята, че и ние ще отседнем там.

— Мога да измисля десетина форми на изтезание, които бих предпочел да изтърпя, отколкото да прекарам нощта под един и същи покрив с него — изрече Дмитрий с равен глас и безизразно изражение.

— Сигурен съм, че няма да се стигне чак до там — успокои го Ейдриън.

— Олив каза, че може да пренощуваме тук — обясни Роуз. — Ако нямате нищо против да спите на пода.

— Имайки предвид алтернативата? Няма проблем. — Ейдриън прикова поглед в Дмитрий. — Кога смяташе да съобщиш новината, че сме едно голямо щастливо семейство?

Лицето на Дмитрий доби огорчено изражение.

— Честно, аз самият не знаех.

Ейдриън вдигна ръце.

— Хайде, *стига*. Ти имаш, колко, две или три сестри? Очевидно този тип доста дълго се е мотал около вас. Никога ли не ти е хрумвало, че Ранд Ивашков може да е роднина на един друг Ивашков, когото познаваш?

В очите на Дмитрий избухнаха гневни искри.

— Той никога не ни е казал цялото си име. Беше просто Рандъл. Знаехме, че е знатен американец с кралска кръв, който идваше често по работа. Никога не сме го разпитвали. Майка ми го харесваше... за известно време.

— Той спомена, че двамата са престанали да се разбират — отбелязах аз. — Заяви, че не бил ценен и уважаван.

Глеещите искри на гняв в очите на Дмитрий избухнаха в пламъци.

— Не бил ценен и уважаван? Той тормозеше майка ми и я налагаше с юмруци и ритници, когато беше пиян и не получаваше това, което иска.

Думите му сепнаха и усмириха Ейдриън, който явно забрави за раздразнението си.

— И какво се случваше тогава? — попита тихо. Дмитрий не отговори, но Роуз го стори вместо него.

— Дмитрий е налагал него.

Възцари се тишина, нарушавана единствено от шумоленето на Олив върху дивана. Тя слушаше мълчаливо разговора ни, а лицето ѝ бе сгърчено явно от болки. Ейдриън я огледа с поглед, който вече бях започнала да познавам — незнайно как, но изглеждаше едновременно съсредоточен и разсеян. Изучаваше аурата ѝ. Преди време се сърдех и му се карах, задето гледа аурите на другите, но накрая се примирих. За него това беше нещо като втора природа и през повечето време дори не осъзнаваше, че го прави. А и според Соня при четенето на аури се използва много малко дух, затова реших да му се противопоставям решително само когато използва много по-големи количества от магията на духа.

— Добре ли си? — попита той загрижено Олив.

— Не съвсем — отвърна тя и плъзна ръка по корема си. — Малко ме боли. Така съм през цялата бременност.

— Цветовете на аурата ти са много хаотични — различни от предишните. Все едно гледам аурите на двама души, преливащи се една в друга. — Веждите му отскочиха нагоре. — Да не би да раждаш? Думите му я сепнаха... и изплашиха.

— Аз... не съм сигурна. Болките са по-силни от обичайното, но все още има месец, преди да...

Внезапно отвън прогърмя силен звън на желязна камбана. Роуз и Дмитрий тутакси скочиха на крака.

— Какво беше това? — попита Роуз.

Дмитрий измъкна сребърния кол от колана си.

— Предупреждение за стригой. Имаме същата система в Бая. — Хукна към вратата, следван по петите от Роуз. Преди да излезе, посочи към камината. — Запалете огън. Ако нахлуят стригой, изгорете ги.

Той не уточни как точно се предполагаше да го сторим — с груба сила или с духа на Ейдриън, но двамата изчезнаха, преди да успее да ги попитам. С Ейдриън се спогледахме и новата заплаха ни пришпори към действие. С едно малко заклинание пламъците в камината лумнаха двойно по-силно. Огънят беше най-доброто оръжие срещу стригойте и при все че можех да го призовавам от нищото, наличието на готов източник щеше да помогне на Ейдриън и на мен.

Олив извика, когато пламъците се увеличиха. Извърнах се към нея. Лицето ѝ се сгърчи от болка, когато притисна ръка към корема си.

— Добре ли си?

— Мисля... мисля, че може би бебето все пак идва — изохка тя.
Ейдриън пребледня.

— Когато казваш „идва“, имаш предвид сега или в близкото бъдеще?

Въпросът беше толкова абсурден, че за момент тя забрави за болката.

— Не зная! Никога преди не съм раждала!

Ейдриън ме погледна.

— И така... хм, ти знаеш как се прави това, нали? Как се изражда бебе?

— Какво? — паникьосах се аз. — Откъде ти хрумна, че имам някаква представа?

— Защото си толкова добра във всичко останало — отвърна той.

— А всичко, което аз зная, съм го виждал само на кино. Възвираш вода. Късаш чаршафи на ивици.

Както обикновено, прибягнах до логиката, за да се успокоя.

— Водата се възвират за стерилизация. Но чаршафите? Това не е съвсем...

Пронизителен вик отвън пресекна притесненото ми бърборене. Ейдриън закри с тяло Олив, а аз призовах една огнена топка върху дланта си. Ние се взирахме безмълвно в тъмния прозорец, неспособни да разберем какво се случва. Чухме крясъци и още един писък и въображението ми се развихри.

— Иска ми се Нийл да беше тук — прошепна Олив.

— На мен също — промълвих и си помислих колко по-спокойна щях да се чувствам, ако той стоеше до вратата със сребърен кол в ръка.

Ейдриън стисна ръката на Олив.

— Всичко с теб ще е наред. Двамата със Сидни ще те защитим. През тази врата няма да влезе никой, когото не желаем.

Точно в този момент се разтвори със замах и на прага се появи Ранд Ивашков с обезумяло лице.

— Какво става там? — попитах настоятелно.

Той затръшна вратата зад себе си и се строполи върху един стол.

— Стригои. Дмитрий ми каза да дойда и да остана при вас. — Погледна тревожно към Олив. — В случай че се нуждаете от помощ.

— Не, освен ако тайно не си придобил медицинска квалификация, която криеш от семейството — срязва го Ейдриън.

— Колко стригои има отвън? — попитах аз.

Ранд поклати глава.

— Не съм сигурен. Вероятно не са много, иначе всички досега щяхме да сме мъртви. Но дори няколко стригои могат да причинят много поражения, ако ни нападнат.

Олив простена тихо от божа и всички се обърнахме към нея.

— Още една контракция — отбелязах.

— Поне минаха няколко минути от последната. Може би той ще почака, докато всичко това свърши — каза Олив.

— Той? Знаеш, че е момче? — учуди се Ейдриън.

— Не съм сигурна — призна тя, — но имам предчувствие.

— Аз вярвам в предчувствията — сериозно заяви Ейдриън.

Разнесе се нов вик и аз се опитах да отвлека вниманието на Олив. Може и да не знаех всичко за родилните болки и раждането, но бях наясно, че подобен стрес не се отразява добре на една родилка.

— Как смяташ да го кръстиш? — попитах я.

Ейдриън тутакси се включи.

— Ейдриън Синклер звучи страхотно — обяви той.

Очите на Олив, пълни със страх, бяха вперени във вратата, но при тази шега устните ѝ се извиха в някакво подобие на усмивка.

— Деклан.

— Много хубаво ирландско име — отбелязах аз.

— Става — отстъпи Ейдриън. — Деклан Ейдриън Синклер.

— Деклан Нийл — поправи го бъдещата майка.

Запитах се как ли ще се почувства Нийл, когато узнае, че нечие чуждо дете е наречено на него. В непрестанния хаос, започнал още след пристигането ни, няхах възможност да поговоря с Олив за обстоятелствата, принудили я да дойде в тази комуна. И тъй като не се знаеше докога ще продължи това тревожно бдение, изглеждаше малко вероятно в скоро време да обсъждаме този въпрос. Постепенно разговорът замря. Можехме само да седим и да чакаме. Виковете отвън полека-лека заглъхнаха и аз не знаех дали да се успокоим, или още повече да се тревожим. Не по-малко обезпокоително беше това, че контракциите на Олив зачестиха. Зачудих се дали все пак не трябва да възварим вода.

Вратата отново се отвори и аз едва не хвърлих огнената топка към новодошлия, но навреме видях, че беше Роуз. Лицето ѝ бе

изплескано с кръв и кал.

— Довършихме ги — каза тя. — Никой от нашите не загина, но има много ранени. Точно в момента доктора го няма и ние се помислихме дали ти, Ейдриън, ще можеш...

Тя не можа да довърши, но аз знаех какво иска. Ейдриън също. Извърна се от нея към мен, с лице, пълно с болка.

— Сидни...

— Тя каза, че никой не е умрял — прекъснах го.

— Но някои може да са на прага на смъртта — възрази той. — Особено ако лекаря го няма.

Погледнах отново към Роуз.

— Има ли такива с опасност за живота?

Тя се поколеба.

— Не зная. Но някои наистина са много зле. Когато отидох в лечебницата, имаше много кръв.

Ейдриън се отправи към вратата.

— Това решава всичко. Ще отида да помогна. — Спря се и погледна отново към Олив. — Тя също се нуждае от помощ. Сега. Бебето скоро ще се роди. Сидни...

— Не, аз идвам с теб. Мога да оказвам първа помощ — додадох, при все че истинският ми мотив беше да не изпускам от поглед Ейдриън. — Роуз, можеш ли помогнеш на Олив? Или да доведеш някого, който може?

Изречението на Роуз красноречиво свидетелстваше, че тя се чувства напълно неподготвена за това, както и аз, но бързо кимна.

— Ще се опитам да намеря някого, който точно знае какво да прави. Сигурно наоколо е пълно с жени, които са помагали преди при раждане. Но, Сидни, сигурна ли си, че искаш да отидеш с Ейдриън? Един алхимик идва насам, за да унищожи труповете.

— Алхимик? — ахна Олив ужасено.

Аз застинах и внезапно ме обзе съвсем друг вид паника.

— Идва?

— Още не е дошъл — уточни тя. — Струва ми се, че казаха, че се казва Брад или Брет, или нещо подобно. Работи в Маркет.

— Не бива да рискуваш — предупреди ме Ейдриън. — Остани тук.

Поклебах се. Разбирах, че това беше най-разумно. Би било глупаво да рискувам себе си след всичко, което направих, за да избегна повторното ми залавяне от алхимиците. Ала в същото време се страхувах от това, което може да се случи с Ейдриън, ако го оставя на воля да използва магията на духа. Поклатих глава.

— Брад или Бред още не е дошъл. Когато се появи, ще се скрия.

Изречението на Ейдриън подсказваше, че планът никак не му се нрави, но Олив заговори преди него:

— Той като теб ли е? — попита тя, много по-разтревожено, отколкото бих могла да очаквам. — Бивш алхимик?

Поклатих глава.

— Едва ли. Той вероятно е типичен алхимик аналитик, който смята, че вампирите са грешка на природата.

Олив изглеждаше още по-обезпокоена и аз си припомних страха ѝ, когато ме видя по-рано през деня. Роуз ѝ се усмихна окуражаващо.

— Зная, че те невинаги са готини хора, но този може да ни помогне с почистването. Не се тревожи. Всичко ще е наред. А междувременно ще изпратя някого да ти помогне за бебето. — Погледна сурово към Ранд. — Чакай при нея, докато не дойде някой. Вие двамата, да вървим.

С Ейдриън я последвахме в мрака навън и аз усетих как ме обзема страх, напълно различен от този, който изпитвах по време на атаката на стригоите. Мъждивата светлина на фенерите покрай пътеката придаваше още по-зловещ вид на всичко наоколо. Не забелязахме почти никакви следи от стригоите, докато не стигнахме до бунгалото на Лана, където бяха пренесли ранените. Бяха около десетина дампери, окървавени и пребити, но за тях се грижеха, доколкото можеха. Когато ни видя, Дмитрий забърза към нас.

— Благодаря за помощта — рече той. — Зная колко е сложно за теб.

— Всъщност изобщо не е сложно — увери го Ейдриън.

— Ейдриън — предупредих го, — моля те, бъди внимателен. Погрижи се само за тези, чието положение наистина е критично.

Той се озърна, оглеждайки дампирите върху импровизираните болнични легла. Роуз беше права — навсякъде имаше много кръв. Отвсякъде се чуваха болезнени стонове.

— Как можем да изберем кой заслужава изцеление? — промълви тихо Ейдриън. — Особено след като всички те са се били, за да ни защитят.

— Аз ще ти помогна да решиш — заявих.

Дмитрий посочи към дъното на стаята.

— Някои от най-лошо пострадалите са там. Каквото и да направиш, ще им е от помощ. Аз трябва да се върна при останалите. Оказа се, че един от тях се е измъкнал и е избягал в гората. Трябва да го открием.

— Аз също идвам — тутакси заяви Роуз.

Дмитрий докосна за миг бузата ѝ.

— Нужна си тук. Помогни на Сидни и Ейдриън.

— По-късно ще ни помогнеш — обадох се аз. — Сега заведи някой при Олив.

Веждите на Роуз отхвъркнаха нагоре и тя забърза да намери Лана. Ние с Ейдриън се заехме да помагаме на ранените. Отново се опитах да го предупредя да внимава с магията, но не беше лесно. Сега цялото му внимание бе насочено към страданието около него — и как да излекува пострадалите. Зае се с мисията си, използвайки щедро духа. Поне започна с най-тежко ранените, които Дмитрий бе посочил. Колкото до мен, аз се опитах да прилагам основните си познания по оказване на първа помощ с надеждата, че Ейдриън ще види, че не е необходимо да използва духа за всеки ранен. Шиех рани и носех вода. Дори се опитах с кратки разговори да ободря страдащите. Повечето от пациентите бяха в съзнание и аз правех всичко възможно да им вдъхна вяра, че ще оправят. От време на време спирах, за да проверя какво става с Ейдриън.

Малори беше сред ранените. Тя и още един пазител бяха изгубили много кръв. Малори имаше няколко счупени ребра, както и вътрешни кръвоизливи според Ейдриън, който прочете аурата ѝ. Стригоят бе откъснал голямо парче от плътта ѝ там, където шията преминаваше в рамо и кръвта не спираше да блика от раната въпреки опитите ни да я превържем. Тя беше една от малцината ранени, които бяха в безсъзнание, и беше трудно да се повярва, че само преди няколко часа се бе прехласвала по Роуз и Дмитрий. Ейдриън се зае първо с нея и я излекува почти напълно. Радвах се за нея, но потръпвах

само при мисълта колко енергия му струваше това. Той безмълвно премина на следващата пациентка.

Той почти я бе излекувал, когато Роуз приближи забързано към мен.

— Изпратих да се погрижат за Олив, но ти трябва веднага да се качиш с мен на горния етаж. Алхимикът всеки момент ще дойде.

Довърших превръзката и още веднъж напомних на Ейдриън да бъде внимателен. Той ми кимна, но аз се запитах дали изобщо ме чу. Ала нямаше време за бавене. Не и след като алхимикът всеки момент можеше да се появи и да провали всичко, което с Ейдриън бяха направили, за да извоюваме моята свобода. Сърцето ми бясно препускаше, докато следвах Роуз по стъпалата към втория етаж на бунгалото на Лана. Въздъхнах облекчено, когато стигнахме горе. Малкото помещение приличаше по-скоро на таван, но отдолу не можеха да ме видят. За съжаление, аз също не виждах какво става там.

— Роуз — извиках я, когато тя понечи да си тръгне, — погрижи се Ейдриън да не...

Думите ми бяха прекъснати от внезапната поява на един дампир, който спешно извика Роуз. Те зашепнаха угрижено на прага. Роуз изглеждаше обезпокоена, стрелна поглед към мен и последва дампира на долния етаж. Аз останах сама около час, без никакво занимание, освен да кръстосвам тясната стая и да се притеснявам за случващото се долу. Накрая дойде Даяна и ми каза, че алхимикът е отишъл в друга част на лагера, затова спокойно мога да слеза долу, тъй като той нямал причина да се връща в лечебницата.

Без да губя време, се спуснах долу и останах потресена, когато видях, че почти всички, които преди лежаха ранени на пода, сега бяха станали, движеха се спокойно наоколо и изглеждаха съвсем здрави. Ейдриън тъкмо довършваше лечението на поредния пациент и аз го зяпнах смаяно, неспособна да повярвам на очите си.

— Ейдриън... какво си направил?

Бяха му нужни няколко секунди, за да се извърне към мен, и когато го стори, още повече се потресох от промяната в него. Той изглеждаше почти толкова зле, както ранените преди малко — блед, потен, с изцъклени очи. Улових го за ръката, изплашена, че може да припадне от изтощение.

— Колко ранени излекува? — прошепнах.

Той преглътна и се огледа неவிждащо.

— Аз... не зная. Колкото можах...

Стиснах по-силно ръката му, изпълнена със смесица от гняв и страх.

— Ейдриън! Не биваше да го правиш. — Озърнах се и забелязах, че някои, които имаха само леки рани — драскотини или синини — сега бяха без никакви белези. Извърнах се невярващо към него. — Напразно си изхабил толкова сили! Повечето от тези тук щяха да се излекуват сами.

Той сякаш започна малко да идва на себе си.

— Можех да им помогна... защо да не го направя? След като веднъж започнах, вече бе трудно да спра... какво толкова лошо има?

Преди да успее да отговоря, към нас приближи Роуз със сериозно изражение на лицето.

— Трябва да ви кажа... има нещо, което трябва да знаете. Олив изчезна.

Бях толкова погълната от плачевното състояние на Ейдриън, че си помислих, че не съм чула правилно.

— Как така е изчезнала?

— Промъкнала се някак си тайно зад Ранд и го цапардосала, просвайки го в безсъзнание. После избягала, преди Лана да отиде при нея, за да ѝ помогне при раждането.

Ейдриън, макар и все още замаян, успя да проумее тази невероятна промяна в събитията.

— Олив... е проснала някого в безсъзнание... докато е раждала? Как е възможно?

— Нямам представа — поклати тъжно глава Роуз. — Но е изчезнала... вероятно е избягала в гората.

— В гората? — повтори Ейдриън. — Докато ражда. В тъмнината — изрече той с нов прилив на енергия, докато паниката го завладяваше. — Стригоят още ли е в гората?

Изражението на Роуз бе красноречив отговор и Ейдриън забърза към вратата, следван по петите от мен.

— Трябва да отидем при нея — каза той. — Трябва веднага да я намерим.

Роуз се опита да ни спре.

— Ейдриън, не е безопасно да...

Внезапно Дмитрий нахлу през вратата.

— Намерихме я. Намерихме всички. Трябва да дойдеш, Ейдриън. Трябва да дойдеш сега.

Без излишни въпроси ние го последвахме, а аз с всички сили се опитвах да не изоставам от тях. Роуз също тръгна с нас.

— Открихте ли стригоя? — подвижна тя, докато прекосяхме централната част на комуната.

— Да. Ето там. — Дмитрий показва към двама дампири, които влачеха трупа на стригоя. Хвърлиха го върху другите трима убити стригои. Един човек коленичи до тях и изля върху телата съдържанието на малко шишенце. Алхимикът, осъзнах аз. Застанах така, че Роуз да бъде между него и мен. За щастие, той бе напълно погълнат от работата си.

— Тогава какво се е случило? — попита Роуз.

— Преди това се е добрал до Олив — обясни Дмитрий. — Тя вече е била родила бебето — в гората. Скрила го е там. Намерихме го. Той е добре — дребничък, но е добре.

Ние с Ейдриън бяхме толкова поразени от развоя на събитията, че бяхме онемели, но Роуз вече задаваше следващия въпрос:

— Защо ние отиваме при нея? Защо не я доведе?

Дмитрий ни бе извел от територията на комуната и вече навлизахме в гората.

— Боях се да я местя. Реших, че ще е по-добре да я оставя там, докато Ейдриън я излекува.

Ейдриън се намръщи.

— Вижте, аз... не съм сигурен, че у мен е останал достатъчно дух, за да го направя. Ако я стабилизирате, докато се възстановя... или ако тя не е чак толкова зле...

Дмитрий не отговори, докато напредвахме бавно в гъстата гора отвъд комуната, но съдейки по изражението на лицето му, Олив беше зле, много зле. Стомахът ми се сви болезнено, когато си представих какво може да се случи.

Най-после стигнахме до една поляна сред дърветата. Лана и още двама дампири стояха там с фенери в ръце. Ние забързахме към тях и видяхме Олив, подпряна на едно дърво, придържаща с едната си ръка малко вързопче. Когато я разгледах по-добре, разбрах защо Дмитрий се е страхувал да я премести. Лицето ѝ беше толкова бяло, сякаш отново

се бе превърнала в стригой. Ръката ѝ — тази, която не държеше бебето — беше почти откъсната. Едната страна на главата ѝ изглеждаше така, все едно я бяха блъснали жестоко в нещо твърдо, и навсякъде, навсякъде имаше кръв. Очите ѝ бяха затворени, а дишането ѝ едва се долавяше.

Ейдриън се съсредоточи за няколко секунди върху нея, сетне отчаяно поклати глава.

— Не мога — промърмори, давейки се с думите. — Дори не мога да видя аурата ѝ. Магията... магията ми е напълно изчерпана.

При звука на гласа му, клепачите на Олив потрепнаха.

— Това... това Ейдриън ли е?

Той се отпусна на колене до нея.

— Шшт, не се напърай. Трябва да почиваш, докато магията ми се възстанови, за да те излекувам.

От гърдите ѝ се изтръгна хъхрещ смях, а от устата ѝ потече малка струйка кръв.

— Никаква магия не може да ме спаси, дори твоята.

— Не е вярно. Просто е нужно малко време.

— Аз нямам време — изхриптя тя. — Но трябва... да говоря с теб. Насаме.

— Олив, ти трябва да почиваш — настоя Ейдриън, но думите му прозвучаха кухо и неубедително. И двамата знаехме, че тя беше права за времето. Животът ѝ изтичаше пред очите ни.

Бебето в ръката ѝ се разплака.

— Вървете — нареди Дмитрий на останалите, подбирайки ги към гората. Извърна се към двама ни с Ейдриън и додаде: — Направете каквото можете за нея.

Аз кимнах отпаднало, опитвайки се да не заплача.

— Вземи го — пророни Олив, когато останалите се отдалечиха и побутна бебето към Ейдриън.

Бях съвсем сигурна, че моят съпруг никога в живота си не бе държал бебе, но щом сгуши в ръцете си новороденото, то мигом притихна. Аз се наведох, за да го разгледам по-добре. Той беше толкова мъничък, че ми се струваше нереален. Тъмен мъх покриваше главичката му и той се вираше в нас с изумително будни очи. Беше увит в нечие сако, а Ейдриън нерешително го залюля.

— Шшт, всичко ще е наред. Всичко ще е наред, Деклан. Деклан Нийл Синклер.

— Реймънд — поправи го Олив. Задави се и изкашля кръв. — Деклан Нийл Реймънд.

— Фамилното име на Нийл — обадох се аз.

— Трябва да го занесете на Нийл — каза Олив. — Когато си отида.

— Не говори така — изрече Ейдриън пресекливо, едва сдържайки сълзите си.

Здравата ѝ ръка се вкопчи в ръката му.

— Ти не разбираш. Той е на Нийл. Нийл е неговият баща.

Предвид състоянието ѝ едва ли бе моментът да се впускаме в обсъждане на дампирската генетика. Може би тя не беше на себе си, толкова бе замаяна, че вярваше, че Нийл е бащата. Може би говореше образно. Съдейки по това, което бях видяла в кралския двор, Нийл я обичаше толкова много, че навярно щеше да приеме детето ѝ като свое.

— Разбира се — казах нежно, за да я успокоя.

Тя буквално чезнеше пред нас, но изведнъж в очите ѝ блеснаха гневни искри.

— Не, имам предвид точно това. Той е на Нийл. Никога не съм била с друг.

— Олив — обади се кротко Ейдриън, — това е невъзможно.

— Не — повтори умиращата. Затвори очи и за миг аз изстинах, опасявайки се от най-лошото. После клепачите ѝ потрепнаха и тя отново ги отвори. — Била съм само с Нийл. Един-единствен път. И когато разбрах... бях толкова изплашена. Дори не зная какво е станало... навярно има нещо общо с възстановяването ми от стригой в дампир. Заради всичкия онзи дух, който беше в мен. Толкова се боях, че някой — мороите или алхимиците — ще узнаят и ще ми вземат бебето. Да правят опити с него, като Соня. Затова се скрих. Скрих се от всички. Дори от Н-Нина. — Гласът ѝ отново пресекна, когато изрече името на сестра си, и тя се спря, за да си поеме дъх. Изглежда, с всяка изминала секунда ѝ беше все по-трудно да диша.

Това, което казваше, беше невъзможно. Двама дампирци не можеха да заченат дампир. Това беше в разрез с основните принципи, по които бе устроен светът на дампирите и мороите. При все това, ако

тя го вярваше... Изведнъж си припомних паниката в очите ѝ, когато ме видя, както и когато по-късно разбра, че идва друг алхимик.

— Ето защо си избягала — промълвих. — Страхувала си се от алхимиците.

Олив кимна немошно и отново отвори очи.

— Сама знаеш какви са те. Не зная как се е случило това чудо, но те щяха да искат да разберат. Щяха да го вземат. Моля те, Ейдриън... Сидни... Не им позволявайте. Нито на моройските власти. Пазете раждането му в тайна, докато не го дадете на Нийл. Нийл ще го скрие. Нийл ще се погрижи за безопасността му. Но ми обещавайте... — Очите ѝ се затвориха и главата ѝ се наклони. — Обещавайте ми... че вие... ще опазите Деклан...

— Остани с нас — изрече Ейдриън настойчиво. Сълзи замъглиха очите ми. — Още малко. Духът се завръща в мен. Усецам го.

Деклан се размърда в ръцете на Ейдриън и отново се разплака. Клепачите на Олив се открянаха едва-едва и тя се усмихна.

— Толкова е сладък — отрони тихо. Клепачите ѝ отново се затвориха, тялото ѝ се отпусна и главата ѝ клюмна.

— Ето — произнесе задъхано Ейдриън. — Завърна се... искра дух... достатъчно, за да виждам аурите...

Стиснах ръката му, а сълзите се търкулнаха по страните ми.

— Ейдриън...

— Аурата на бебето е толкова ярка — промълви Ейдриън. Сега и по неговото лице се стичаха сълзи. — Като звезда. Но нейната... няма нищо. Аурата ѝ угасна.

ГЛАВА 11

ЕЙДРИЪН

Все още бяхме в гората и аз държах Деклан. Удивително, но той бе заспал в блажено неведение за объркания и пълен с много страдания и болка свят, в който току-що се бе родил. Сидни се облегна на мен и аз я обгърнах с една ръка, здраво сгушил Деклан с другата. Роуз и Дмитрий стояха редом с потресени лица, докато дампирите отнасяха Олив.

— Трябва да действаме бързо — промълвих тихо, — ако искаме да изпълним последното й желание.

Сидни ме погледна през замрежените си от сълзите очи.

— Ти нали наистина не мислиш... искам да кажа, вярваш ли й? За Нийл?

Не отговорих веднага.

— Видях ги в кралския двор. Ти също. Когато започна цялата тази история, за мен беше невъзможно да повярвам, че тя е била с някой друг. Сега разбирам. А когато го погледна — Деклан — ами трудно е да се обясни, но в него има нещо специално. Аурата му. Блестящи златисти сияния, като пращинки от духа, нещо подобно на това, което двамата със Соня се опитваме да създадем. При него е вродено.

Сидни затаи дъх.

— Ако хипотезата ти е вярна, мнозина ще се заинтересуват от него.

— Те няма да узнаят за него — заявих решително. — Олив беше права за това и аз съм длъжен да запазя Деклан в тайна. Това е най-малкото, което мога да сторя, след като се провалих с нея.

— Ейдриън...

Не позволих на Сидни да довърши.

— Трябва да го скрием. Ще ми помогнеш ли?

Лицето й бе изпълнено със загриженост за мен, но тя отвърна, без да се поколебае:

— Знаеш, че не нужно да питаш.

Целунах я по темето.

— Ще ни е нужна още помощ.

Дадох знак на Роуз и Дмитрий да дойдат при нас и те мигом се приближиха.

Роуз преглътна мъчително, а тъмните ѝ очи блестяха от сълзи.

— Ейдриън, толкова съжалявам. Но никой не можеше нищо да направи.

Хм — изсумтя леля Татьяна, — *ти можеше да направиш нещо, ако не беше толкова нехаен и разточителен с духа.*

— Сега не е време за това — заявих припряно. — Нуждая се от помощта ви. Какво ще стане с Деклан сега? Ти знаеш какво се прави в такива случаи в подобни места, Дмитрий. Какъв е обичаят, когато майката умре? Трябва да зная дали можем да го вземем.

— Кой е Деклан? — учуди се Роуз.

Кимнах към бебето в ръцете ми, все още загърнато в нечие сако.

Трудно беше да се отгатне нещо по лицето на Дмитрий.

— Ако семейството на Олив живееше тук, в лагера, щяха да им го дадат. Сигурен съм, че бихме могли да се свържем със семейството ѝ извън лагера, с тези, които са останали от близките ѝ. Има една традиция...

— Да? — подканих го аз.

Той се вгледа неуверено в бебето, преди да продължи.

— Дампирите имат една стара традиция, особено сред тези, които живеят в опасни места, при несигурни условия. Този, на когото майката даде първо бебето си, става негов настойник. Както казах, обичаят е много стар, но предполагам, че точно заради това Олив толкова настояваше да те види и защо Лана все още не го е взела от теб. Сигурен съм, че веднага щом ѝ кажеш...

— Не — прекъснах го аз. — Това е идеално.

— Ти... искаш да вземеш това бебе? — попита Роуз, без да си дава труда да скрие колко невероятна ѝ се струваше идеята.

— Искам да отведа бебето от тук — поясних. — Искам колкото се може по-малко хора да знаят за него. Както и за това, че аз съм го взел. — Замислих се за Лана и за двамата дампирски воители, които бяха свидетели на случилото се. Не бях сигурен дали някой друг не е присъствал, когато са намерили Олив. — Може ли поговориш с Лана?

Да ѝ кажеш, че ще занесем бебето при близките на Олив, но не искаме да се разчува за това? И да ѝ кажеш също да не споменава за моето участие. Ако не се вдигне много шум около тази история, повечето от хората тук ще предположат, че ще го дадем на най-близкия ѝ родственик. Но аз предпочитам колкото може по-скоро да забравят за него. Не искам някой да го види или да се замисли прекалено много за него.

Както можеше да се очаква, Роуз и Дмитрий се спогледаха недоумяващо.

— Ейдриън, какво става? — попита Дмитрий.

Поклатих глава.

— Не мога да ти кажа. Не още. Но повярвай ми — животът на това бебе може би зависи от това, което ще направим сега. Ще ни помогнеш ли?

За тях това беше сериозен аргумент, за да го отхвърлят — освен това не беше лъжа. Защото, докато вървахме обратно към комуната, силата ми постепенно започваше да се възвръща. И всеки път, когато погледнех аурата на Деклан — много прецизно, почти на клетъчно ниво — виждах, че тя е пропита с духа. Едва ли някой друг щеше да го забележи, освен ако не се вгледаше съзнателно.

Сега с шокираща яснота разбирах защо Олив се е страхувала. Защо бе обърнала гръб на всички, които познаваше, и се бе скрила в тези затънтени гори. Това, което се бе случило; създанието, което държах в ръцете си, не би трябвало да съществува. Двама дампири не можеха да заченат друг дамфир. Това беше в разрез с основните правила на биологията в нашия свят. Беше невъзможно, но беше факт.

Деклан беше чудо.

Но Олив беше права, че имаше хора, които щяха да пожелаят да изучават сина ѝ, които навярно щяха да го заключат в някоя лаборатория и да правят опити с него. И макар че аз бях готов да призная, че раждането му е чудо, невероятно, но радостно събитие, в никакъв случай не бях готов животът му да се превърне в серия от експерименти и сочене с пръст — особено когато майка му бе умряла, за да го защити от всичко това.

Дмитрий поговори с Лана насаме и може би заради традицията на дампирите или заради неговата репутация (а навярно и заради двете) тя се съгласи с всичките ни искания. Предостави ни едно

свободно бунгало, където да останем до сутринта. Когато я помолихме за необходимите припаси и вещи, тя ги изпрати по Роуз или Дмитрий, така че колкото е възможно по-малко хора в комуната да видят Деклан. Не исках никой да мисли за него. Той трябваше да бъде забравен.

Разбира се, това означаваше, че двамата със Сидни бяхме длъжни да се грижим за него през тази нощ. И за няколко кратки часа аз научих за бебетата повече, отколкото някога съм си представял. Сидни изрови някаква информация в мобилния си телефон, черпейки увереност от логиката и фактите. Макар че заради обхвата сигналът беше слаб и понякога беше много по-лесно да се осланяме на предположения или усет, отколкото да чакаме отговор от интернет. Деклан, за щастие, се оказа великодушен и доста сговорчив малък мъж, докато двамата със Сидни се опитвахме да проумеем и смелим информацията. Той прояви завидно търпение, докато със Сидни старателно четяхме инструкциите върху кутията с бебешка храна, която Лана ни изпрати. Почти не протестира, когато първоначално му сложих памперса на обратно. Когато обаче отново се умори и започна да плаче, няхах на разположение инструкции, които да следвам. Сидни сви безпомощно рамене, когато я погледнах. Така че просто го понесох на ръце из стаята, кръстосвайки я надлъж и нашир и тананикайки му класически рок, докато той най-сетне задряма и аз го сложих внимателно върху тясното легло.

Роуз, която от време на време идваше да ни наглежда и изглеждаше много по-ужасена от бебето, отколкото от шайката стригои, ме наблюдаваше с удивление.

— Справяш се доста добре — отбеляза тя по някое време. — Ейдриън Ивашков, заклинателят на бебетата.

Сведох поглед към спящото новородено.

— Справям се, доколкото мога.

— Готов ли си да ни кажеш какво става? — попита тя и лицето ѝ доби мрачно изражение. — Знаеш, че искаме само да помогнем.

— Не още. Но ако можем да тръгнем, когато Дмитрий се върне, би било...

Телефонът на Сидни издаде мелодичен звук за получен есемес. Тя изглеждаше изненадана, че някой ѝ праща съобщение в тази пустош, докато не погледна дисплея.

— От госпожа Теруилиджър. Мобилизирала е вещиците в Палм Спрингс. Готови са да започнат търсенето.

Роуз скочи на крака.

— На Джил?

— Технически на Алисия, но също и на Джил — отвърна Сидни. — Тя казва, че можем да се присъединим към тях... — Погледна ме неуверено и аз с лекота отгатнах мислите ѝ. Дойдохме в Мичиган, защото разполагахме с достатъчно време, докато чакахме новини от Палм Спрингс, че всичко е готово за предстоящата мисия, свързана с откриването на Алисия и Джил. Появата на бебе обаче не влизаше в плановете ни.

Сидни, Джил, сега и Деклан — отбеляза леля Татяна. — Толкова много хора разчитат на теб. Толкова много хора можеш да подведеши или разочароваш, ако се провалиш.

— Надявам се, че включвате и мен в това „ние“ — процеди Роуз свирепо. — Готова съм да върна Джил у дома.

— Палм Спрингс — промърморих аз, докато люлеех Деклан. — Това може да се окаже идеално решение. Можем да го скрием там.

— Не можем да вземем бебето на лов за зла вещица — предупреди ме Сидни.

Кимнах в знак на съгласие.

— Ето. Поеми го, той спи.

Сидни взе внимателно Деклан от ръцете ми и ме стрелна любопитно с поглед, когато извадих телефона си. Сигналът също беше слаб, но все пак достатъчен, за да се свържа с майка ми.

— Ейдриън? — разнесе се паникьосаният ѝ глас в телефона. — Къде си? Не мога да си намеря място от тревоги, след като онова момиче Нина припадна! Добре ли си?

— Да... ами не. Сложно е. Но искам да се срещнем в Палм Спрингс и да тръгнеш колкото може по-скоро. Аз също в най-скоро време ще пристигна там. Можеш ли да го уредиш?

— Да... — подхвана тя нерешително. — Но...

— Не мога да ти кажа какво става — прекъснах я бързо. — Не още.

— Зная, скъпи. Затова не смятах да те питам. Чудех се какво ще стане с котарака и дракона, докато ме няма?

Добър въпрос.

— О. Хм, виж дали Соня не може да ги вземе. — Затворих и видях, че Дмитрий влиза в бунгалото.

— В Палм Спрингс ли отиваме? — попита.

— Време е да потърсим Джил — каза Роуз.

— Ако сте готови за това — додадох аз.

Дмитрий държеше в едната си ръка детско столче за кола, което беше почти комично.

— Можем да тръгнем, когато сте готови. Лана ни даде това и се закле, че много лесно се монтира.

Роуз се засмя.

— О, ето това бих искала да видя, другарю. Дмитрий Великов, страховитият богатыр и прославен воин, как монтира бебешко столче.

Той се усмихна добродушно и ние се засуетихме наоколо, докато събирахме вещите си. Сидни трябваше да се обади на Джаки и тъй като ръцете ми бяха заети, тя подаде Деклан на Роуз.

— Само го залюлей леко — казах аз, като я видях как се паникьоса.

Роуз пребледня, но се подчини, с което си спечели насмешката на Дмитрий.

— Роуз Хатауей, прочута бунтарка, показва майчински чувства.

В отговор тя му се изплези.

— Забавлявай се, докато можеш, другарю. Друг път няма да ти се удаде възможност да ме видиш така.

Едва не изтървах сака си, когато изведнъж ме осени поразяваща мисъл. Олив беше казала, че двамата с Нийл са били заедно, преди да го инжектират с духа. Това означаваше, че каквото и да бе довело до зачеването на Деклан, е било в резултат от възстановяването ѝ от стригой в дампир. Дали това важеше и за Дмитрий? Дали възстановяването оказваше влияние само върху жените? Роуз и Дмитрий се смееха сега, защото бяха убедени, че е невъзможно някога двамата да имат деца... но какво щеше да стане, ако разберат, че е възможно? Дали щяха да искат друго бъдеще?

Ти имаш голяма власт над тях — прошепна леля Татяна. — *Властта да ги направиш щастливи или нещастни.*

— Ейдриън? — попита Роуз, забелязала удивлението по лицето ми. — Добре ли си?

— Да — отвърнах и бавно се раздвижих. — Просто се опитвам да свикна с всичко това.

Когато най-после излязохме от бунгалото — отново носех Деклан на ръце — и закрачихме през лагера, не беше възможно изцяло да останем незабелязани от обитателите на комуната. Наоколо сновяха много хора, които бавно идваха на себе си след ужасяващото нападение на стригоите. Повечето бяха заети със свои дела, но неколцина ме видяха и пожелаха да говорят с мен — най-вече защото ги бях излекувал.

— Благодаря ти, благодаря ти! — възкликна пазителят Малори, спусна се към мен и ме хвана за ръката. — Казаха ми колко съм била зле. Може би нямаше да оцелея, ако не беше стореното от теб!

Дали ако не го бях направил, Олив още щеше да е жива? — запитах се. Но вместо това се усмихнах и промърморих колко се радвам, че Малори вече е напълно здрава. Когато тя извика неколцина от приятелите си, които също бяха ранени, аз побързах да връча Деклан на Сидни.

— Вие двамата стойте настрана — прошепнах. Едно бебе и един бивш алхимик са прекалено набиващи се в очи, а това беше последното, от което сега се нуждаехме.

Сидни се подчини и побърза да се отдалечи от моя фен клуб, докато Дмитрий я закриваше.

— Ще се видим в колата! — извика той.

Аз кимнах, а след това се извърнах към онези, които бях излекувал. Приемах благодарностите им с усмивка, но през цялото време не можах да се отърся от мисълта, че Олив трябваше да е сред тях. Някои я споменаха, но само изразиха съжаленията си за нейната загуба и никой не попита за бебето. Когато най-сетне се разотидоха, реших, че съм свободен, но изведнъж един друг глас извика името ми. Обърнах се и видях Лана да върви към мен.

— Много жалко за всичко, което се случи — рече тя, с очи пълни с болка. Сякаш се бе състарила за един ден. — Искаше ми се всичко да беше различно.

— Аз също — отвърнах.

— Дмитрий не ми каза какво става, но аз уважавам желанията му — както и твоите. Не зная защо е цялата тази тайнственост, но видях лицето на Олив, когато говореше с теб малко преди да умре. — Лана

замълча и прокара ръка по очите си. — Нещо я разяждаше, това беше съвсем очевидно, и тя ти го довери — както ти повери и бебето. За мен това е достатъчно. Така че ще се радвам да ти помогна с каквото е нужно.

— Направи го, като забравиш, че сме били тук — казах тихо. — Ние и бебето.

— Добре — кимна Лана. Прокашля се. — Но имам един неудобен въпрос.

— Само един? — не се стърпя леля Татяна.

— Какво би искал да направя с тялото? — попита Лана.

Аз се стреснах и потръпнах. Дори не бях мислил за това. Олив беше мъртва. Буквално бях видял как аурата ѝ изгасва. Изобщо не ми бе хрумвало, че ще ме помолят да се погрижа за останките ѝ.

— Хм, какво правите обикновено?

Лана сви рамене.

— Бихме могли да изпратим тялото ѝ на семейството ѝ да го погребат или кремират. Или в някоя погребална агенция в Хоутън, но ако искаш всичко да стане по-бързо... Алхимикът остави малко от химическия си препарат. Този, който разтваря телата. Каза, че ако се наложи, можем да го използваме.

Стомахът ми се надигна. Призля ми при мисълта, че тялото на Олив ще бъде унищожено като труповете на стригоите, особено след всичко, което тя бе преживяла, за да се възстанови от онова ужасно съществуване. При все това... бях видял как действа онзи химикал. Можеше напълно да унищожи всичко, което бе останало от Олив — да заличи всякакво свидетелство, че е родила дете. Затворих очи и усетих как светът се залюля около мен.

— Ейдриън? — повика ме Лана. — Добре ли си?

Отворих очи.

— Използвай химикала. Тя би пожелала така.

Лана повдигна недоумяващо вежди, но аз не се впуснах в подробности. Не можех да ѝ кажа, че Олив не би искала да рискува тялото ѝ да бъде изпратено в погребално бюро или да бъде върнато на семейство ѝ и близките ѝ да разберат, че е родила, и да започнат да задават въпроси. Олив бе умряла, за да запази в тайна съществуването на Деклан. Това беше друга ужасна част от това наследство.

— Добре — рече Лана. — И ще спазя думата си — ще запазя случилото се в тайна. Хората ми също. Ще се погрижа нищо да не се разчуе. Всички в тази комуна знаят как да пазят тайна.

— Благодаря ти. За всичко. — Понечих да се обърна, но тя ме улови за ръката.

— О, какво да кажа на чичо ти? Той питаше за теб.

Чичо ми беше последният човек, с когото бих искал да разговарям — особено след като бях сигурен, че той не умее да пази тайни. Не исках да ме разпитва за Олив или за сина й.

— Не му казвай нищо — рекох аз. — Само, че съм заминал.

Поредният дълъг ден в път се усложняваше още повече от присъствието на новородено, което трябваше да се храни на всеки два часа. Не можахме да излетим от Хоутън, затова Дмитрий ни закара до Минеаполис — с чести спирки по пътя — където за кратко отдъхнахме на аерогарата, преди да хванем последния полет за Лос Анджелис. През цялото време двамата със Сидни делеяхме вниманието си между грижите за Деклан и разговори с нашите хора в Палм Спрингс. Уверих се, че Нийл вече е там, съгласно по-раншната ни договорка, но не му казах нищо за случващото се, нито за Олив или за Деклан. И докато не говорех с него, трябваше да държа Роуз и Дмитрий в неведение, колкото и това да не ми се нравеше. Просто чувствах, че те не бива да узнаят истината преди Нийл.

— Първото ли ви е?

— Ъ?

Самолетът ни се снижаваше, за да кацне на летището в Лос Анджелис и аз се опитвах да люлея мрънкация Деклан — доста трудна задача, след като си закопчан с предпазен колан. Поради липсата на истински детски играчки, Сидни се опитваше да го отвлича, размахвайки връзката си с ключове пред лицето му, макар да бе заявила, че някъде била чела, че новородените всъщност не можели да виждат много надалече. Въпросът бе зададен от дребна възрастна дама, която седеше на отсрещната редица. Тя кимна към Деклан.

— Първото ви дете — поясни.

Със Сидни се спогледахме, не съвсем сигурни как да отговорим.

— Ъ, да — промърморих накрая.

Възрастната дама засия.

— Така си и помислих. И двамата сте толкова грижливи! Така загрижени. Но не се тревожете. Не е толкова трудно, колкото си мислите. Ще свикнете. Изглеждате създадени да бъдете родители. Обзалагам се, че ще имате поне десетина! — изкиска се тя под носа си, докато колелата на самолета докосваха пистата.

Когато пристигнахме в Палм Спрингс, Деклан беше единственият от групата, който не беше напълно изцеден от умора. През последните дни никой от нас не бе имал възможност да се наспи както трябва, но всички се опитвахме да се държим, давайки най-доброто от себе си. Дмитрий отново влезе в ролята на шофьор и ни откара до къщата на Кларънс Донахю, която предлагаше сравнително безопасно убежище — а и толкова нужния за мен източник на кръв.

Кларънс Донахю беше възрастен морой, който живееше отшелнически и ни бе помагал в миналото. Лицето му светна от радост, когато икономката му ни въведе в дневната. Аз се зарадвах още повече, когато видях майка ми, седнала до него.

— Мамо! — възкликнах и здраво я прегърнах.

— Мили боже — промърмори тя, когато не пожелах да я пусна. — Минали са само няколко дни, скъпи.

— Да, но през това време се случиха много неща — казах й честно, мислейки за смъртта, страданията и появата на новия живот, на които бях станал свидетел. — И се опасявам, че ще се случат още, когато Сидни се свърже с някои от приятелите си. Поради това всички ще бъдем доста заети и, ъ, има нещо, за което се нуждаем от помощта ти.

Отстъпих настрани, откривайки Сидни, държаща заспалия Деклан в столчето за кола.

Майка ми зяпна слисано бебето, сетне погледна към Сидни, а накрая извърна широко разтворените си очи към мен.

— Ейдриън! — възкликна тя. — Това не е... искам да кажа как е възможно...

— Не е мое — отвърнах уморено. — Казва се Деклан, на един приятел е и аз се грижа за него. Макар че сега ми е нужна помощта ти да го наглеждаш, докато ние сме заети с търсенето на Джил. Няма на кого друг да се доверя.

Сякаш познал името си, Деклан отвори очи и ни изгледа сериозно. Честно, нямах представа как ще реагира майка ми на тази

молба. Дампирите за нея винаги са били същества второ качество и тя беше ужасена и изплашена, когато доведох Роуз на семейна сбирка у дома. След като прие брака ми със Сидни, веднъж ѝ подметнах, че ще трябва да се примири с мисълта за внуци дампери. Тогава майка ми предпочете да не се задълбочава в неприятната тема, като заяви, че разбира всичко, но аз се запитах дали просто не отлага проблемите с евентуалното ми потомство за неопределено бъдеще. Как щеше да реагира сега, когато ѝ предлагам да се грижи за дете дампир?

Вдигнах внимателно Деклан от столчето и се сащисах, когато тя буквално го изтръгна от ръцете ми.

— Я се погледни само — загука тя, докато го люлееше нежно на ръце. — Какво красиво малко момченце. Най-красивото малко момченце.

Спомням си, когато ти беше нейното най-красиво малко момченце — отбеляза леля Татяна. Майка ми откъсна поглед от Деклан.

— Трябва да го преоблечете в по-леки дрешки — осведоми ме наставнически. — Тази пижама е твърде дебела за този климат.

— Хм, само това имаме — промърморих. Посочих към пазарската торба, която Роуз държеше. — Сериозно, всичките му дрешки са там.

— Къде ще спи той? — попита майка ми.

— Досега спеше в столчето за кола.

Даниела Ивашков въздъхна шумно.

— О, Ейдриън. Това е точно като онзи път, когато донесе у дома кутрето на съседите и остана много изненадан, когато откри, че се налага да го храниш всеки ден.

— Хей — засегнах се аз, — ние хранихме този младеж много пъти.

— Сидни, скъпа — додаде майка ми, — ако не от Ейдриън, поне от теб очаквах повече здрав разум. Несъмнено знаеш, че едно бебе се нуждае от много неща.

Сидни за миг онемя от удивление и не бих могъл да я виня. Бях абсолютно уверен, че досега майка ми никога не я бе наричала „скъпа“, и мисля, че Сидни не можеше да реши дали да се чувства поласкана от ласкавото обръщение, или смърнена заради липсата ѝ на „здрав разум“.

— Да, госпожо Ивашков — пророни съпругата ми накрая. — Тъкмо заради това ви помолихме да дойдете тук, докато разрешим проблемите. Знаем, че вие ще му осигурите всичко, от което се нуждае.

— Сега ти си госпожа Ивашков — поправи я мама. — Наричай ме Даниела.

Това беше още една изненада за Сидни и от пълния потрес я спаси само звънът на телефона ѝ.

— Госпожа Теруилиджър е — рече тя, докато отговаряше и излезе от стаята. Върна се след няколко минути, явно развълнувана.

— Местните вещици ще започнат търсенето утре на зазоряване — осведоми ни, докато затваряше телефона. — Информираха ме за мястото на срещата. Еди и Н-Нийл ще се присъединят към нас. Дотогава трябва просто да се спотайваме.

Докато говореше, погледът ѝ падна върху Деклан и тя се запъна на името на Нийл. Отлично разбирах как се чувства.

В един момент, когато всичко се уреди и нещата се успокоят, Нийл щеше да разбере, че е станал баща. От мисълта продължаваше да ми се вие свят. Всеки ще си помисли, че след всичко, с което се бях сблъскавал — възстановяване на стригои, завръщане от мъртвите — би трябвало много по-спокойно да приема факта, че двама дампири бяха създали потомство. Но не можех. Все още беше твърде странно, отвъд границите на моя свят.

За мое изумление майка ми отново ми връчи Деклан.

— Щом вие двамата, така и така, сте заседнали тук и тази вечер нищо няма да се случи, аз трябва да напазарувам, преди всички магазини да затворят, за да мога да се грижа както трябва за него.

Думите ѝ леко ме засегнаха. Искрено си мислех, че през последните двацет и четири часа се бяхме справили доста добре с грижите за Деклан. Може и да имаше само един тоалет, но затова пък беше чист и вече се бях обиграл и му слагах памперсите съвсем правилно. Освен това го хранехме веднага щом покажеше някакви признаци на глад. За такъв като мен, прекарал по-голямата част от зрелия си живот в постоянен страх някое момиче да не забременее от него, мисля, че доста задоволително издържах това изпитание по неочаквано бащинство.

Но знаех какво има предвид майка ми и част от причината да искам тя да дойде тук бяха нейните опит и интуиция. В крайна сметка

тя, а не аз, бе отгледала дете, докато възмъжее.

— Не е останало много в сметката ми — предупредих я. Баща ми беше отрязал издръжката и на двама ни. — Но ще ти дам дебитната си карта и можеш да използваш това, което има в нея.

— Навярно аз мога да ви бъда полезен — предложи Кларънс и се изправи на крака. С помощта на бастуна с дръжка във формата на змийска глава той закуцука към красиво резбована дървена кутия върху лавицата на стената. Бях виждал стотици пъти кутията, докато живеех в дома му. Но никога не бях виждал да я отваря и ченето ми едва не удари пода, когато Кларънс повдигна капака и пред погледите ни се разкриха пачки от стодоларови банкноти. — Дали това ще е достатъчно за малкия господин, лейди Ивашков?

Майка ми имаше дори наглостта да се замисли.

— Като за начало, да — обяви великодушно. После се обърна към Роуз и Дмитрий. — А сега кой от двама ви ще ме закара?

Изненадващо, Роуз изяви желание. Макар и все още да се чувстваше неловко в компанията на Деклан, както и въобще на всички бебета, тя изглеждаше развълнувана от перспективата да пазарува за едно новородено. От друга страна, Сидни изглеждаше разочарована, че не може да се присъедини към тях, но не възрази. С Алисия на свобода и алхимиците по петите ѝ не биваше да напуска това безопасно убежище без основателна причина. Тя се оттегли в стаята за гости, за да се подготви за някои заклинания, които би могла да използва утре за търсенето на Алисия. И така Дмитрий и аз се озовахме в ролите на детегледачки, което приличаше на сценка от някакъв шантав ситком.

— Бебетата наистина са изумителни, нали? — рече замислено Дмитрий, докато се любуваше на спящия Деклан в ръцете ми. — Някой толкова мъничък... с такива големи възможности. Добро, зло. Велики дела, незначителни постъпки. Кое от това ще се случи? Какъв ще стане той?

Не бих могъл да отговоря за когото и да било, камо ли за дете, родено, защото една необикновена магия бе върнала майка му от битието ѝ на нежива към първоначалната ѝ същност. Докато Дмитрий говореше, с изненада видях дълбокия искрен копнеж в очите му. Двамата с Роуз може и да се шегуваха един с друг за бебетата, но под тази привидна безгрижност той навярно би обичал собственото си дете с цялото си сърце и душа, осъзнах аз. Знаех, че само с няколко думи

бих могъл да променя целия му свят, ако му кажа истината за Деклан, че съществува вероятност Дмитрий да има собствена дъщеря или син. Може би беше само чиста случайност, че Роуз още не бе заченала дете. Вероятност, за която те трябваше да знаят.

Той вечно ще ти е задължен — промърмори леля Татьяна. — Откакто го познаваш, ти винаги го следваш, винаги си вторият. С Роуз. С великите дела. Но ако му кажеш, че двамата с Роуз биха могли да имат дете, той ще падне на колене и ще риде в краката ти.

Държах тази власт в ръцете си и изкушението да му кажа бе почти неустойимо... но аз прехапах устни. Не можех. Не и докато Нийл не узнае.

Когато майка ми и Роуз се върнаха, установих с изумление, че двете много бързо се бяха сприятелили. Освен това бях поразен от количеството на покупките, които бяха напазарували за толкова кратко време. Плетено бебешко кошче, безброй дрешки, играчки и цяла камара бебешки продукти, за чието съществуване изобщо не съм подозирал. Сидни огледа критично всичко и тутакси започна да проверява щателно продуктите в телефона си.

— Мисля, че това кошче засега ще му е добре — обяви майка ми. — Но разбира се, когато поотрасне, той ще има нужда от нормално детско креватче. И при все че онова столче за кола върши работа, ние видяхме няколко, които може би ще са по-подходящи.

— Видяхме няколко бебешки столчета с поставка за чаша и с чадърче — додаде Роуз.

Сидни кимна в знак на съгласие.

— Той определено ще има нужда от чадърче.

Знаех, че е безсмислено да им казвам, че Деклан няма да бъде наша грижа, когато започне да се нуждае от поставка за чаша. Когато в моя живот ставаше дума за жени със силна воля, установих, че понякога е по-лесно да кимнеш и да се съгласиш с това, което те смятат за най-добро. Както и да е, на Деклан щеше да му е много по-удобно да спи в истинско бебешко легло тази нощ и всички ние се скупчихме около него, за да му се любуваме, след като той заспа.

— Най-сладкото бебе на света — въздъхна майка ми.

— Искаш да кажеш второто най-сладко бебе — поправих я аз. Бях малко изненадан от това, колко бързо го прие тя, но като се

замисля, може би не би трябвало. Целият ѝ живот досега бе изпълнен с различни сътресения, особено напоследък, когато се раздели с баща ми, за да подкрепи скандалния ми брак. Сега, с Деклан, тя имаше възможност да се посвети на нещо много по-значимо и съществено, отколкото бродерията, и не толкова странно, колкото грижите за дракон и вечерски котарак.

Но най-важно за нас беше желанието на майка ми да поеме грижата за нощните хранения на Деклан. Отчасти заради това, че все още беше по нощното разписание от кралския двор. Но освен това тя виждаше колко сме изтощени всички ние, а да се будим на всеки два часа, вероятно не бе най-доброто за нас, особено ако искахме утре да сме бодри и готови за евентуална среща с Алисия. В крайна сметка главната ѝ цел с този извратен „лов на боклук“ беше да изтощи Сидни физически и психически.

— Надявам се, че ще я намерим — рече Сидни, когато същата нощ си легна в леглото до мен. — Можеш ли да си представиш? Всичко това може да е приключило утре по това време. Намираме Алисия. Намираме Джил. Всичко се връща към нормалното — е, поне към това, което се смята нормално за нас.

Плъзнах се в леглото, наслаждавайки се на разкоша да се изтегна в цял ръст, след като последната ми дрямка беше в тясната седалка на самолета. Освен това ме опияняваше близостта на Сидни — за разнообразие в относително уединение. Къщата на Кларънс беше толкова голяма, че нашата стая за гости бе изолирана в този коридор, за разлика от малките стаи в апартамента ни в сградата за гости в кралския двор. Сидни, облечена в шорти и горнище, се сгуши щастливо до мен. Най-сетне миг на спокойствие с нея.

— Ейдриън — подхвана тя, — трябва да поговорим за това, което се случи в комуната.

Ръката ми, която я прегръщаше, застина.

— Там се случиха много неща.

— Зная, зная и очевидно в момента се справяме с най-важната част от всичко — Деклан. Но ние трябва да поговорим за това, което ти направи — лечението.

Тя те обвинява! — изсъска леля Татяна. — *Тя те обвинява за смъртта на Олив!*

— Ти смяташ, че съм отговорен за смъртта на Олив? — настойчиво попитах.

— Какво? — попита Сидни. — Не. Не. Разбира се, че не. Ейдриън... ти не се обвиняваш, нали? Стригоят е виновен. Ти нищо не можеше да направиш.

— Тогава защо ми натякваш за лечението? — пожелах да узная.

Тя въздъхна.

— Тревожа се, че това те изтощи прекалено много. Ти каза, че ще ограничиш използването на духа. Че така ще е по-добре.

— Всъщност — продължих — дори не си спомням да съм го казал. Мисля, че *ти* го реши и ме застави да го приема.

Добронамереният ѝ тон внезапно се вледени.

— Заставила съм те? Ейдриън, аз се опитвам да ти помогна. Ти чу какво се е случило с Нина, след като е използвала толкова много от магията на духа. Не искам и ти като нея да изпаднеш в кома!

— Аз не използвам толкова много магия — парирах.

— Ти се изтощи докрай! На мен това ми се струва прекалено много магия.

— Да, добре — заговорих гневно, — в лагера на Лана има група дампири, които няма да се съгласят с теб. Те са благодарни за това, което направих.

Но не и Олив — прошепна леля Татяна. — *Тя нищо не може да каже.*

— Ейдриън — рече Сидни, очевидно опитвайки се да запази спокойствие, — сигурна съм, че те са ти благодарни, но ние вече обсъждахме всичко това. Трябва отново да започнеш да вземаш лекарствата си. Не можеш да спасиш всички. Не можеш безразборно да използваш духа и да пренебрегваш цената, която плащаш за това. Ти излагаш живота си на опасност.

— Какъв живот бих имал — що за човек бих бил, ако пазя магията си, без да я използвам, оставяйки останалите да страдат? Не мога, Сидни. Ако видя някой, на когото мога да помогна, аз го правя. Не мога да стоя безучастно и да го изоставя!

— Но не можеш да стоиш безучастно и да продължаваш да си вредиш! — извика тя, окончателно загубила търпение.

— Съжалявам — промърморих и се претърколих в моята половина на леглото. — Не мога да се променя.

Мина доста време и тя накрая се отдръпна в своята половина и двамата останахме да лежим с гръб един към друг. В стаята надвисна ледена тишина. Дотук със спокойната или романтична нощ.

Тя не разбира — обади се леля Татяна. — И никога няма да разбере.

Имам нужда да я накарам да разбере — отвърнах на досадния глас в главата ми. — Имам нужда от нея в моя живот, за да ме разбира и подкрепя. Без нея аз съм изгубен.

Винаги ще имаш мен — отвърна призрактът.

Придърпах по-плътно завивките, мислейки с ужас как в някой от близките дни ще се наложи да се справям със слон в стаята — или по-точно с мъртвата леля в главата ми. Бях уверен, че ако започна отново да вземам лекарствата, леля Татяна ще изчезне... но също и духът. Бях ли готов отново да се откажа от него? Без магията на духа никога нямаше да излекувам всички онези дампири. Не бих могъл да помогна в предстоящото спасяване на Джил. Кой съм аз без духа?

Духът не може да спаси Олив — подметна леля Татяна. — Доста го надценяваш.

— Млъкни! — прошепнах. Зад мен Сидни се размърда.

— Каза ли нещо?

Претърколих се отново до нея и я целунах по рамото.

— Казах, че съжалявам. Обичам те.

ГЛАВА 12

СИДНИ

Легнах си, обзета от безпокойство. Ейдриън твърде бързо смени мнението си, решавайки да не ми противоречи, за да повярвам, че наистина е размислил. Ала когато утрото настъпи, нямахме възможност за по-нататъшни спорове. Деклан ангажираше цялото ни внимание, а много скоро дойде време да тръгваме, за да помогнем на останалите в търсенето на Алисия. Но преди да се присъединим към вещиците, двамата с Ейдриън трябваше най-сетне да се срещнем с някои от приятелите ни.

Заедно с Роуз и Дмитрий отидохме в стария апартамент на Ейдриън. Заля ме вълна на носталгия, когато си припомних времето, което бях прекарала там. Дългите следобеди, когато се наслаждавах на блаженството да лежа в обятията на Ейдриън, преди да се оженим, преди да започнат постоянно да ни преследват... Тогава си мислех, че живеем на ръба и отвсякъде ни дебнат опасности, но в сравнение с това, с което се сблъскахме напоследък, животът ни е бил измамно прост.

Трей Хуарес ни посрещна на прага, а непринудената му усмивка стана още по-широка, докато ни канеше да влезем.

— Отдавна не сме се виждали, Мелбърн. Или сега трябва да те наричам Ивашков?

Аз отвърнах на топлата му прегръдка. Когато Ейдриън напусна Палм Спрингс, за да живее в кралския двор, беше дал апартамента си на Трей.

— Все още не съм се отказала от опитите си да те накарам да ме наричаш Сидни — усмихнах му се. Представих му Роуз и Дмитрий, а сетне огледах апартамента, все още в яркожълта тоналност, както го беше боядисал Ейдриън. Еди и Нийл ни очакваха и аз също ги поздравих с дружеска прегръдка. — Къде е Анджелина?

— В „Амбъруд“. Има летни занятия.

— Наистина ли? — повдигнах изненадано вежди. — Не знаех. Мислех, че просто се размотава там през лятото, възползвайки се от храната и подслона.

— Така беше — съгласи се Трей и очите му блеснаха дяволито. — После аз я убедих да посещава няколко допълнителни занятия, които ще ѝ помогнат в училището през есента.

— През есента? — Настаних се на дивана, опитвайки се да не мисля за времената, когато двамата с Ейдриън се сгушвахме на него. — Предположих, че ще се върне при съхранителите.

— Би трябвало да я познаваш по-добре — обади се Нийл с крива усмивка. — Кралицата предложи да плати за образованието ѝ в знак на благодарност, задето през цялото това време е охранявала Джил. — Почти не можех да вникна в думите му. Като гледах Нийл, си спомних за Деклан, който бяхме оставили в дома на Кларънс. С Ейдриън се бяхме съгласили засега да не съобщаваме новината на Нийл, но беше тежко да пазим такава огромна тайна.

— Анджелина почти отказа — додаде Трей. — Заяви, че не го заслужавала, тъй като е позволила Джил да изчезне. Но аз я убедих, че когато я освободим, Джил ще иска да има до себе си добре образован пазител — а и „Амбъруд“ не е много далече с кола до Калифорнийския университет.

Усмихнах се, въпреки леката ревност, която ме жегна. Трей скоро щеше да отиде в колеж, нещо, от което аз първоначално бях лишена, тъй като бях част от организацията на алхимиците. Сега, когато постоянно бягах и се укривах от тях, изглеждаше малко вероятно в близко бъдеще да отида в колеж.

— Я се виж, какъв добър пример даваш на другите — подкачих го.

— Хей, говорех съвсем сериозно — засегна се Трей. — Ние *ще* доведем Джил, нали така? А сега ми разкажи по-подробно за тази следа, на която си попаднала. Еди ми каза, че била свързана с някакво момиче, с което и преди си се сблъсквала?

Щом заговорихме делово, ведрото ми настроение тутакси помръкна.

— Казва се Алисия де Гро — обясних и извадих телефона си. — Не знаем точно къде или как държи Джил, но вече сме напълно сигурни, че я е отвлякла и я използва, за да ми отмъсти. Последната

улика, която ни подхвърли, ни доведе до Салтън Сий и точно там приятелите на госпожа Теруилиджър ще ни помогнат в търсенето. — Показах му снимка на Алисия, която госпожа Теруилиджър беше взела от своя близка, познавала Алисия от времето, когато е била ученичка на сестра ѝ Вероника. Беше направена няколко години преди да я срещна, но Алисия изглеждаше същата: хипстърски очила, крещящо изобилие от аксесоари и късо подстригана светлоруса коса със скосени кичури.

Очите на Трей се разшириха.

— Познавам това момиче. — Забелязал смаяните ни погледи, побърза да обясни: — Искам да кажа, че съм я виждал. Тя дойде тук да търси теб и Ейдриън. Казах ви... но така и не разбрах името ѝ.

Смътно си припомних, че Трей бе споменал за някакво момиче, което питало за мен и Ейдриън по времето, когато бях в плен на алхимиците. Тогава бяхме толкова погълнати от други неща — как да спасим живота си от алхимиците — че инцидентът се бе изплъзнал от главите ни.

— Тя е била тук? — възкликна Еди.

— Съвсем за кратко, колкото да попита за Сидни и Ейдриън — отвърна Трей. — И използва банята.

Внезапно разбрах.

— Обзалагам се, че съм оставила там гребен или четка. Ето как се е снабдила с косъм от косата ми, за да обвърже с мен онова заклинание.

Повечето от приятелите ни знаеха само откъслеци от историята, както и това, докъде ни бе довело преследването на Алисия, така че използвах момента, за да им разкажа накратко за всички събития. Когато свърших, Еди пламтеше от негодувание.

— Направо откачам при мисълта, че може да съм толкова близо до Алисия, а не мога да направя нищо! — избухна той. — Но госпожа Теруилиджър настоя да търсим заедно с останалите вещици.

— Можеш да се обръснеш, докато бездействаш — предложи Ейдриън услужливо.

— Разбирам те — казах на Еди, подминавайки заяждането на Ейдриън. — На мен също не ми харесва забавянето, но с тяхна помощ ще получим допълнителна защита от Алисия. Никой не знае какви магически капани може да ни е заложила.

— Сигурна ли си, че тя иска да дойдеш в Салтън Сий? — обади се Дмитрий. — Мислиш ли, че онази улика трябва да се разбира буквално?

— Всичките й улики бяха точно определени — казах аз. — Така че, да, мисля, че това е бил първоначалният й план... обаче ние се забавихме с няколко дни заради моята безопасност. Това може да я е отклонило от оригиналния й план, което е и добро, и лошо. Означава също, че е била обърквана... но в същото време означава, че може да е измислила нещо ново, което ние не очакваме. Надяваме се днес да намерим някаква следа в Салтън Сий, която да ни изведе на правилния път.

— Аз дори не я познавам, но вече я мразя — отбеляза Роуз.

Погледнах часовника си.

— Да се надяваме, че ще я намерим и ще можеш лично да й го кажеш. Време е да тръгваме.

Групата ни се разпреди в две различни коли, за да потеглим към мястото на срещата с госпожа Теруилиджър и останалите вещици в националния парк Салтън Сий. Небето беше забулено със сиви облаци, подсказвайки, че ни очаква дъждовен ден — рядко явление през лятото по тези места. Когато видях групата, която бе събрала госпожа Теруилиджър, се изпълних със страхопочитание. Пред нас стояха повече от двайсетина вещици.

— Чувствам се неудобно — промърморих аз на госпожа Теруилиджър, като се отделихме от останалите, — че замесвам толкова много хора.

Тя побутна нагоре очилата на носа си и ми се усмихна.

— Както ти казах в Озарк, това е проблем на цялата магическа общност. Няма защо да се чувстваш неудобно. Вината е на Алисия, а не твоя.

— Само се надявам решението да изчакаме, преди да дойда тук, да не е погрешно — въздъхнах аз.

— И да дойдеш тук, докато беше изтощена магически, както искаше тя? Не, Сидни. Така само щеше да я улесниш и да попаднеш право в ръцете й. Дори да не я намерим днес, поне ти имаше шанс да починеш и да се подготвиш за това, което ни очаква.

Аз само кимнах, тъй като няхах намерение да уточнявам, че последните няколко дни, прекарани с Ейдриън, бяха всичко друго, но

не и почивка. Може би вече не бях магически изтощена, но със сигурност бях психически изцедена. Надявах се, че това няма да попречи на търсенето на Алисия.

Членовете на вещерското сборище, с които се запознах по време на ритуалното ми посвещаване, бяха зарязали заниманията си, за да участват в преследването на Алисия. Мод, Трина, Алисън и останалите, чиито имена бях забравила през последните няколко месеца. Не по-малко смайващо беше, че се бяха отзовали представители на други сборища, което потвърждаваше думите на госпожа Теруилиджър, че това е проблем на цялата магическа общност.

— Ние определено няма да оставим един новобранец като теб да се оправя с цялата бъркотия — отсече Инес Гарсия, която се приближи към мен, щом понечих да се извърна от госпожа Теруилиджър. Може би Инес беше най-смайващото допълнение към днешния екип. Тя беше много уважавана стара вещица, известна със силата си и отказа да се присъедини към което и да е вещерско сборище. Тя беше вещицата, при която госпожа Теруилиджър бе отишла, за да разгадае загатката на дървената кутия. Язвителното ѝ остроумие бе легендарно, при все че аз донякъде ѝ се харесвах, доколкото изобщо бе възможно тя да харесва някого. Като видях Роуз и Дмитрий да си бърбят редом с Трей, Инес изсумтя развеселено: — Не се учудвам, че си довела дампири със себе си. Какво стана с онзи морой, който миналия път се бе довялякъл с теб? Онзи с красивите скули?

— О, той е ето там — отвърнах и леко се изчервих. — Аз, ъ... се омъжих за него.

Старателно оскубаните вежди на Инес се повдигнаха.

— Наистина ли? Е, bravo на теб.

Мод, една от старшите вещици в Стелата, призова всички за внимание. Ние се събрахме в голям кръг, докато тя произнасяше заклинание, очертавайки миниатюрна карта на Салтън Сий върху земята пред нас. Засега планът ни беше прост най-вече защото не знаехме със сигурност какво да очакваме. Заедно с магическите доброволци на госпожа Теруилиджър и допълнителните „мускули“ в лицето на Трей и дампирите бяхме примерно около трийсетина души. Смятахме да се разделим на малки групи, за да разузнаем колкото се може по-добре бреговата линия. Някои райони бяха по-леснодостъпни

от други, затова днешната ни цел беше да обходим обществените места. Теоретично Алисия би трябвало да има същите ограничения. Групите се разделиха според това, кои имаха силни способности да откриват магията като цяло, и на такива, които бяха особено умели в заклинанията за установяване на скрити магии. Дампирите бяха разпределени по групите, в случай че потрябва физическа сила. Госпожа Теруилиджър искаше ние с Ейдриън да останем при нея. Същото пожела и Еди. При все че Джил беше най-главният му приоритет, той се чувстваше отговорен за нас.

Изглежда, предвижданията на госпожа Теруилиджър, че Алисия може да се е отказала от първоначалния си план, след като не се бяхме уловили на въдицата ѝ, се оказаха съвсем точни. Дори и да бе заложила някакъв магически капан в парка, навярно бе свършила страхотна работа, за да прикрие всякакви следи. Нашите разузнавателни екипи претърсиха всички възможни обществени места, като някои проверихме два пъти, ала не открихме нищо. Изпълнени с непоколебима решителност, ние прекъснахме търсенето за кратка обедна почивка, а след това го възобновихме, като изследвахме по-труднодостъпните райони около езерото. Дори проникването в тези места изискваше магия — най-вече магия за невидимост — както и доста добра координация. Обаче с приближаването на вечерта тайните и сложни проучвания се оказаха също така безплодни, както и по-простите. Нямаше и следа от Алисия или магически капани.

Мод и госпожа Теруилиджър благодариха на посестримите си от другите сборища и им казаха да се разотиват за през нощта.

— Двете с Мод ще отидем на пазар, за да купим някои съставки, които може да бъдат полезни — каза ми госпожа Теруилиджър. — Бих искала да направя няколко защитни заклинания около мястото, където сте се настанили, за да съм сигурна, че си в безопасност... освен ако двамата с Ейдриън не искате да отседнете при мен?

Усмихнах се на гостоприемната ѝ покана, замислена за Деклан.

— Нещата в момента са малко сложни. По-добре да останем в къщата на Кларънс.

— Разумно решение — съгласи се госпожа Теруилиджър, — особено с всички онези дампери наоколо. Но бих искала да имаш допълнителна защита, просто за всеки случай, ако Алисия е замислила нещо, което не очакваме. Всъщност... ами, имам друго предложение,

което може да ти помогне. Бих искала на връщане да се отбиеш в дома на Малахи. Спомняш си как да стигнеш до там, нали?

— Малахи Улф? — попитах, сякаш тя можеше да говори за някой друг Малахи.

Госпожа Теруилиджър кимна.

— Вече говорих с него. Той ще ти даде назаем оръжие, за да се застраховаме. Вярвам на твоята магия, но ще се чувствам по-спокойна, ако имаш допълнителна защита да ти пази гърба.

Не ми се нравеше идеята за огнестрелно оръжие, но госпожа Теруилиджър беше права. Когато ставаше дума за Алисия, няхахме право да рискуваме. Извърнах се и погледнах приятелите си.

— Не е нужно да отиваме всички — особено след като един от нас трябва да се прибере у дома, за да види как е майка му, нали, Ейдриън?

По изражението му беше ясно, че е разбрал отлично какво имам предвид — че всъщност Деклан се нуждаеше от наглеждане.

— Е, колкото и да ми се иска да видя Улф, вероятно ще е по-добре ти да отидеш при него, в случай че той пожелае да ти устрои още един „тест на уменията“, преди да ти даде назаем някое от оръжията си — рече Ейдриън. — Аз ще се върна у дома при мама. Вие, приятели... — Погледна към дампирите.

— Аз ще отида със Сидни — откликна Еди. — Искам най-после да се запозная с този тип. — Той понесе доста тежко днешната липса на резултати, затова се удивих, като видях ентузиазма му.

Разбира се, Малахи Улф беше станал истинска легенда сред приятелите ми — повечето от които никога не го бяха срещали и го познаваха единствено от историите, които с Ейдриън им бяхме разказали за времето, когато посещавахме школата по самозащита на Улф. Всъщност лицата на Трей и Нийл красноречиво подсказваха, че те също искат да дойдат с Еди и мен, но Трей трябваше да вземе Анджелина и беше дошъл в Салтън Сий с колата, наета от Нийл. Двамата решиха да се погрижат за това, а Роуз и Дмитрий да се върнат с Ейдриън в дома на Кларънс. Така останахме само двамата с Еди и след като се сбогувахме с приятелите си, се отправихме към дома на Малахи извън Палм Спрингс.

— Наистина ли има цяла глутница чихуахуа, обучени да нападат? — попита той.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Така твърди Улф. Макар че никога не сме ги виждали в действие.

— Нямам търпение да видя колекцията му от нунчаку.

— Дори *не* си помисляй да ги докоснеш — предупредих го. — Или каквото и да е оръжие, без разрешение. Ако той те одобри, може би ще ти даде нещо назаем.

Част от доброто настроение на Еди се изпари.

— Никак не ми харесва, че се налага да вземаш назаем нечие оръжие. Още по-малко ми се нрави, че се стигна до всичко това. — Той въздъхна унило. — Зная, че госпожа Теруилиджър ни предупреди, че Алисия може да е отишла някъде другаде, но аз наистина адски се надявах днес да открием някаква следа от нея.

— Зная — отвърнах аз не по-малко унило. — Аз също го исках. Но ако ѝ се е наложило набързо да променя плановете си, има голяма вероятност да е станала небрежна. Ние просто трябва да се възползваме от това и да я обезвредим, преди тя да направи следващия си ход.

— И всеки ден от нашето изчакване е поредният ден от изпитанията, на които само Бог знае, е подложена Джил.

Сърцето ми се сви от отчаянието в гласа му.

— Зная — повторих тъжно. — Зная.

Школата на Малахи се състоеше от няколко неприветливи постройки, приличащи на запуснати промишлени сгради, разположени върху голяма гола площ, встрани от магистралата. Навлязохме в дългата чакълеста алея за коли и видях как част от по-раншния ентусиазъм на Еди се завръща бавно, ведно с фантазиите му за ексцентричния начин на живот на Малахи. Слънцето тъкмо докосваше хоризонта, придавайки още по-зловещ вид на всичко наоколо в здрача на припадащите сенки. Усмихнах се вътрешно, припомняйки си първия път, когато двамата с Ейдриън дойдохме тук, чудейки се дали идваме на уроци по самозащита, или сме потенциална жертва на отвличане.

Почуках на вратата на главната постройка и не се изненадах, като чух бясното трополене на малките крачета на кучешкото стадо чихуахуа, съпроводено от какофония от трескаво джафкане.

— О, боже! — задъхано промълви Еди. — Те наистина са цяла глутница. — Бях виждала Еди безстрашно да сразява връхлитащи стригой, но сега, при звука на кучешкия лай, той притеснено отстъпи назад.

Ухилих се и се извърнах към вратата, очаквайки да се появи Малахи Улф. Малко неуравновесен и много необикновен, въпреки това Улф беше добър приятел на двама ни с Ейдриън — и още по-добър приятел за госпожа Теруилиджър. Последният факт все още ме караше да изпитвам неудобство, но след всичко, което преживяхме с Ейдриън, аз повече от всички други бях убедена, че всеки има нужда да обича някого — дори и отвейни магьосници и инструктори по самоотбрана с превръзки на окото.

Когато никой не отговори, аз почуках отново. Кучешката армия залая още по-обезумяло, но от Улф все още нямаше и следа.

— Странно — промърморих аз.

— Не му ли изпрати есемес, преди да тръгнем за насам? — попита Еди.

— Госпожа Теруилиджър му се е обадила — отвърнах. Огледах околните сгради, търсейки някакъв признак на движение. — Той е казал, че има наум някакво оръжие за мен. Може би е отишъл да го вземе. — Отстъпих крачка назад, обърнах се и се отправих към сградата, където знаех, че Улф държи запасите си от оръжие. — Надявам се, че няма да се опита отново да ми пробута онази духалка.

Еди засия, докато ме следваше по чакълестата алея.

— Духалка? Сериозно ли...

Думите му заглъгнаха, когато пощенската кутия зад нас внезапно експлодира. Без да губи нито секунда, Еди ме бутна на земята, закри ме с тялото си и ни претърколи по-далече от горещината и пламъците. Чакълът и твърдата земя ожулиха кожата ми, но това беше определено бе по-малкото зло от алтернативата. Еди остана закрилнически надвесен над мен, докато двамата предпазливо надигнахме глави и се озърнахме наоколо, оглеждайки горящите отломки.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той.

Още една експлозия избухна от земята редом до нас. Този път нямаше пламъци, но летящите на всички страни камъни бяха не по-малко смъртоносни от шрапнели и аз извиках, когато един особено остър камък се вряза в ръката ми. Посочих към най-близката сграда.

— Натам!

Преди Еди да успее да ме спре, аз хукнах към нея, призовавайки със заклинание невидима сила, която разби прозореца. Разнесе пронизителният вой на алармената инсталация. Не беше изненадващо, че Улф бе опасал това място с жици. Въпросът беше дали параноята му е стигнала дотам, че тази алармена система да се следи от полицията, или не.

Еди се промъкна след мен през прозореца и аз установих, че сме попаднали в сградата, където се провеждаха тренировките на курса по самоотбрана. Помещението беше просторно, а стените бяха запълнени с огледала и шкафове със стъклени витрини, пълни с оръжия. Огледах залата, за да преценя коя е най-безопасната позиция. Междувременно Еди бе изтичал право към витрината на единия от шкафовете. След кратко колебание между една бола^[1] и няколко месингови бокса той избра болата. Завъртя я с умела лекота, докато отстъпваше предпазливо, без да откъсва поглед от разбития прозорец. Изрекох любимото си заклинание и призовах огнена топка върху дланта си.

— Това Алисия ли е? — изкрещя Еди, опитвайки се да надвика воя на пищящата аларма.

— Предполагам — извиках в отговор. Бях усетила човешка магия в експлозиите и освен ако не ме преследваше някоя друга вещица, Алисия изглеждаше най-вероятният избор. С другата ръка успях да изпратя есемес на последния контакт в мобилния си: госпожа Теруилиджър. Съобщението бе съвсем кратко и аз се надявах, че описва достатъчно красноречиво сериозността на ситуацията: *помощ*.

Би трябвало да се досетя, че Алисия няма да се възползва от счупения прозорец. Голямата врата внезапно избухна в дъжд от искри и дървени отломки. В отвора се появи един силует и без да се опитам да го идентифицирам, аз запратих огнената топка. Фигурата вдигна ръка и огнената топка се смачка в невидима бариера, без да причини вреда. Когато димът се разсея, фигурата пристъпи напред и аз най-сетне се озовах лице в лице с Алисия. Устните ѝ се извиха в студена усмивка.

— Здравей, Сидни, радвам се да те видя отново. Изненадана си да ме видиш жива?

Призовах още една топка в ръката си.

— Никога не съм имала намерение да те убивам. — Дори аз разбирах колко неубедително прозвучаха думите ми, имайки предвид всичко, което ѝ бях сторила, и тя се изсмя рязко.

— Нима? Какъв беше смисълът тогава да ме пронизваш с онези кинжали, изоставяйки ме в горящата къща?

Преди да успея да отговоря, Еди се спусна срещу нея, размахвайки болата във въздуха. С ловко движение на ръката Алисия разби огледалата върху стената редом с него. Бях го предугадила, ала не успях достатъчно бързо да се освободя от огнената топка и да направя заклинание за защита. Отклоних част от летящите стъклени парчета, но някои от тях се забиха в него, и по-точно в оголената му ръка. Видях как лицето му се сгърчи за миг от болка, но Еди не се спря. Алисия разби друго огледало и този път аз издигнах невидим щит, за да го предпазя. Той метна болата, ала въпреки точния му прицел и високата скорост Алисия я прихвана и я помете настрани с вълна от невидима сила.

— Къде е Джил? — изкрещях аз.

Жестока усмивка изкриви лицето на Алисия.

— Много искаш да узнаеш, нали?

Еди вдигна едно счупено парче от счупеното огледало и се хвърли към нея, насочвайки го като нож.

— Кълна се, че ако си я наранила...

— О, честно. Сякаш ще си губя времето да я наранявам. — Алисия бръкна в джоба си и извади оттам щипка прах и го хвърли към дампира, мълвейки заклинание, което не знаех. Не успях да го пресека навреме и магията завладя Еди. Той замръзна на място, наскоро крачка, стиснал заплашително в ръка проблясващото огледално острие.

— Какво направи с него? — извиках аз.

— Успокой се, Сидни — рече Алисия. — Той още е жив. Също като малката ти приятелка морой... засега.

— Заведи ме при нея! — настоях аз.

Противницата ми се засмя.

— Съжалявам, Сидни. Повече никога няма да я видиш. Тя ще трябва да изстрада още няколко псалма... а ти? Ти просто ще страдаш...

Подът под краката ми се накъдри като вълни. Олюлях се и паднах на колене, но преди напълно да изгубя равновесие, успях да

хвърля огнена топка към Алисия. Прицелих се точно, ала тя вдигна ръце, изричайки ново, както подозирах, защитно заклинание. Думите бяха на гръцки и магията не ми беше позната. Огнената топка се удари в друга невидима стена, но вместо да изчезнат, пламъците отскочиха и полетяха обратно към мен, точно по същата траектория. Изписках и в последната секунда успях да отскоча настрани. Бях спасена, но огнената топка се удари в един шкаф и пламъците мигом го обхванаха. Огънят се разпространяваше бързо, което ме накара да се запитам с какво покритие го бе лакирал Улф. В този момент алармата замлъкна.

— Огледална магия — осведоми ме Алисия жизнерадостно. — Много е полезна. Внимавай какво правиш.

Тя го изрече с насмешка, но в думите ѝ имаше истина, което ме накара да се поколебая, преди да планирам следващите си действия. Бях се забавила твърде много и тя насочи към мен още едно заклинание, което разпознах — беше същата магия, замразила Еди. То беше прекалено дълго и сложно, за да го запомня изцяло, но това ми даде възможност да го избягна и да го блокирам. Тогава се спрях на друг вид замразяване — буквално — и изпратих към Алисия вълна от лед. Не беше толкова смъртоносна като огнената топка, но поне нямаше да способства за разпространяването на вече започнал пожар. Алисия отвърна с огледално заклинание, насочвайки леда обратно към мен. Аз се наведох и ледът попадна върху част от горящото помещение зад гърба ми. Ала вместо да угаси огъня, само сгъсти виещите се кълба дим.

— Май се уморяваш — подхвърли Алисия.

Беше права. Магията все още извираше в мен, но тази трескава схватка бе много изтощаваща. Припомних си думите на госпожа Теруилиджър: *Тя иска лесен бой*. Точно това правеше Алисия — опитваше се да ме измори с магия, за да може после лесно да ме довърши с едно заклинание. С магията и жизнените сили, които бе откраднала от други вещици, тази схватка нямаше да я изтощи толкова бързо.

— Алисия, не е нужно да се бием — заговорих. — Моля те. Нека прекратим това и да се измъкнем от тук, преди мястото да изгори до основи. Кажи ми къде е Джил, освободи Еди и всеки ще поеме по пътя си.

— Да спрем това? След като се опита да ме убиеш?

— Аз само...

Без да я е грижа за разрастващия се пожар, Алисия хвърли към мен поредната огнена топка. Изкуших се да опитам огледалната магия и да я върна обратно към нея, но тя стоеше твърде близо до Еди и не смеех да рискувам.

— Ти си прекалено голяма заплаха, Сидни — заяви противницата ми, след като неутрализирах огнената топка с водна магия. — Не мога да позволя да си тръгнеш невредима. Ще оставя тази сграда да изгори до основи заедно с теб, също както ти ме остави да изгоря в онази къща.

Подът под мен отново се нагъна и аз паднах за пореден път.

Алисия започна да изрича някаква сложна магическа формула, в която разпознах началото на заклинанието, замразило Еди. Значи, това беше нейният план. Да ме превърне в жива статуя и да ме изостави в горящата сграда, възпроизвеждайки точно това, което аз ѝ бях причинила. Отчаяно скочих на крака, опитвайки се да избегна магията. Докато тя произнасяше последните думи, видях нещо невероятно: Малахи Улф, застанал на прага на горящата зала. Превръзката беше върху дясното му око (тя периодически сменяше мястото си всеки ден), а около китките и глезените му висяха парчета от въжета, сякаш е бил завързан.

Не можех да повторя магията за замразяване, но бях успяла да запомня достатъчно добре огледалната магия, за да се почувствам уверена да я възпроизведа. Изрекох думите и усетих как магията ме изпълва. Очите на Алисия се разшириха ужасено, докато се опитваше да се изплъзне от рикоширащата магия. Но не бе видяла кучешкото стадо чихуахуа, нахлуло в помещението заедно с Улф. Той им даде команда, посочи към Алисия и те тутакси се стълпиха около краката ѝ. Тя се препъна и не можа да отскочи навреме. Заклинанието за замразяване я настигна и тя внезапно се превърна в статуя, също като Еди, но застина в недотам грациозна поза. Той приличаше на благороден рицар, готов да нанесе удар. Докато тя представляваше гротескна статуя на жена, вкаменена наскреде падането, зяпнала невярващо срещу лаеща глутница от чихуахуа, мотаеща се в неподвижните ѝ крака.

— Щях да дойда по-рано — изръмжа Улф и с бърз жест извика обратно лаещата си свита. — Но онази кучка ме бе вързала. Трябваше

да чакам, докато кучетата прегризат въжетата.

— Бързо! — извиках и изтичах към Еди. — Помогни ми да го изнесем от тук. — Закашлях се от гъстия дим и погледнах към Алисия, чието хубавичко лице бе застинало в озъбена гримаса на страх. — Помогни ми да изнесем и двамата от тук.

Двамата с Улф успяхме да извлечем навън двете статуи, преди сградата да рухне в пламъците. Когато пристигнаха пожарникарите, последвани почти веднага от Ейдриън, Трей, госпожа Теруилиджър и няколко други вещици от езерото, ние вече бяхме успели да ги довлечем до главната сграда. Ейдриън ме сграбчи в прегръдките си.

— Добре ли си? — попита тревожно. — Когато Джаки ми се обади, не знаех какво да очаквам.

Отпуснах глава на гърдите му, успокоена от докосването му.

— Добре съм. Имах късмет. Наистина ми провървя. Но Еди...

Една от вещиците от непознато за мен сборище извади изсушени цветя и ги посипа върху Еди, произнасяйки заклинание на латински. Миг по-късно Еди отново оживя наскоро скока си. Препъна се, когато се приземи, и се огледа изненадано, озовал се не там, където очакваше. Ейдриън и аз още повече го смаяхме, сграбчвайки го в групова прегръдка.

— Ще трябва да размразите и Алисия — казах обезсърчено. — Трябва да намерим Джил.

Госпожа Теруилиджър се намръщи.

— Много жалко. Това е много елегантен начин да се справим с нея. Не успя ли да подразбереш къде би могла да е Джил, преди да я замразиш?

Поклатих глава и пуснах Еди от прегръдката си.

— Не. Тя призна, че Джил е жива „засега“, но не събщи никакви подробности. — Замислих се, опитвайки се да си припомня всяка дума, изречена в онзи хаос. При все че се зарадвах да чуя от устата на Алисия потвърждение, че Джил е жива, ние с Джаки вече го знаехме от нашите магии. Информацията не се оказа толкова полезна, колкото се надявах. — Тя спомена нещо, че Джил слуша псалми.

Това нямаше голям смисъл за мен и госпожа Теруилиджър и тя въздъхна дълбоко, докато си разменяше погледи с останалите вещици. Те също не бяха във възторг от перспективата да освободят Алисия от магията.

— Е, след като пожарникарите приключат тук, ще трябва да създадем защитен кръг и да свалим магията, за да получим някои отговори.

Трей, който стоеше настрани, внезапно се прокашля.

— Може и да не се наложи. Мисля, че зная къде е тя... или кой я държи. — Всички се извърнахме смаяни към него, но той не трепна под изпитателните ни погледи. — Мисля, че е при Воините на светлината.

---

[1] Болеадорас, болас или бола — ловно метателно оръжие, състоящо се от въже с тежести на края, предпочитано от индианците в Патагония. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

ЕЙДРИЪН

Какво общо има сламата с Воините на светлината? — удивих се аз. Сидни ме стрелна укоризнено.

— Псалми, а не слама. И не разбирам връзката. — Погледнах очаквателно Трей. — Това са нещо като религиозни поеми, нали? От Библията?

— Да — кимна той. — Е, тези, които Воините обичат да цитират постоянно, не са точно от Библията. Измислили са си един куп свои. Често ги рецитират при официалните случаи, преди сбирки... такива неща. Ако Алисия е казала, че Джил ги слуша, навярно те я държат някъде. Повярвайте ми, за Воините е огромна радост да имат пленник морой. Нищо на света не желаят повече.

Еди се извъртя невярващо към Джаки и посочи към Алисия:

— Размразете я, както направихте с мен! Нуждаем се от отговори, при това веднага! Преди да е станало твърде късно за Джил!

Никога не го бях виждал толкова възбуден и разстроен и за миг се изкуших да го успокоя с внушението. Но Джаки остана удивително невъзмутима.

— Определено не смятам да я освобождавам тук — ако го направим, ще бъде в присъствието най-малко на десетина вещици, за да я обуздаят и неутрализират. И дори и да успеем да я удържим, не очаквам тя да бъде особено стоворчива.

— Госпожа Теруилиджър е права — бавно заговори Сидни. — Дори да освободим Алисия, не сме сигурни, че ще ни каже нещо.

— Аз ще я накарам да говори — настоя Еди. — Или Ейдриън ще я принуди с внушението.

Сидни не изглеждаше очарована от идеята, но в главата ми леля Татяна възкликна възторжено: *Да! Да! Ще я принудим с внушението да си каже и майчиното мляко!*

— Съществуват заклинания, които защитават от това, а Алисия е достатъчно хитра, за да вземе всички предпазни мерки. — Джаки

погледна към една от приятелките си вещици. — Какво мислиш? Колко време е нужно сегашното ѝ състояние да отслаби силите ѝ?

Вещицата огледа критично замръзналата Алисия.

— Честно казано, бих я оставила така цяла седмица. Но ако бързате... — Погледна Еди, преди отново да се извърне към Алисия. — Бих казала четирийсет и осем часа.

— Четирийсет и осем часа! — възкликна дампирът ужасено. — Джил може да не разполага с четирийсет и осем часа, ако Воините я държат! Докато говорим, може вече да провеждат някаква ритуална екзекуция!

Джаки остана непоколебима.

— Пребиваването в това неподвижно състояние изчерпва запасите от енергия. Два дни са достатъчни, за да се изтощи физически и магически. И ще стане много по-податлива. Но дори и тогава не бих я освободила, освен ако не се намира на някое изключително безопасно място с допълнителна защита. Тя е прекалено непредсказуема.

— Два дни са твърде много — повтори Еди.

Напълно споделях тревогата му. Сидни обаче изглеждаше замислена.

— Дотогава Алисия ще представлява по-малка опасност и ще бъде много по-лесно да я разпитаме — рече тя бавно. А междувременно много бързо бихме могли да се сдобием с известна информация за Воините.

— Как? — попитахме едновременно двамата с Трей.

— От Маркърс — отвърна Сидни. — Или по-точно от един от контактите му. Тя е под прикритие при Воините. Може да разбере нещо, преди да заставим Алисия да проговори. Изчакайте да се свърже с нея и Маркърс. Ако те не изровят нещо за двайсет и четири часа, вещиците ще освободят Алисия от магията, за да я разпитаме.

Никой не изглеждаше във възторг от този компромис, но всички се съгласиха. Най-после се разпръснахме. Еди щеше да остане при Трей, а ние със Сидни се отправихме към дома на Кларънс. По пътя Сидни се обади на Маркърс, обясни му ситуацията и той обеща да ѝ звъгне възможно най-скоро. Когато пристигнахме в дома на Кларънс, Роуз и Дмитрий вече изгаряха от нетърпение да разберат какво се е случило. Оставих Сидни да им разкаже всичко, а аз отидох при майка

ми и Деклан. Той се бе появил в живота ми само преди два дни и аз бях удивен от силното желание да го видя, макар че спеше през по-голямата част от времето. След бурните събития през деня — и паниката, която изпитах, когато узнах, че Сидни се е озовала сама срещу Алисия — компанията на Деклан ми действаше успокояващо.

Няколко часа по-късно Маркърс се обади на Сидни и каза, че има новини и незабавно тръгва към Палм Спрингс, за да ни ги съобщи лично. Маркърс беше не по-малко издирван беглец от Сидни и с присъщата му предпазливост се уговори да се срещне със Сидни на следващия ден по-далече от домовете на Кларънс и Трей.

За място на срещата бе избрал монголски ресторант извън града. Роуз и Дмитрий, след дълго убеждаване, се съгласиха да изчакат новините в къщата на Кларънс, за да не бием на очи. Но взехме с нас Трей и Еди, тъй като Трей разполагаше с много вътрешна информация за Воините, а и защото никаква сила на земята не би могла да удържи Еди настрана от всичко, свързано с Джил. Когато влязохме в ресторанта, Сидни въздъхна с облекчение.

— Чудесно. Той е довел и Сабрина.

Срещал съм Сабрина само за кратко и не я познавах добре. Тя беше приблизително на моята възраст и от много години бе внедрена под прикритие в редиците на Воините на светлината. Първата ѝ среща със Сидни бе преминала под дулото на пистолета, което тогава не ме бе изпълнило с топли чувства към нея, макар че сега вече знаехме, че Сабрина само се е опитвала да защити Маркърс. С течение на времето започнахме да уважаваме и нея, и важната работа, която вършеше. Тя не беше съгласна с философията на Воините, но при все това оставаше при тях и така се сдобиваше с информация, толкова ценна за другите. Определено се надявах, че и днешните ѝ сведения ще се окажат не по-малко полезни.

— Имам една добра и една лоша новина — заяви Маркърс, което не беше точно началото, на което се надявахме. — Добрата новина е, че сме абсолютно сигурни, че Воините държат Джил. А лошата е, че не знаем точно къде.

Еди скръсти ръце.

— Време е да освободим Алисия и да получим нужните отговори.

— Не е задължително — обади се Сабрина. Днес дългата ѝ руса коса бе вързана на опашка високо на тила и тя по нищо не се отличаваше от обикновено момиче. Никой не би предположил, че е член на фанатична антивампирска групировка. — Според мен Алисия също не знае къде е Джил. Предполагам, че тя е заловила Джил и я е предала на Воините, оставяйки ги да я скрият където намерят за добре. Аз разузнах наоколо и открих доклади за „високопоставен затворник морой“, но Воините не биха разкрили местонахождението ѝ дори на членовете на групи като нашата. Те може и да работят с някого като Алисия, но не биха ѝ доверили подобна информация.

Новините никак не ме зарадваха, а Еди напълно споделяше разочарованието ми.

— Тогава какво да правим, когато дори твоите хора не знаят къде е тя? — попита той настоятелно.

— Ами все *някой* знае — отвърна Сабрина. — Само че не е *някой* на моето ниво.

Маркърс кимна, докато преглъщаше хапка от своето стир-фрай^[1], за което подозирах, че се състои само от месо, без никакви зеленчуци.

Колко примитивно — изсумтя презрително леля Татяна.

Хей, я стига — скастрих я аз. — *Не е лесно да си беглец чаровник. Навярно се изискват много протеини.*

— Имаме няколко идеи как да се стигне до този „някой“ — рече Маркърс. — Първата е да се помолят алхимиците да го направят. Ние знаем, че те поддържат връзки с Воините.

— Всъщност, доколкото знаем, те работят заедно с тях — додаде Еди. — Имат общо минало.

— За някои неща — изрече бавно Сидни. — Но не и в този случай. Те няма да рискуват да настъпи хаос сред мороите. Алхимиците също искат да върнат Джил. Те не биха стояли безучастно, ако знаят, че тя е в плен при Воините.

— Съгласен съм — кимна Маркърс. Погледите ни се срещнаха. — Освен това те могат да се намесят просто защото не желаят Воините да правят повече неща, отколкото са им позволени. В основата си те са откачени манипулатори, с манията да контролират всичко и всички, и никак няма да им се понрави, че Воините са се сдушили с някаква вещица и се месят в делата на мороите. Разбира се, това означава, че *някой* трябва да им каже, че Воините държат Джил.

— И този някой не бива да е един от вас — заяви Еди, уловил мълчаливото послание между мен и Маркърс. — По дяволите, аз ще го направя!

— Те може и да не ти повярват — възразих, усмихвайки се на пламенността му. — Те може да не повярват дори на мен.

Трей остана мълчалив, докато обсъждахме организацията, чиито член беше някога, но сега накрая заговори.

— Съществува голяма вероятност Воините да отрекат всичко дори ако алхимиците ги попитат. Те също са обсебени от манията за контрол. Може да се запънат и да не кажат нищо.

— Прав си — обади се Сабрина. — Затова имаме един запасен вариант.

В гласа ѝ прозвучаха предупредителни нотки, които ме накараха мигом да застана нащрек.

— Който е?

Сабрина и Маркърс се спогледаха, сетне тя се извърна към Сидни.

— Следващата седмица Воините ще приемат новобранци в редиците си. Ти би могла да отидеш под прикритие и да се опиташ да се внедриш на по-високо ниво в йерархията и да разбереш къде държат Джил. — Тя говореше забързано, сякаш това би могло да смекчи абсурдността на предложението.

— Искаш да се присъединя към Воините? — възкликна Сидни.

— Не! — заявихме дружно аз и Еди.

— Ти само ще участваш в набирането на доброволци — рече Сабрина, сякаш това беше голяма утеха. — Това е нещо като студентска програма за професионална ориентация.

— Или кандидатстване за член на женски колежански клуб — уточни Маркърс, което ни най-малко не подобри ситуацията.

Трей поклати мрачно глава.

— Зная за какво говорите и това е лудост. — Извърна се към нас, останалите. — Те набират групи от потенциални новобранци, отвеждат ги в някой таен център на Воините и ги подлагат на всевъзможни изпитания, като при това ги карат да си съперничат помежду си, за да докажат способностите си. Спомняте ли си, когато трябваше да се бия с братовчед Салтън Сий?

Воините веднъж бяха взели Соня в плен и я използваша като част от церемония, предназначена да „изпита“ младите членове на

организацията. Трей трябваше не само да се бие с братовчед си, но от него се очакваше да убие Соня. Той не беше възнамерявал да извърши убийство, а и тези планове и без това бяха провалени, когато група пазители прекъснаха церемонията и нахлуха на арената, за да спасят Соня.

— Воините познават Сидни — напомни ни Еди. — Тя не може да отиде. Изпратете мен. Аз не бих имал нищо против да поразпердушиня онези изроди. Вече имам опит с това.

— Така е, имаш — съгласи се Маркърс, — но Сидни има повече опит с проникването в секретни обекти и в разузнаването им. Тя може да се сдобие с повече информация. А и те навярно ще познаят и теб.

Сидни се намръщи.

— Не може ли да отидем двамата? Не бих се отказала от подкрепление, а и зная няколко трика, които ще могат да ни замаскират.

Нима ще наблюдаваш безучастно отстрани и ще им позволиш да отидат? — възмути се леля Татяна. Погледнах изумено Сидни.

— Сериозно ли имаш намерение да извършиш тази лудост?

Искам да кажа, че аз самият съм готов на всякакви откчени планове, но това е прекалено дори за мен. Сабрина се намръщи замислено.

— Всеки член на Воините обикновено поръчителства само за един човек, но понякога съм виждала някой да препоръчва двама. Ако успеете да се маскирате, бих могла да вкарам и двама ви.

— Тогава изпратете мен и Сидни — предложих.

— Няма начин — отрязва ме Еди. — Аз съм в много по-добра форма, за да ступам онези шантавеняци. Не се обиждай, Ейдриън. — Понечих да възразя, че бих могъл да защита съпругата си с помощта на духа, но знаех, че на Сидни няма да ѝ се понрави.

— По-добре е ти да не участваш, Ейдриън — съгласи се Сидни. — Ако останеш тук, би могъл с помощта на внушението да накараш Алисия да проговори, когато вещиците я размразят. Никой, освен теб не може да го направи.

Отново отворих уста да възразя, ала не можах да измисля какво да кажа. Сидни ме беше хванала натясно и го знаеше. Исках да отида с нея, но не защото имах конкретен план как да се справя с Воините — просто инстинктивно исках да я защита. Ала тя беше права за Алисия.

Можехме да отпуснем два дни на вещиците, докато Сидни се намира под прикритие при Воините. И да се надяваме, че това ще отслаби магическата защита срещу внушението, която навярно си бе направила Алисия.

— Нима си съгласна да използвам магията на духа? — слисах се аз.

— Не — призна тя. — Надявам се, че те ще успеят да измъкнат нужните отговори от нея с други средства. Но ако се провалят, имам чувството, че ти, така или иначе, ще използваш внушението.

— Ти си много мъдра жена, както винаги — заключих аз.

Тя се усмихна, но виждах съвсем ясно, че тази идея никак не ѝ допаднаше. Въздъхна и отново се обърна към Сабрина.

— Какви неприятности може да имаш, ако се забъркаш с това? Задето си вкарала двама шпиони в организацията им? Защото очевидно ние не възнамеряваме да останем при Воините.

Сидни имаше право. Това, което тя и Еди възнамеряваха да направят — да участват в някакъв варварски ритуал за посвещение — беше опасно, но ние не можехме да забравим ролята на Сабрина в тази авантюра. Тя играеше опасна игра с много непредвидима общност и в крайна сметка можеше да се изложи на огромен риск.

— Зависи от това, дали ще ви хванат, или не — сковано се усмихна Сабрина, ала усмивката не достигна очите ѝ. — Така че по-добре да не ви заловят, става ли?

В хода на разискванията Треј ставаше все по-мрачен.

— Но това ще се случи само, ако не можете да убедите алхимиците, че Воините държат Джил. Ако успеете, да се надяваме, че те ще свършат тежката работа, така че на вас няма да се наложи да участвате в това безумие.

— Да се надяваме — съгласи се Маркъс. — Ала междувременно трябва да подготвим Сидни и Еди за това, което ги очаква, ако отидат със Сабрина.

Сабрина продължи да ни обяснява как смята да вмъкне Сидни и Еди. Колкото повече го описваше, всичко ми се струваше все по-ужасно и аз едва се сдържах да не помоля отново Сидни да се откаже. Осъзнах, че желанието ми да я защитя от тази опасност е подобно на нейната молба да се въздържам от използването на магията на духа. И

в двата случая рискът за нас беше огромен... ала как можехме да се откажем, когато на карта бе заложен животът на Джил?

На този въпрос няма добър отговор — мрачно заяви леля Татяна. — *И нищо добро няма да излезе от всичко това.*

Обядът бавно вървеше към своя край. Подробностите в плана бяха уточнени, а Сидни реши да прибегне до известна магическа маскировка с помощта на посестримите си вещици. Сабрина получи обаждане от Воините, които я призоваха обратно в редиците по-рано, отколкото тя очакваше. Тя се намръщи и стана.

— Скоро ще ви се обадя, когато разбере повече подробности за новобранците. Може ли някой от вас да закара Маркърс в конспиративната му квартира?

— Ние ще го закараме — каза Сидни, изпреварвайки Трей и Еди. — По-късно ще поговорим с вас, приятели.

Групата ни се разпръсна и двамата със Сидни поведохме Маркърс към колата, която бяхме наели след пристигането си в Палм Спрингс. Беше кабриолет — бонус от компанията, за който не бяхме молили.

— Супер — заяви Маркърс. — Страхотен ден за открита кола. — Погледна към мен. — Тъ, а може би не.

След вчерашния облачен ден, Палм Спрингс се бе върнал към обичайния за лятото пек, на чието въздействие аз определено няхах желание да се подлагам. Слънчевата светлина не убиваше мороите като стригоите, но определено можеше да бъде неприятна за нас, ако се излагахме достатъчно дълго на нея. Подобни моменти ми напомняха за различията между Сидни и мен. Тя обичаше слънцето, а животът с мен я лишаваше от него.

— Може да свалиш сгъваемия покрив, ако искаш — подметнах небрежно и подхвърлих ключовете на Сидни.

Тя ми се усмихна леко, отгатнала мислите ми.

— Не, предпочитам да пусна климатика.

Усмихнах ѝ се в отговор, знаейки, че лъже. Понякога, докато се излежавашме в леглото, двамата обсъждахме нашия бъдещ дом на мечтите. Решихме, че ще построим остъклена веранда, достатъчно открита за мен, за да се наслаждавам на топлината, но в същото време и достатъчно закрыта, за да не пропуска най-силните слънчеви лъчи. Винаги я подкачах, че ще ѝ сервирам там лимонадата. Това щеше да

бъде идеалното място за нас — среща между нашите два свята. Но в този момент ми беше трудно да си представя подобно бъдеще.

Маркъс ѝ показваше пътя до жилищния комплекс, който не беше много далече от колежа „Карлтън“ в другия край на града. Докато излизахме на магистралата, аз набрах един номер, който малцина морои имаха щастieto и честта да бъде записан в паметта на мобилните им телефони. Бях повече от изненадан, когато тя вдигна при първото позвъняване.

— Здравей, Ейдриън — поздрави ме Лиса.

— Да не би да чакаше до телефона да ти се обадя? — пошегувах се.

— Всъщност чаках Кристиан да ми се обади. Но се радвам, че те чувам — особено ако ми се обаждаш, за да ми кажеш, че сте открили Джил.

— Боя се, че не — отвърнах, изпитвайки остра болка от продължаващото отсъствие на Джил. — Но разполагаме с известна информация, която може да бъде полезна. Сдобихме се с убедително доказателство, че Воините на светлината държат Джил.

Очевидно Лиса не очакваше това.

— Какво? Мислех, че е някаква вещица, която ненавижда Сидни. Ако Воините я държат, значи, не става въпрос само за лично отмъщение. Онези хора убиват вампири за развлечение.

— Изглежда, че Алисия е отвлякла Джил и я отвела при тях. Сега Сидни има сложен план, за да се опита да научи къде държат Джил, но ако вместо това алхимиците окажат натиск върху Воините, това ще ни спести много неприятности — казах ѝ аз. — Единственият проблем е, че Сидни не може просто така да им се обади и да ги помоли за съдействие.

— Но аз мога — досети се Лиса.

— Ти си много чаровна и убедителна — поласках я аз. — Освен това имаш *малко* повече влияние от нас.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Лиса и в гласа ѝ прозвучаха уморени нотки. Не я обвинявах. Дипломацията беше изтощителна и за мен, особено когато си имах работа с такива задници като алхимиците. — Те ще искат да узнаят какво по-точно е това „убедително доказателство“, с което разполагаме.

Поколебах се, замислен за Сабрина.

— Нямаме право да издаваме източника си. Не може ли просто да им кажеш, че си получила анонимно сведение, и да ги помолиш да го проверят.

— Ще се опитам — каза Лиса. — Но ти сам знаеш какви са те.

— Да — съгласих се. — Определено зная. Късмет и благодаря.

— Няма защо да ми благодариш. Джил е моя сестра.

Затворих точно навреме, за да видя как Сидни подмина жилищния комплекс, който Маркърс ѝ бе посочил.

— Хей — подвикнах, като познах мястото от дните, когато посещавах „Карлтън“. — Пропусна го.

Лицето на Сидни бе добило мрачно изражение.

— Но не пропуснах онези костюмирани типове, които душат около сградата. — Тя погледна в огледалото за обратно виждане и въздъхна. — Нито черната кола, която току-що потегли от паркинга на блока и сега ни следва.

— Проклятие! — изруга Маркърс. — Те са разбрали, че съм в града. Мислех, че онова място е безопасно.

Обърнах се на седалката и извих врат, за да проверя това, което Сидни бе видяла. И действително, черен кадилак ескалейд доста агресивно лавираше между колите, опитвайки да се престрои в нашата лента. Сидни зави рязко и аз се вкопчих в дръжката на вратата. Кадилакът последва примера ѝ. Драгоценното крехко чувство за свобода, на което си бях позволил да се наслаждавам, откакто напуснах кралския двор, се разсея като дим на вятъра.

— Съжалявам, приятели — рече Маркърс. — Сигурно са ме забелязали, когато пристигнах тази сутрин.

Сидни направи още един изненадващ завой, кадилакът отново я последва, спечелвайки си гневни клаксони от съседните автомобили. Лицето ѝ бе изопнато от напрежение и аз знаех, че ѝ струва немалко усилия да остане спокойна, както изглеждаше. Това беше кошмарът, с който живееше толкова дълго: алхимиците отново я откриват.

— Не го вземай толкова навътре — каза тя на Маркърс. — След всичко, което се случи в Палм Спрингс, те навярно навсякъде имат очи и уши. Нищо чудно те дори да не са те засекли. Някой може да е зърнал Еди и е решил да разузнае наоколо. Те се интересуват и от него. — Тя поклати глава. — Реалният проблем е как да им се изплъзнем.

— Върни се на магистралата и отбий на първия изход към центъра — нареди Маркъс.

Няма никакъв смисъл да се връщате в пренаселения център — изсъска леля Татяна. — Те отново ще заловят Сидни!

— Не ли е по-добре, като излезем на магистралата, да се опитаме да им избягаме? — попитах аз.

— Никога няма да успеем — рече той. — Освен това те навярно вече са получили подкрепление, така че много скоро ще забележим още преследвачи.

Сидни свърна на първия изход и продължи към центъра. Пред нас виждах натоварените платна към центъра, тесните улици бяха пълни с автомобили, а пешеходците изпълваха тротоарите и масите пред кафенетата.

— Предполагам, че залагаш на това, че не обичат сцените на публични места — отбеляза Сидни. — Но не забравяй, че те ни преследваха съвсем открито по „Стрип“ в Лас Вегас. — Тогава тя беше със сватбена рокля, което ни правеше още по-забележими. — Алхимиците ще направят това, което се налага.

Маркъс кимна.

— Зная. Но те все пак ще се опитат да не устройват подобно шоу, ако е възможно. Всъщност моята главна цел е да се доберем до колата ми за бягство.

— Колата ти за бягство? — изумих се. — Имаш кола за бягство?

Той ме озари с усмивката си.

— Аз съм Маркъс Финч. *Разбира се*, че имам кола за бягство. До нея се стига през подземния тунел, който излиза от закусвалнята на Мигел.

— Подземен... — Сидни поклати глава. — Няма значение. Това е на шест пресечки от тук и ще попаднем в задръстване заради светофарите и бавните коли. — Колите пред нас спряха, когато светофарът превключи на червено.

— Поправка — рече Маркъс и внезапно разкопча предпазния си колан. — *Те* ще заседнат заради светофара и спряна кола. Всички да слязат. — Аз мигом осъзнах какво предстои да се случи и той потвърди предположението ми, когато сложи длан върху дръжката на вратата. — Вие, приятели, знаете как да се изплъзвате. Ще се срещнем при Мигел — но не им позволявайте да ви проследят до там.

И в следващия миг той изскочи от колата, а няколко секунди по-късно ние също, след като Сидни спря колата. Без да се огледа, Маркъс притича на отсрещния тротоар и се изгуби в тълпата от туристи и минувачи, бързащи за обяд. Някои на наше място можеха да си помислят, че са изоставени, но Маркъс ни познаваше достатъчно добре, за да ни вярва, че знаем какво да правим в подобна ситуация. Да бъдем непредвидими. Да се скрием в тълпата. Да се срещнем, след като преследвачите ни изгубят следите.

Разбира се, при условие че те ни последват. Между нашата и тяхната кола имаше още две коли, така че съществуваше шанс те да не са забелязали, че сме изоставили нашата кола. Когато светофарът просветне на зелено и потокът от коли не потегли, ще разберат, че нещо не е наред. Въпросът беше колко далече можехме да стигнем двамата със Сидни дотогава и кого ще хукнат да преследват: Маркъс или нас.

Естествено, хукнаха след нас.

— По-бързо — казах и сграбчих ръката ѝ, докато тичахме по тротоара.

Серията от клаксони възвести, че светофарът е светнал зелено и вбесените шофьори са разбрали, че не могат да заобиколят изоставената ни кола. Виковете зад нас ни предупреждаваха, че и нещо друго се бе объркало, и когато се обърнах, видях мъж и жена в бежови костюми да се носят по тротоара право към нас, нехаещи за пешеходците по пътя си. Дотук с избягването на сцени на публични места.

Тротоарът пред нас изглеждаше по-многолюден от обикновено, сякаш хората се тълпяха около нещо. Страхотно. Подобно забавяне беше последното, от което имахме нужда. Още един бърз поглед назад ме увери, че един алхимик — висок почти колкото мен — бързо напредва към нас. Приближих до тълпата и видях, че пешеходците се бяха спрели, за да се полюбуват на дрехите, които собственикът на магазина бе изложил право на тротоара като един вид реклама. Рокли, прозрачни шалове, блузи и други дрехи образуваха ярка пъстроцветна феерия, която заставяше дори най-безразличния минувач да се спре и да ѝ се възхити. Двамата със Сидни се промушихме през група жени, вперили прехласнати погледи в пурпурна копринена рокля, и аз видях алхимиците едва на метър зад мен.

Сидни се озърна и по устните ѝ неочаквано пробягна усмивка. Произнесе магическо заклинание, което се изгуби в шума на улицата, но действието му бе мигновено. Всички красиви дрехи около нас избухнаха и се разпиляха на тънки лентички във всички цветове на дъгата. Те се посипаха около нас като разноцветна завеса, през която бе невъзможно да се види каквото и да било. Настана хаос, когато хората закрепяха от удивление, неуверени дали беше терористична атака, или ефектен рекламен трик.

— Хайде — подкани ме тя и ние отново се втурнахме напред.

Докато тичахме, чух висок тревожен вик от някого, когото разпознах — Лия Дистефано. Това беше нейният магазин, което обясняваше лукавата усмивка на Сидни. Почувствах се *малко* виновен... но угризенията ми мигом се стопиха. Веднъж Лия бе ушила великолепа рокля за Сидни — наситено червена, в древногръцки стил. Сидни беше толкова красива в нея, че в първия миг си помислих, че сънувам. Трябваше да отдам дължимото на Лия за таланта ѝ. От друга страна, модната дизайнерка толкова отчаяно искаше Джил за свой модел, че тайно бе публикувала реклама с нея — същата, която Алисия бе сложила в дървената кутия, донесена от Джаци на Сидни. Не бях изцяло наясно с отношенията между Алисия, Воините, нито по какъв начин тази реклама ги свързваше с Джил, но несъмнено тя бе изложила Джил на риск.

— Извинявай, Лия — промърморих, докато профучахме покрай магазина ѝ. — Следващия път си подбирай по-подходящи модели.

След една пресечка имаше цветарски магазин, в който веднъж се бях отбил. Без да проверим дали ни следят, ние набързо се втурнахме през вратата, подпряна отворена на следобедната горещина. Мигом ни лъхна опияняващото ухание на рози и лилии. Разноцветни букети изпълваха магазина, но аз погледнах през тях, спомняйки си това, което бях видял последния път, когато бях тук: задна врата. Магазинът имаше два входа — единият гледаше към главната улица, а вторият — към паркинга в улицата отзад. Кимнах и се усмихнах на изненаданата цветарка, после повлякох Сидни през магазина към задната врата, сякаш беше нещо съвсем нормално.

На улицата се спрях и се осмелих да надникна през прозорчето на вратата, очаквайки да видя алхимика да нахлува в магазина. Но нямаше никой и аз кръстосах пръсти с надеждата, че унищожаването

на колекцията на Лия е предизвикало достатъчна суматоха, за да ни скриет от преследвачите. Със Сидни хукнахме надолу по улицата покрай вратите на други магазини и административни офиси. Когато стигнахме до задната врата на закусвалнята на Мигел, видяхме табелата „САМО ЗА ДОСТАВЧИЦИ“. Въпреки това почуках, питайки се как ще обясня появата си на този, който ще отвори вратата.

Но младежът, който се показва на прага, не изглеждаше изненадан да ни види. Махна ни с ръка да влизаме.

— Вие сигурно сте приятелите на Маркъс.

Ние влязохме и се озовахме на площадката, водеща към кухнята, откъдето се разнасяха апетитни ухания. Един готвач, който обръщаше кесадилия в тигана, вдигна глава, кимна ни, сякаш присъствието ни беше нещо нормално, и се върна към занятието си. Междувременно нашият водач ни заведе в съседния килер със стени с лавици, пълни с продукти. На пода имаше истински люк. Той го отвори и отдолу видяхме Маркъс с фенерче в ръка. Той ни махна.

— Откъде познаваш Маркъс? — попитах, когато заслизах по витата стълба.

Моят водач сви рамене.

— Веднъж ми направи услуга.

Изглежда, това бе историята на живота на Маркъс. Ние благодарихме на младежа и продължихме да се спускаме надолу. Точно както бе казал Маркъс, там наистина имаше тунел. Забързахме напред, почти без да разговаряме, и накрая излязохме в една барака за инструменти в един парк на няколко пресечки от закусвалнята. Не забелязахме никакви признаци на преследване нито в тунела, нито отвън и Маркъс се почувства достатъчно сигурен, за да ни заведе до паркирания син шевролет. Извади от джоба си ключове и отключи вратата.

Маркъс заговори чак когато поехме по шосето.

— Е — рече той, — имам една добра и една лоша новина. Добрата е, че повече не е нужно да заблуждавате алхимиците, че все още сте в кралския двор. Лошата е, че алхимиците знаят, че вече не сте там.

---

[1] Блюдо от кантонската кухня; състои се обикновено от късчета свинско месо с различни зеленчуци, пържени в сгорещена мазнина,

гарнирано с ориз. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 14

ЕЙДРИЪН... ОТНОВО

След като се уверих, че сме се изплъзнали от алхимиците, първата ми работа беше да се погрижа за безопасността на майка ми и Деклан.

— Къде си? — попитах я, когато тя вдигна телефона. Седях на задната седалка, докато Маркърс ни откарваше към мястото, което — както той се закле — действително било сигурна конспиративна квартира. Сидни беше на предната седалка до шофьора и изпращаше есемеси относно последните събития на всичките ни познати.

— В дома на Кларънс — отвърна майка ми. — Къде другаде да бъда?

Въздъгнах облекчено.

— Добре. За известно време се налага да останеш там — не излизай. Имаш ли всичко необходимо за Деклан? — Смятах, че беше попрекарила с първоначалните покупки за бебето. Но сега бях благодарен за разточителността ѝ.

— Ами да, предполагам, макар че той, изглежда, не е особено доволен от бибероните, които съм му взела. Може би трябва да потърся по-различни...

— Не излизай — повторих аз. — Навярно къщата е под наблюдение. Алхимиците знаят, че сме тук.

Майка ми тутакси схвана сериозността на ситуацията.

— Добре ли сте?

— Ние сме добре — измъкнахме се. Но те ще следят обичайните ни места, в случай че се появим. Ще разберат, че не сме в дома на Кларънс, което е добре. Но навярно нямат представа, че ти и Деклан сте там, и това трябва да остане в тайна. Затова не бива да излизаш.

Тя замълча за няколко секунди.

— Ейдриън, има нещо... необичайно в Деклан, нали?

— Специално — поправих я. — Той е много, много специален. И засега е най-добре алхимиците да не подозират за съществуването му.

Ако искат да преследват мен и Сидни, отлично. Но той трябва да остане извън техните радари.

— Разбирам — рече тя. — Ако се нуждаем от нещо, или ще поръчам да го доставят тук, или ще изпратя Роуз и Дмитрий. Предполагам, че те могат да излизат, нали?

Поколебах се.

— Да. Алхимиците не се интересуват от тях. Може да им е любопитно защо са в града, но няма да нахлуят в къщата на Кларънс или нещо подобно, за да се опитат да разберат. Не и ако нямат друга основателна причина. И преди в дома му са отседали морои и дампири. Може ли да говоря с някого от тях?

Чу се шумолене и гласът на Роуз се разнесе по линията.

— По изражението на лицето на майка ти разбирам, че нещо не е наред.

— Алхимиците знаят, че със Сидни сме тук — осведомих я. — Успели са да проследят Маркъс, когато е дошъл в града, за да се срещнем, и така се натъкнаха на нас.

Не можех да се закълна, но мисля, че Роуз изруга на руски.

— И какъв е планът?

— Ние сме на път към предполагаема безопасна квартира — отвърнах. — Оттам Сидни ще отиде да се внедри под прикритие при алхимиците, а аз най-накрая ще разпитам Алисия.

— И аз искам да участвам в операцията — заяви Роуз веднага.

— Зная, но за мен наистина е много важно двамата с Дмитрий да останете при майка и Деклан. Току-що й казах, че тя не бива да напуска къщата. Не смятам, че алхимиците знаят, че тя е в града, и се надявам това да остане така. Но ако се случи нещо непредвидимо, имам нужда от вас, приятели, за да ги защитите.

— Какво имаш предвид под „нещо непредвидимо“? Защо някой ще се интересува от тях? — Роуз, също като майка ми, започваше да подозира, че става нещо странно.

— Не мога да ти кажа — заявих. — Просто ми се довери — важно е. Поне един от двамата ви трябва неотлъчно да е при тях. Ако намерим безопасен начин да се срещнем, когато разпитвам Алисия, ще присъстваш и ти. Но междувременно ми обещавай, че ще се погрижите за тях.

Последва дълго мълчание и аз можех да отгатна защо. Роуз, като всички останали, искаше да намери Джил. Сега, когато имаше толкова много вероятни следи, беше разбираемо, че тя предпочита да участва активно в мисията, отколкото да се изживява като бавачка. Но Роуз бе видяла достатъчно в комуната — и ми беше достатъчно близка приятелка — за да отстъпи накрая.

— Добре. Ние ще се погрижим за тях. Но ако има нещо, което можем да направим, за да открием Джил — каквото и да е...

— Ще ви уведомя — обещах. Затворих и се огледах. — Това ли е?

Бяхме излезли от обширната оживена градска зона на Палм Спрингс и бяхме навлезли в пустинна местност, в сравнение с която бърлогата на Улф беше върхът на цивилизацията. Насред трънливия оголен пейзаж се виждаше малка самотна хижа и когато завихме по пясъчливия пращен път към нея, зад гумите на колата се надигнаха облаци прах.

— Да, това е — отвърна Маркърс.

— Е, със сигурност мястото е усамотено — отбеляза Сидни, — ала дали е безопасно?

— Най-безопасното място, с което разполагаме — увери ни Маркърс и спря пред хижата. — Никой не ни е проследил дотук. Никой не знае за връзката ми с тези хора.

Слязохме от колата и последвахме Маркърс до вратата. Той почука три пъти — всеки път все по-силно — преди вратата най-сетне да се отвори. Около петдесетина годишен мъж с разчорлена коса и очила с кръгли стъкла се втренчи в нас, примижвайки на слънчевата светлина като морой. Когато позна Маркърс, лицето му засия.

— Маркърс, човече, откако не сме се виждали!

— Аз също се радвам да те видя, Хауи — отвърна Маркърс. — С приятелите ми се нуждаем от място, където да отседнем. Може ли да ти се натресем на главата?

— Абсолютно, абсолютно. — Хауи отстъпи настрана, за да влезем. — Влизай, човече.

— Хауи и съпругата му Пати отглеждат и продават всякакви билки — обясни Маркърс.

Вдъхнах дълбоко, докато влизахме в дневната, появила се сякаш направо от седемдесетте години.

— И особено една трева — додадох.

— Не се притеснявай — рече Маркърс и устните му се извиха в усмивка. — Те са добри хора.

Сидни смръщи нос.

— Няма да е добре за нас, ако, докато се крием от алхимиците, ни арестуват за търговия с наркотици.

Маркърс не се впечатли.

— Това е последната ни грижа. Те ще ни осигурят безопасно жилище. А и кухнята им винаги е добре заредена.

Поне това последното беше истина. При условие че оцелеем от вредната храна, скоро нямаше опасност да умрем от глад. Никога в живота си не бях виждал толкова много кутии с бисквити „Туинки“. Пати беше не по-малко радушна домакиня от съпруга си, уверявайки ни, че можем да се чувстваме като у дома си и да останем колкото пожелаем. Двамата навярно прекарваха по-голямата част от времето си в сутерена или в градината, където отглеждаха различните растения, които консумираха или продаваха. След като се настанихме, гостоприемните съпрузи слязоха долу, оставяйки ни сами, за да обмислим на спокойствие плановете си. Разбрах, че докато съм разговарял с Роуз и майка ми, Маркърс и Сидни се бяха сдобили с друга информация.

— Сабрина върна обаждането на Маркърс. Кърсно вечерта ще ни заведе двамата с Еди при Воините — осведоми ме Сидни. — Много кърсно. Очевидно трябва да пристигнем на зазоряване. Госпожа Теруилиджър ще дойде преди това с Еди, за да помогне с някои заклинания и да ни подготви.

— Предполагам, че няма нужда да казвам, че Еди трябва да бъде много предпазлив, когато идва насам — обади се Маркърс. — Алхимиците вероятно вече наблюдават всички, които познавате в района.

— Той ще бъде изключително бдителен — увери го Сидни. — Еди знае как да избягва преследвачите. — Извърна се към мен. — Госпожа Теруилиджър ще те вземе със себе си, когато вещиците размразят Алисия. Обещай ми, че ще бъдеш внимателен, Ейдриън. Бъди умерен и сдържан с нея. Не прекалявай с внушението, използвай го колкото е възможно по-малко. Запомни, че има голяма вероятност тя да не знае къде алхимиците държат Джил.

Да бъда умерен и сдържан с нея? Макар да знаех, че Сидни го прави от загриженост към мен, беше невъзможно да си го представя. Как бих могъл да бъда умерен и сдържан с жената, която отвлече Джил? Която бе причината Джил да страда в ръцете на онези безумци? Соня беше в ужасно състояние, когато я спасихме от Воините, а Джил бе прекарала при тях много, много по-дълго време.

Алисия ще си плати — закани се леля Татяна в главата ми.

А на Сидни казах:

— Ще видя какво мога да направя.

Телефонът ми иззвъня и аз се подсмихнах леко, като погледнах дисплея.

— Не са много тези, които могат да се похвалят, че разговарят по два пъти на ден с кралицата на мороите. Ало?

— Ейдриън — разнесе се гласът на Лиса. — Какво си направил?

— Защо си решила, че съм направил нещо? — парирах аз.

Лиса въздъхна.

— Защото току-що ми се обади един разпенен чиновник от алхимиците, едва сдържайки възбудата си, че двамата със Сидни се размотавате необезпокоявани и на свобода в Палм Спрингс! И без заобикалки най-безцеремонно ми заяви, че ще направят всичко възможно, за да я заловят. Мислех, че вие ще се покриете и ще си кротувате.

— Покрихме се и си кротувахме — уверих я. — Всичко стана случайно. Но засега сме в безопасност.

— Е, тогава се постарайте да останете така. Хубавото в случая е, че имах възможност да помоля алхимиците да окажат известен натиск върху Воините.

Изпълних се с надежда. Ако алхимиците спасят Джил, тогава нямаше нужда Сидни да се внедрява при Воините, нито аз да разпитвам Алисия.

— И? — подканих я.

— Стана това, от което се боях — те искат повече доказателства. Искам да кажа, че този, с когото разговарях, спомена мъгляво, че ще поразпита тук-там, но останах с впечатлението, че не ме взе на сериозно. Струва ми се, реши, че се опитвам да отвлека вниманието от факта, че двамата със Сидни сте напуснали двора.

Надеждите ми рухнаха. Погледнах към Сидни в другия край на стаята. Тя се мъчеше да се намести по-удобно върху едно голямо безформено кресло, пълно с бобени шушулки. Призляваше ми само при мисълта за нея, тайно промъкваща се из територията на Воините. Едно беше да замине с Еди и госпожа Теруилиджър, но сега щеше да се озове право в ръцете на нашите врагове. Ами ако я разкрият? Ако Воините се опитат да възобновят приятелството си с алхимиците, като я използват за разменна монета? Ако Воините решат да я превърнат в назидателен пример за жена, омъжила се за вампир?

Нищо добро няма да излезе от всичко това — повтори леля Татяна.

— Но аз ще продължа да ги притискам — продължаваше Лиса, неподозираща за разбунените ми мисли. — И предполагам, че вие, приятели, се опитвате сами да получите нужните отговори?

— Нещо подобно — отвърнах.

— Е, в такъв случай ми се обадете, ако мога да помогна с нещо. Преди малко говорих с Роуз и разбрах, че сте ѝ възложили някаква задача. Чувствайте се свободни да използвате нея, Дмитрий и Нийл за всичко, което може да помогне за откриването и освобождаването на Джил.

Гласът на Лиса звучеше съвсем невинно и аз осъзнах, че Роуз е запазила новината за Деклан в тайна дори от най-добрата си приятелка. Бях ѝ благодарен, ала в същото време изпитах безпокойство, когато за пореден път осъзнах нестабилността на ситуацията с Деклан. Споменаването на Лиса за Нийл също така ми напомни, че ние все още не бяхме имали възможността да поговорим на спокойствие с него и да му обясним какво става. Постоянно изникваха все нови и нови усложнения.

Остатъкът от деня измина в очакване да дойдат Джаки и Еди. Маркъс, който бе прекарал голяма част от живота си в бягство и криене, изглежда, се чувстваше съвсем спокойно и непринудено да седи затворен в малката дневна на хижата. Но на Сидни и мен, които вече бяхме започнали да свикваме със свободата, колкото и кратка да бе тя, ни беше много по-трудно. По телефоните уточнихме всички подробности по плана с нашите приятели и сега просто убивахме времето. Въпреки усамотения район не се решавахме да излезем навън. Единственият телевизор в къщата беше в сутерена, а силният

упойващ дим, разнасящ се от там, беше достатъчен, за да ни държи подалече. Така че единственото ни развлечение се свеждаше до купчината стари броеве на „Рийдърс Дайджест“.

— Отвън спря кола — обяви Маркърс по-късно вечерта. Той стоеше близо до прозореца и от време на време надзърташе през спуснатите завеси. — Не виждам Джаки и Еди — намръщи се той.

Сидни скочи и отиде при него до прозореца. След няколко секунди напрежението ѝ се разсея.

— Всичко е наред. Познавам ги.

Маркърс отвори вратата и две жени, които познавах, прекрачиха прага. Едната беше Мод, старшата вещица в сборището на Сидни, която ни бе помогнала край езерото. Другата беше старата заядлива Инес, която ми смигна още с влизането. Мод се спря край вратата и я задържа, сякаш очакваше още някой. Някой не влезе и след няколко секунди тя кимна на Маркърс да я затвори. Вече бях узнал достатъчно много от Сидни, за да разбера, че е влязъл някой невидим. И тъкмо когато ме осени това прозрение, магията на новодошлия се развали.

— Еди! — възкликна Сидни и се втурна да го прегърне. Той ѝ се ухили широко.

— Добре ли сте, приятели?

— Да — отвърнах. — Трупаме въглехидрати и чакаме началото на следващия етап на тази лудост.

— Сигурен ли си, че никой не ви е проследил? — попита Маркърс и дръпна плътно завесите на прозореца.

— Напълно — кимна Еди. — Срецнахме се на публично място и алхимиците, изпратени да ме следят, дори не разбраха, че съм тръгнал с тези две дами.

Инес огледа критично всичко наоколо и явно не остана впечатлена.

— Джаклин ни изпрати, тъй като не можа да се измъкне от приятелите ти. Те направо са обсадили къщата ѝ.

— Алхимиците не са ми приятели — отвърна Сидни малко рязко.

— Е, каквито и да са, но са трън в задника — заключи старата вещица. — Но ние я успокоихме, че ще ти помогнем, и ето ни тук.

— Благодаря ви, госпожо — рече моята съпруга, както обикновено възхитително учтива. — Разбирам какво неудобство ви

създавам.

Мод ѝ се усмихна любезно.

— Не е чак такова неудобство, както някои хора биха могли да те накарат да си помислиш. — Тя остави на пода две големи торби, натъпкани догоре с мистериозни съставки. — И така, доколкото разбирам, ние трябва да те направим по-силна.

— Така ли? — изненада се Сидни.

Инес запретна ръкавите на роклята си с щамповани рози и надникна в една от торбите.

— Това ни каза Джаки. Каза, че смяташ да участваш в някакви битки или подобни глупости.

— Ами да, но аз просто предположих, че ще използвам техниките за избягване, на които ме научи Улф.

— Улф? — изсумтя отвратено Инес. — Онова хипи, с което излиза Джаки? Повярвай ми, съобразителността, както и „техниките за избягване“ са добро средство при различните схватки, ако това е всичко, на което можеш да разчиташ, но ако имаш шанс да си по-силна, ловка и почти непобедима, *никога* не го изпускай.

Не беше права за някои неща, като се започне от определението „хипи“, което бе лепнала на Улф, който притежаваше повече оръжия от всичките ми познати.

Инес извади внимателно от торбата безобидна на вид манерка.

— Какво е това? — попитах.

— Много специална отвара със сложен състав — отвърна Мод, — над която няколко от нашите посестрими работиха почти през целия ден.

Докато тя говореше, забелязах тъмните кръгове под очите ѝ и умората в гласа. На Сидни също не ѝ убягнаха.

— Не е трябвало да го правите... — рече тя и млъкна неловко.

— Трябваше — отвърна простиичко Мод. — Наше задължение е да поправим злото, сторено от Алисия — и ако това включва да те подготвим за тези странни брутални действия, ние ще ти помогнем да се справиш.

— Какво има в тази отвара? — попитах аз. Обсегът и разнообразието на човешката магия не спираха да ме изумяват. А и съсредоточаването върху тънкостите ѝ отвличаше мислите ми от Сидни и „странните брутални действия“.

— По-добре да не знаеш — попари любознателността ми Мод.
— И така. Трябва да довършим заклинанието с помощта...

Всички чухме отварянето на врата. Миг по-късно мънистената завеса, отделяща дневната от кухнята, зашумоля и Хауи пристъпи напред. Той явно се удиви да види толкова много хора и примигна няколко пъти, сякаш искаше да се увери, че сме реални, а не някаква халюцинация. Помислих си, че с неговия начин на живот навярно постоянно му се налага да прави това разграничение. И имайки предвид зачестилото ми общуване с леля Татяна, можех да го разбера.

— Хей, Маркър — заговори той, побутвайки очилата си нагоре.
— Не знаех, че си довел още хора, човече. Ние търсим чипса. Виждал ли си го?

Маркър посочи към малката масичка до дивана. Лицето на Хауи светна и той взе пликчето с чипс, сетне се намръщи объркано, като видя, че е почти празно.

— По обед беше тук и яде от него — напомни му Маркър. Лицето на Хауи изразяваше вежлив скептицизъм.

— Така ли?

— Да — потвърдих аз. — Каза, че си гледал по телевизията някакъв филм за акула мутант.

— Трей също го гледа по-рано днес — вметна Еди, някак си прекалено небрежно, което ме наведе на мисълта, че Трей не е бил единственият, който го е гледал.

— Да не би да върви заедно с „Динобот се развихря“? — подметна Сидни сухо.

Хауи вдигна предупредително пръст.

— Да знаете, че онези неща не са измислица. Реалният живот е много по-необикновен от фантастиката, хора. Правителството ги крие от нас.

— Абсолютно си прав — увери го Маркър, побутвайки го към мънистената завеса. — Защо вместо чипс не си вземеш пакет бисквити? Мисля, че видях в кухнята от онези с фъстъченото масло.

Маркър изведе нашия домакин и благополучно го отпрати. Никой от нас не пророни нито дума, докато не чухме вратата към сутерена да се затваря отново.

— Реалният живот е много по-необикновен от фантастиката — отбеляза Еди.

— На мен ли го казваш — промърмори Сидни и се извърна към манерката. — Какво трябва да направя?

— Изпий го — нареди Инес. — Опитахме се да е по-приятно на вкус и го смесихме с пакетче „Танг“. Подчертавам, че „опитахме“.

— Но първо да довършим заклинанието — каза Мод. Двете с Инес сплетоха пръсти, образувайки кръг около манерката, поставена на масата. Достатъчно съм се наслушал на всякакви заклинания от Сидни, за да разбера, че това беше на латински. Също така бях научил достатъчно, за да зная, че повечето заклинания, които тя използваше, бяха прости и даваха незабавни резултати. А заклинанието, което в момента правеха вещиците — многоетапно, изискващо няколко магьосници — беше сложно и благоговението, изписано върху лицето на моята любима, беше достатъчно красноречиво. Когато свършиха, Мод подаде тържествено манерката на Сидни.

— До дъно — рече тя.

Сидни отвинти капачката и се намръщи, като помириша съдържанието. Аз стоях до нея и напълно споделях отвращението ѝ. Сместа миришеше на мокро въже... и „Танг“.

— Колкото по-бързо го изпиеш, толкова по-добре — добави Инес. — Не е зле да си стиснеш носа.

Сидни направи и двете, но въпреки това едва успя да потисне пристъпа на гадене.

— Постарай се да не го повърнеш — предупреди я Инес. — Защото нямаме повече от отварата.

Сидни потръпна и поклати глава, докато ѝ връщаше манерката.

— Няма да повърна. А сега какво? Наистина ли съм по-силна? Защото единственото, което чувствам, е желанието да си измия зъбите.

Определено не ѝ бяха поникнали гигантски мускули, нито се бе сдобила с впечатляващата физика на културист.

— И колко по-силна? — попита Еди нетърпеливо. — Толкова, че да вдигне кола?

Мод се усмихна.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не. Първо, това би привлякло твърде много внимание, което навярно не желаете. Второ, нашите сили имат граници. Ние не можем да създаваме богове. Бих казала... — Погледът ѝ се премести замислено между Еди и Сидни и

усмивката ѝ се разшири. — Бих казала, че си достатъчно силна, за да си достоен съперник на един дамфир в канадска борба.

— Бих искал да видя това — признах. Лицето на Еди подсказваше, че и той не би бил против.

Сидни изпъшка.

— Наистина ли? Това е толкова варварско.

Еди се наведе и опря лакът на масата, върху която допреди малко бе стояла манерката.

— Хайде, госпожо Ивашков. Да го направим. Освен това, ако толкова се гнусиш от канадската борба, как ще се справиш в ръкопашна схватка с Воините?

В думите му имаше смисъл, поне ако се вярва на историите на Сабрина. Сидни застана срещу него от другата страна на масата и зае същата позиция като неговата. Двамата склучиха ръце и Маркър започна обратно броење, не по-малко развълнуван от Еди. За мое изумление, когато започнаха, Еди не тръшна тутакси ръката ѝ върху масата, както очаквах. Очите му се разшириха, както и усмивката. Той се напрегна, увеличи усилията си и започна да я надвива. Ала Сидни стисна зъби и оттласна ръката му, и колкото и да бе невероятно, започна да наклонява везните в своя полза, ако мога да се изразя така.

— Толкова е странно — промълви Сидни. — Чувствам силата в мен... сякаш е част от мен и в същото време не е. Като че ли е нещо, което съм си сложила допълнително. Като дреха.

Накрая Еди напрегна докрай своите сили и я победи, но тя достойно удържа фронта още известно време. Аз вдигнах триумфиращо ръката ѝ, като победител в боксов мач.

— Моята съпруга, госпожи и господа. Красота, ум. А сега и мускули!

— Велико! — възкликна Еди в рядък изблик на възторг. — Колко дълго ще трае?

— Четири дни — отвърна Мод извинително. — Както казах, не можем да създаваме богове.

— Четири дни — повтори Сидни. — Сабрина ще ни заведе късно тази вечер. Това означава, че разполагаме с три дни и половина, за да открием къде Воините държат Джил.

— Или просто още първия ден ще изритате яко задниците на всички и те ще ви оставят на мира — предложи Маркър услужливо.

— Какво още друго има там, освен суперсила? — попитах аз, забелязал втората торба, която бяха донесли вещиците.

Мод започна да разопакова съдържанието ѝ.

— Джаци каза, че се нуждаете също така от известна промяна във външния вид.

— Аз вече съм правила подобни заклинания — каза Сидни. — Не е нужно вие да правите нещо повече.

— Замълчи, момиче — срязва я Инес. — Ти трябва да запазиш силата на магията си за това безумие, в което си се забъркала. Освен това никак не е лесно да поддържаш дълго време въздействието на магията за промяна на външността. Правила ли си го за една седмица? — Тя погледна към Еди. — За двама души?

— Не, госпожо — призна Сидни.

Мод подхвърли на Сидни две кутии боя за коса „Тъмен кестен“.

— По една за всеки от вас — добави тя. — Можете да се боядисате, след като си тръгнем. Колкото по-малко трябва да променим с помощта на магията, толкова по-добре.

Еди взе една от кутиите и повдигна вежда, но не изрази недоволство. Някои мъже биха припаднали, ако трябва да си боядисат косата, но не и Еди. Предполагам, че когато изстребването на зли неживи същества се е превърнало едва ли не в част от ежедневието ти, малко фризьорски процедури едва ли ще застрашат мъжествеността ти.

Останалото съдържание на торбата се състоеше от стандартни магически компоненти, които вече познавах: билки, кристали, прахове. Мод и Инес започнаха да оформят нов магически кръг върху масата и аз осъзнах, че наблюдавам многоетапното сътворение на поредната сложна магия, което изискваше участието на няколко магьосници. Сидни също го разбра.

— Толкова много — прошепна ми тя. — Те ни помагат толкова много.

— Приеми го — отвърнах и стиснах ръката ѝ. — Ти го заслужаваш. Джил го заслужава.

Когато всичко беше готово, Инес постави два сребърни пръстена в средата на кръга и погледна към Мод.

— Готова ли си?

Посестримата ѝ кимна и пристъпи към Сидни с вълшебна пръчка в ръка. Аз неохотно се отдръпнах и промърморих:

— Защо никога досега не съм те виждал да размахваш вълшебна пръчка?

Сидни ми се усмихна в отговор.

— Въпреки клишетата, вещиците рядко си служат с вълшебни пръчки. Те са необходими при по-детайлна работа или ако част от пръчката съдържа елемент, който може да концентрира или усилва магията. — Погледна към кристалите върху пръчката, която Мод вдигна към лицето ѝ. — Предусещам някакъв фокус тук.

— Правилно — кимна Мод. — А сега стой неподвижно и затвори очи.

Тя изрече заклинание на гръцки и около пръчката се появи слабо сияние. Миг по-късно Мод докосна върха на носа на Сидни с вълшебната пръчка. Бавно и внимателно вещицата плъзна пръчката по клепачите, скулите и брадичката на моята съпруга. С всяко докосване Мод сякаш нахвърляше портрет, изменяйки чертите ѝ. Скулите ѝ леко се закръглиха, лицето ѝ стана по-тясно. Промените бяха малки и незначителни, но взети заедно, те напълно я преобрази. Дори с естествения цвят на косата, аз се съмнявах, че някой би я познал. Много скоро татуировката ѝ изчезна. Ала най-големият шок бе, когато Мод отстъпи назад и каза на Сидни да отвори очи. Златистокафявите ѝ очи сега бяха яркосини като на Маркърс.

Не можах да сдържа смаяното си ахване, а Сидни се извърна към мен със свенлива усмивка.

— Все още ли ме познаваш?

— Винаги бих те познал — отвърнах галантно.

— Аз пък не бих — призна Еди.

Мод тутакси насочи вниманието си към него.

— Сега е твой ред. Затвори очи.

Той се подчини и тя повтори заклинанието. Аз гледах изумено как лицето му се променя в местата, където вълшебната пръчка го докосваше. Когато тя свърши, той вече не приличаше на Еди, когото познавах, но определено изглеждаше като роднина на новата Сидни.

— Може ли да видя? — попита дампирът развълнувано.

— Почакай — обади се Инес и взе пръчката от Мод. — Трябва да действате бързо, за да запечатаме магията. — Махна с вълшебната

пръчка над пръстените и отново заговори на гръцки. Между пръчката и пръстените избухнаха искри. Когато свърши, подаде по един пръстен на Еди и Сидни. Те си ги сложиха и Сидни затаи дъх.

— Странно... — промърмори тя. — Имам чувството, сякаш ключ се превърта в ключалката си.

— Сега тези пръстени обвързват заклинанието с вас — обясни Мод. — Ако ги свалите, истинската ви външност ще се завърне. В противен случай, магията ще трае около седмица.

— Това е реалният ви краен срок — додаде Инес. — Навярно бихте могли да се прикриете, когато силата ви изчезне. Ала когато истинското ви лице се върне, играта свършва. Тогава наистина ще се наложи да се осланяте на ума и съобразителността си, за да обясните станалото.

Както винаги, говореше саркастично и заядливо, но по тона ѝ долових колко е уморена. Една бърза проверка на аурата ѝ потвърди предположението ми. Магията, която двете вещици току-що бяха сътворили, беше значителна и беше само част от това, което са започнали по-рано през деня с помощта на останалите вещици. Сидни се извърна към Мод и Инес.

— Не мога да ви се отблагодаря за всичко, което направихте. Наистина. Това означава толкова много за мен и...

— Без излияния — прекъсна я Инес. — Знаем, че си благодарна. И би трябвало. Но сега трябва да го докажеш и да оправиш цялата каша, забъркана от Алисия. Спаси приятелката си.

Сидни изправи рамене.

— Ще го сторя, госпожо.

Вещиците дадоха няколко последни наставления на Сидни и на мен, тъй като аз щях да се присъединя по-късно към тях, когато щяха да освободят Алисия, и си тръгнаха. Еди и Сидни тутакси се втурнаха към огледалото и възкликнаха удивено, когато видяха новите си физиономии. И преди можеха да ги сбъркат за брат и сестра, а сега изглеждаха като по-различна двойка брат и сестра. И двамата имаха сини очи, а Мод бе свършила чудесна работа, придавайки им приятен, но незабележим вид. Надявах се, че това ще е гаранция никой да не ги погледне повторно.

С моята скромна помощ двамата тъкмо привършваха боядисването на косите си с „Тъмен кестен“ — тъмнокестеняв цвят с

лек червеникав оттенък — когато цъфна Сабрина. Когато ги видя, обичайният ѝ дързък непукизъм леко се пропука. Тя беше свикнала с най-различни чудатости, но не всеки ден ѝ се случваше да се сблъска с човешката магия.

— Невероятно — промърмори тя, като местеше слисания си поглед между лицата им. — Никога нямаше да ви позная. Сега спокойно можете да се разхождате под носа на алхимиците.

Маркърс, който наблюдаваше развеселено цялата сцена, скръсти ръце и се облегна назад на мекия диван.

— Може би твоите приятели ще могат от време на време да правят и на мен същото заклинание. Ще е много удобно да се придвижвам инкогнито.

— Ще им кажа — отвърна Сидни. Извърна се към Сабрина и вдигна ръката си със сребърния пръстен. — Има ли някакви правила за бижутата? Дали ще ни позволят да носим тези?

— Би трябвало — рече тя. — Ще ви претърсят за оръжия и всичко, което смятат за подозрително. Включително и мобилните телефони — те не желаят някой да може да ви проследи. Когато влезем в базата, ще бъдете със завързани очи.

— Напомня ми на онзи път, когато отивах към арената им — отбеляза Сидни. Тя свали годежния си пръстен и брачната халка и ми ги подаде. — Не искам да им се случи нещо, докато съм там.

Стиснах двете ѝ ръце в моите.

— Не за пръстените се тревожа.

Лека усмивка пробягна по устните ѝ и при все че лицето ѝ изглеждаше различно, долових в нея отсянка от уникалната усмивка на Сидни.

— Всичко с мен ще е наред... но искам да ги пазиш за мен, докато не се върна.

— Дадено — промълвих, снижавайки глас, така че само тя да може да ме чуе, — но после лично аз ще ти ги сложа.

— Добре — съгласи се тя.

— На колене — додадох.

— Добре.

— И двамата трябва да сме голи...

— Ейдриън — прекъсна ме тя предупредително.

— По-късно ще обсъдим условията — рекох с усмивка. Но болка прониза сърцето ми, когато стиснах пръстените и пуснах ръцете ѝ. Ненавиждах опасната мисия, в която тя се впускаше. Може и външността ѝ да бе различна, но аурата ѝ сияеше за мен като никоя друга — толкова смела, въпреки опасностите, които я очакваха. Толкова много исках да отида с нея, но знаех, че там нищо не бих могъл да направя. Най-много можех да помогна с Алисия, когато вещиците я размразят.

— Трябва да хапнем набързо нещо и да потегляме — каза Сабрина.

— Надявам се, че обичаш бисквити „Орео“ и царевични пръчици със сирене — рече Еди.

Ние задъвкахме вредната храна, докато Сабрина ни обясни още някои подробности от плана.

— Отиваме в Калексико, долу, на южната граница. Но вие не би трябвало да го знаете. Трябва да се преструваме, че съблюдаваме правилата. След като пристигнем, вероятно ще ни разделят, но аз ще бъда наоколо. Освен това ще ми оставят телефона, така че ще мога да изпращам есемеси на Маркъл.

— А ти ще държиш мен в течение, нали? — обърнах се към Маркъл.

Той ми се усмихна сковано.

— Добре. Не се тревожи. Сабрина ще се грижи за тях.

Празна утеха, след като всички знаехме, че нещата можеха много, много лошо да се объркат в лагера на Войните и Сабрина нямаше да може да направи почти нищо. Както обикновено, Сидни бе повече загрижена за мен.

— Бъди много внимателен, Ейдриън — каза ми тя на тръгване. — Искам да намеря Джил, но не и с цената да загубя теб.

— Ще бъде коригиращо внушение — уверих я аз. — Ти си тази, която влиза в гнездото на осите.

— Това е нашата съдба — каза тя просто. — Ти вършиш своята работа, а аз — моята. — Повдигна се на пръсти и ме целуна леко по бузата. Нямаше начин да се задоволя с това. С ловко движение я взех в прегръдките си и я дарих с дълга страстна целувка на сбогуване, без да ме е грижа за свидетелите. Когато тя най-сетне се отдръпна назад,

новото ѝ лице пламтеше като на старата Сидни, но остана в обятията ми.

— Не мога да кажа, че не го очаквах — призна си тя.

— Това е то — казах ѝ. — Много скоро Джил отново ще е при нас. И след това ще се сдобием със свобода и ще заживеем щастливо до края на дните си.

И как по-точно смяташ да го постигнеш? — пожела да узнае леля Татяна. — Ще се върнете да живеете в кралския двор? Или с онези съхранители в Мичиган?

Имах усещането, че същите въпроси измъчват и Сидни, но тя не изрече нито един на глас. Вместо това лицето ѝ светеше с любов и надежда и тя ми подари една прощална целувка. И докато се усетя, Сабрина ги водеше към колата си, за да се впуснат в това необикновено приключение. Аз стоях редом с Маркъс на прага и останах взрян в нощта дълго след като те изчезнаха от погледа ми.

— Надявам се, че планът е добър — казах му аз със свито сърце.

Маркъс въздъхна и за пръв път умората измести обичайното му оптимистично изражение. Навярно бе много изтощително постоянно да убеждаваш хората, че всеки рискован план, който измисляш, си струва.

— Не става дума дали е добър, или не. Това е единственият план, с който разполагаме — призна той.

ГЛАВА 15

СИДНИ

Калексико се намираше на по-малко от два часа път с кола, което предвещаваше дълго и странно пътуване. Когато бяхме на половината път, Сабрина спря, за да завърже очите ни според изискванията на правилата на Воините. През останалата част от пътуването, тя повтаряше информацията, която ние вече знаехме наизуст, но продължавахме жадно да попиваме, докато се подготвихме за това необичайно и опасно начинание. Претворявайки на практика философията на дзенбудизма, аз се съсредоточих единствено върху Джил и моята цел, освобождавайки се от всякакви емоции. Особено се стараех да не се тревожа твърде много за Ейдриън. Знаех, че ако си позволя да го направя, ще изгубя кураж и ще се проваля. Вместо това се вслушвах в наставленията и съветите на Сабрина, плод на нейния опит и интуиция, съчетавайки ги с това, което знаех, че трябва да направя. Чувствах се странно спокойна и безстрашна. А сетне приближихме базата на Воините. Сабрина ни предупреди, че сме пристигнали, когато колата намали пред портала. Чух как се спусна стъклото на прозореца.

— Сабрина Удс — каза тя, — водя двама потенциални новобранци.

— Двама, а? — разнесе се дрезгав глас, прозвучал по-скоро развеселено, отколкото обезпокоено.

Сабрина остана напълно невъзмутима.

— Миналата година не съм водила нито един. Предполагам, че наваксам пропуснатото.

— Отведи ги в предварителната зона — разнесе се отговорът. Прозорецът се вдигна и Сабрина бавно премина. Тежката въздишка на облекчение беше единственият признак, че тя бе много по-притеснена за настоящата мисия, отколкото показваше. Чух хрущенето на гумите по чакъла и след минута колата спря. Сабрина се обърна и отвори вратата откъм шофьора.

— Всички да слязат — нареди.

Поведе ни от колата към място, откъде се чуваха нечии гласове. Тук най-после ни свалиха превръзките. Наоколо се простираше гола пустинна местност, обрасла с редки храсталаци, наред с които се виждаха няколко порутени постройки. Напомняше ми на убежището на Улф, само че изглеждаше още по-запуснато. Двама здравеняци, препасани с автомати, си бърбеха дружески пред входа на голяма сграда, при все че когато ни видяха да приближаваме, лицата им добиха сурови изражения. Сабрина повтори това, което бе казала пред портала, като този път добави:

— Те са брат и сестра.

Изглежда, това се хареса на единия от здравеняците.

— В крайна сметка това е семейна организация.

Не това беше първото, което ми идваше на ума, когато си мислех за Воините, но го дарих с усмивка, която се надявах да е достатъчно сурова и хладна. Охраната ни провери за оръжия или следящи устройства. Обискът им бе кратък и слава богу, без ни най-малкия намек за похотливост. Дватамата с Еди бяхме оставили мобилните си телефони в дома на Хауи и след като не намериха нищо подозрително, един от пазачите махна към вратата зад гърба му. Сабрина понечи да влезе след нас, но мъжът поклати глава.

— Оттук продължават сами. Ти ще минеш през вратата за зрители от другата страна.

Сабрина ни бе предупредила, че накрая ще ни разделят, затова се опитах да прикрия паниката си, докато тя се сбогуваше не принудено с нас и ни пожелаваше успех. С Еди пристъпихме през вратата, от която се излизаше на отворена прашна арена, подобна на онази, върху която се бях озовала, когато Воините бяха отвлели Соня. Изглежда, първоначално мястото е било предназначено за бейзболно или футболно игрище, но нещо ми подсказваше, че днес тук нямаше да се играе мач.

Около десетина души се мотаеха по арената. Някои бяха на групи, а други стояха демонстративно настрани и наблюдаваха останалите изпод вежди като потенциални врагове. Едни изглеждаха като обикновени хора, на които можеш да се натъкнеш в търговски център. А на други сякаш на челата им бе написано: „Да, аз искам да се присъединя към група фанатици, които ненавиждат вампирите“.

Всички бяха приблизително на нашата възраст, плюс-минус няколко години. Младежите бяха малко повече от момчетата. На трибуните вече се виждаха хора, които заемаха местата си. Зърнах Сабрина и ѝ кимнах бързо, преди отново да насоча вниманието си към Еди.

— Тя каза, че всичко ще започне на разсъмване — казах му. На изток небето вече се багреше в оранжево, а останалата част преливаше в светлопурпурни нюанси. — Всъщност вече е време.

— Съгласен съм с теб — отвърна той, докато зоркият му дамписки поглед оглеждаше бързо всичко наоколо. Дори в обичайни условия Еди имаше вродена склонност да дебне за всевъзможни опасности. А в ситуации като тази, когато толкова много бе заложено на карта, той постоянно беше нащрек.

— Аз просто се надявам, че ще можем да...

Думите ми бяха заглушени от изсвирването на тръба. Всички се извърнахме в посока на звука и видяхме трима мъже в жълти роби със златни шлемове. Аз се вцепених ужасено и си спечелих загрижен поглед от Еди.

— Какво не е наред? — прошепна той. — Искам да кажа, освен очевидното.

— Познавам двама от тях. Магистър Анджелети и магистър Ортега. Те бяха при последния сбор на Воините.

— Не забравяй, че те не могат да те познаят.

Кимнах, но познатите лица ме изнервиха. Очаквах всеки момент някой от тях да посочи към мен и да ме обяви за враг, изпращайки всички тези бъдещи новобранци да ме неутрализират.

Но двамата магистри не ми обърнаха по-голямо внимание, отколкото на всеки един от останалите новобранци. Когато третият мъж — тръбачът — спря да свири, магистър Анджелети заговори. Гласът му бе все така плътен и дълбок, а сивата брада — все така рядка.

— Виждате ли това? — попита и вдигна ръце към изгряващото слънце. — Това е, заради което сме тук, което дава живот на всички нас. Слънцето. Светлината. Ние сме родени в светлина, родени за доброта. Това ми напомня един от любимите ми псалми: *Хората се раждат в светлина, за да сияят ярко в доброта. Само злото избуява в нощта. Да го прогоним навеки от света.*

Едва не се задавих от смях, слушайки поезия, която навярно бих могла да напиша на десет години. Но докато говореше, лицето на магистър Анджелети преливаше от захлас, а останалите воители кимаха одобрително, сякаш им цитираше Шекспиров сонет.

— Това е естественият ред на нещата — продължи магистър Анджелети. — Тези, които избухват в мрака, не са част от божествения план. Те са неестествено зло и мисията на нашата армия е да ги унищожим и да спасим човечеството.

Стоящият до него магистър Ортега подхвана на свой ред:

— Всички вие сте тук, защото сте проявили желание да унищожите този мрак и защото вашите поръчители ви смятат достойни да се присъедините към нас. Но не се заблуждавайте: *ние* сме тези, които решават кой наистина заслужава да служи в редиците ни. Това няма да е лесно. Ще бъдете подложени на изпитания и внимателно оценени и проучени чак до дъното на душата ви. Ако някой от вас се бои или осъзнава, че не може да издържи на това, което предстои, го приканвам да си тръгне още сега.

Той ни огледа изпитателно, докато наоколо цареше тишина. Неколцина от новобранците се размърдаха, но никой не понечи да си тръгне.

— Много добре — прогърмя гласът на магистър Ортега. — Нека изпитанията да започнат!

Ако някога съм се питала за принципните различия между алхимиците и Воините, то сега получих отговор. Въпреки недостатъците си, алхимиците винаги са били привърженици на принципа „Първо мисли, после действай“. А Воините? Не особено.

След като приключиха встъпителните формалности, магистър Ортега даде думата на командира на новобранците, който за мое пълно изумление се оказа Крис Хуарес: братовчедът на Трей. Не го бях виждала, откакто Воините отвлякоха Соня, а Трей не говореше много за семейството си, след като те се отрекоха от него. Трей ги бе опозорил с това, че се срещаше с дамфир. Очевидно Крис не бе кривнал от правия път, беше следвал правилата и моралните принципи на Воините и си бе извоювал този уважаван пост. Сега той крачеше важно пред нас, облечен с обикновени джинси и прилепнала тениска, подчертаваща атлетичната му фигура.

— Вие нямаше да бъдете тук, ако не сте изпълнени с желание да избавите света от злото — каза ни той. — А накрая ние ще решим точно колко силно е това желание. Но преди да го сторим, ние трябва да видим дали можете да се защитавате, ако се изправите срещу това зло. Страхувате ли се от болка? Боите ли се да се изцапате? Плашите ли се да направите всичко възможно, за да предпазите човечеството от мрака? — С всеки въпрос гласът му се извисяваше, довеждайки всички присъстващи до неистов възторг. Някои от новобранците, стоящи редом с Еди и мен, закрещяха в отговор. Някакъв тип нададе боен рев, спечелвайки си одобрението на публиката. Колкото до мен, аз с все сили се опитвах да изразя вълнение и интерес, потискайки шока и отвращението, които изпитвах.

Докато Крис говореше, негови събратя от Воините разполагаха на арената странна колекция от предмети: дървени кутии, метални кенове, кофи и блокчета сгуробетон. Зачудих се дали не са някакви препятствия, които трябва да преодоляваме. Когато свършиха, те дойдоха при нас и ни раздадоха по едно дървено сърце, висящо на шнур. Върху моето бе изписано измисленото ми име Фиона Грей. Еди, подвизаващ се с името Фред Грей, също получи едно.

— Това символизира вашето сърце — вашия живот — рече Крие. — Сега ние трябва да узнаем кой го желае най-силно — кой е готов на всичко, за да победи. Дами, моля отстъпете назад и заемете местата си ето там. — Посочи към един сектор на трибуните. — А вие, господа, застанете където желаете.

Двамата с Еди се извърнахме един към друг и се спогледахме, преди да се разделим.

— Късмет — пожелах му.

— Късметът тук няма да помогне — промърмори той. Усмихнах се и седнах до едно нацупено момиче, с около една глава по-високо от мен и почти толкова мускулесто като Крис. Имаше около трийсетина младежи новобранци, които се разпръснаха по арената, заемайки позиции, които според тях бяха стратегически. Някои се изправиха върху щайги, други си избираха предмети, които биха могли да използват като оръжие — като например блокчетата сгуробетон. Еди зае позиция, изгодна за нападение и осигуряваща му свободно пространство.

— През следващия един час — обяви Крис — вашата задача е да съберете колкото се може повече от сърцата на противниците си, с всички възможни средства. Всичко на тази арена се смята за честна игра и е позволено. Всяка тактика е честна игра — макар че ви молим да не се опитвате да убиете някой от съперниците си. Шестима от вас, които след изтичането на този час са събрали най-много сърца, ще продължат нататък. Във всеки момент, когато почувствате, че нямате повече сили, просто отидете на онази пейка — той посочи към друг сектор от трибуните, където стоеше един мъж с червена шапка — и поставете двете си длани върху нея. Това ще означава, че напускате състезанието, и Барт ще ви окаже първа помощ.

Барт, в карирана риза и скъсани дънки, не ми приличаше на човек с медицинско образование, но понякога външният вид лъже.

Стомахът ми се сви на топка, когато Крис попита дали има въпроси и се увери, че всички са готови. Сабрина ни бе предупредила, че ще има някакво физическо съревнование, но не знаеше подробностите. Всяка година ги променяли, за да не могат поръчителите да предупредят своите подопечни. Очевидно Воините искаха състезанието да бъде справедливо, което ми се струваше твърде иронично, имайки предвид упоеното и изнемощяло състояние на Соня, когато я доведоха за показната ѝ екзекуция.

Крис вдигна ръка, обявявайки началото, и въздухът се изпълни с напрегната тишина. Еди се наведе напред, в бойна готовност, със зорък поглед и опънато като струна тяло.

— Старт! — извика Крие и рязко свали ръка.

Последва истински хаос.

Младежите се нахвърлиха един срещу друг като глутница кучета, борещи се за кокал. Някои се блъскаха с цяло тяло, опитвайки се да повалят противника си и да вземат дървеното му сърце. Други избраха по-дивашки подход — хвърляха блокчета сгуробетон и използваха най-различни отломки като оръжие. Моето внимание беше приковано върху Еди, който възприе по-спокойна тактика, като изчакваше някой да го приближи. Силата му не беше явна и мнозина решиха, че е лесна плячка. Но много скоро осъзнаха грешката си, когато той започна да ги разпердушинва един по един, поваляйки ги с точни удари и ритници, а след това събираше дървените им сърца. Загубата на сърце не означаваше, че излизаш от състезанието. Ако можеш да си върнеш

сърцето — или просто да отнемеш сърца от повече противници в края на часа — всичко беше наред. Някои от тези, чиито сърца Еди бе прибрал, се опитаха да си ги върнат. Други просто се насочиха към видимо по-слабите противници.

Моето истинско сърце — в гърдите ми — туптеше глухо, докато наблюдавах Еди. За мен бе важно той да остане в състезанието. И двамата трябваше да останем. Но засега, изглежда, нямаше причина за тревога. Той явно бе по-бърз и силен от повечето състезатели на арената, а освен това бе опитен и кален боец. Другите, макар и силни, нямаха реални умения и обучение и разчитаха само на груба сила — което в някои случаи се оказва доста ефективно. Видях един тип, който стовари дървената дъска върху коляното на съперника си, който извика и се сгърчи от болка, докато се строполяваше на земята.

Нападателят изскубна сърцето на победата, пренебрегвайки молбите на противника си да му помогне и да го заведе при Барт, за да получи първа помощ. В този момент Еди минаваше покрай тях и се спря, за да помогне на падналия да стигне до пейката.

Друг състезател — този, който в началото нададе дивашкия боен вик — не се церемонеше и доста бързо се справяше с противниците си. Мускулите му се издуваха гротескно, което ме караше да се питам дали не се бе натъпкал със стероиди, или просто не излизаше от фитнеса. Очевидно си бе спечелил фенове сред публиката, защото те крещяха името му всеки път, когато се сдобиеше с ново сърце.

— Калев! Калев! Давай, Калев!

Калев дари феновете си със зловна усмивка, докато вилнееше из арената, оглеждайки се за нова жертва. При все че бе достатъчно силен и нямаше нужда от допълнителна помощ, понякога прибегваше до блокчета сгуробетон. Аз не бях единствената, която ахна ужасено, когато той стовари едно блокче върху главата на друг състезател, който рухна на арената. Калев забърса трите сърца на жертвата си и продължи към следващата. Барт лично дойде, за да извлече пострадалия на безопасно място към трибуните, а аз успях да си поема дъх чак след като видях нещастникът да повдига немощно ръката си.

Други двама, които бяха дошли заедно, също като Еди и мен, действаха като екип, за да победят враговете си, като си поделиха спечелените сърца. Това беше умна стратегия и аз съжалявах, че двамата с Еди не можехме да се възползваме от нея. Войните се

придържаха към някои доста остарели стереотипи за мъжете и жените. Макар че имаше жени състезателки, Сабрина ни бе обяснила, че Воините често държали жените по-далече от фронтвата линия и им възлагали по-леки задачи. Не бях сигурна дали би трябвало да аплодирам Воините, задето показват известна загриженост, или да се чувствам засегната, че не смятат жените за равностойни на мъжете по кръвожадна жестокост.

Към края на определения час половината от състезателите бяха извън строя и получаваха първа медицинска помощ от Барт. Неколцина от новобранците явно имаха надмощие: особено Еди, Калев и двамата, които се състезаваха в екип. Останалите се опитваха да се преборят един с друг или с някой от лидерите. Крис изкрещя, че остават пет минути и един тип, осъзнал отчаяно, че всеки момент ще изгуби, се втурна безразсъдно към Калев с надеждата да спечели наведнъж голям брой сърца. Калев го отпъди, сякаш беше муха, и когато нещастникът падна на земята, започна да го ритва, въпреки молбите му да спре.

— Просто ги вземи! Просто ги вземи!

Той трескаво се опитваше да изхлузи сърцата през глава и да му ги даде, докато Калев продължаваше да го ритва. От стомаха към гърлото ми се надигна горчива жлъч и всеки миг щях да повърна, но слава богу, Калев най-сетне го остави на мира. Отдалечи се и втренченият му поглед попадна върху Еди, но за щастие, точно тогава Крис обяви края на състезанието. Всички се наведоха напред, нетърпеливи да узнаят резултатите.

Както се очакваше, Калев и Еди имаха най-много сърца, следвани от други трима претенденти, на които не бях обърнала особено внимание. Двамата, които се състезаваха заедно, заеха шестото място. Аз се зачудих дали Воините ще обявят седем победители, но след кратко съвещание между магистрите Крис оповести само един от тях за победител. Поздрави другия, като го окуражи следващата година да опита отново. Аз не бях забелязала този, който победи — Уейн — да прави нещо по-различно в боя от другаря си. Но Уейн беше по-едър и мускулест. Нещо ми подсказваше, че Воините наблягат на физическите дадености, предполагайки, че този, който изглежда по-як, наистина ще бъде по-силен.

Това не вещаеше нищо добро за мен, защото, когато извикаха момичетата — тринайсет на брой — стана ясно, че аз съм най-

дребната и най-малко мускулестата. Положението се влоши, когато Крис съобщи, че само две от нас ще продължат напред — тези, които за един час съберат най-много сърца. След този анонс, с Еди си разменихме кратки погледи. Две момичета? Това не беше много окуражаващо за мен, както и за успеха на плана ни, имайки предвид, че за нас беше жизненоважно аз, а не толкова Еди, да остана тук, за да открия нужната информация за местонахождението на Джил. Той ми се усмихна напрегнато и ми кимна окуражаващо, като че ли искаше да каже: „Е, в такъв случай се постарай да събереш повече сърца“.

Супер, няма що. Никакъв проблем.

Наблюдаването на съревнованието между младежите ни бе дало известна представа коя е най-добрата стратегия. Ние се разположихме на арената и болшинството момичета тутакси се хвърлиха към потенциалните оръжия. Забелязах, че няколко от тях ме измериха с погледи, преценявайки ме като най-дребната и вероятно най-малката заплаха, и аз се подготвих за отбрана. В известно отношение това беше добре дошло за мен, тъй като тъкмо тази стратегия бях усвоявала най-вече по време на обучението си при Улф. Но защитата нямаше да ми спечели сърца. По природа не бях склонна към насилие и грубости. Нападението беше втора природа на Еди и на него му беше много по-лесно да се вживее в тази роля.

Крис даде начало на състезанието и отново избухна хаос. Две момичета тутакси се насочиха към мен. Кръвта забуча в ушите ми, но аз, с хладна съсредоточеност, заех позиция, както ме беше учил Улф. Оставах извън обсега им, отбягвайки ловко грубите им и често тромави атаки. Те, изглежда, се стъписаха, когато установиха, че не съм толкова лесна жертва, и накрая смениха тактиката си. С животинско ръмжене се нахвърлиха една срещу друга и паднаха в прахта, превръщайки се в кълбо от сплетени коси и мятаци се ръце и крака. Едната излезе победител в тази схватка и стиснала сърцето на сразената си противничка, се нахвърли към мен. Аз най-сетне си позволих да вляза в бой и я смаях с удар, който я отпрати назад. Тя се препъна и се олюля, докато магическата сила, с която бях пропита, се надигаше на мощни вълни в мен. Отначало ме изпълни предишното странно усещане, че силата едновременно е част и не е част от мен, но много скоро улових ритъма ѝ. След още няколко неуспешни атаки момичето се предаде и ми връчи дървеното си сърце.

Озърнах се неуверено, опитвайки се да преценя следващия си ход. Знаех, че просто трябва да напада някоя от съперничките си, но за мен това все още беше странно и непривично. *Играеш роля, Сидни — казах си. — Вживей се. Не се чувствай зле — не забравяй какви са тези хора. Какво може да причинят на Джил.*

Бях избавена от избора на следващата си жертва, когато друго момиче реши, че победата ми преди малко е чиста случайност. Разигра се подобна сцена като миналия път и аз отново се впуснах в играта на самоотбрана. *Най-добрата битка е избягнатата битка* — винаги повтаряше Улф. Увлякох врага си в оживено преследване и когато тя най-после загуби търпение и скочи към мен, успях да я препъна и тя се просна на земята. При падането изкълчи глезена си и аз взех сърцето ѝ почти без никаква съпротива. Беше ясно, че претендентката е извън строя, и при все че се почувствах малко виновна заради това, в същото време изпитах облекчение, че раната ѝ не е сериозна и момичето бързо ще се възстанови. Съдейки по виковете наоколо, другите не бяха такива късметлийки.

Вече имах три сърца и бях доста горда от себе си. Ала един бърз поглед към Еди, седнал до останалите младежи победители, красноречиво ми подсказа, че не бива да се чувствам толкова самоуверена. Той отчаяно жестикулираше към мен и посланието му беше съвсем красноречиво: *размърдай се!* Моята отбранителна тактика засега ме бе опазила, ала не ми бе извоювала сърца. Един бърз оглед ми показва, че останалите имат повече сърца от мен, ала преди да избера нов план за действие, решението бе взето вместо мен.

Якото и мускулесто момиче, което преди началото на изпитанието седеше до мен, връхлетя отгоре ми с пълната си мощ. При сблъсъка и двете паднахме на земята. Юмрукът ѝ се склочи около шнура със сърцето на шията ми и тя го дръпна с такава сила, че едва не ме удуши. Магическата сила изригна в мен и с един здрав тласък аз я избутах и скочих на крака. Тя също се изправи и ме изгледа замислено, явно изненадана от силата, скрита зад не особено внушителната ми външност. Крис извика, предупреждавайки ни, че остават пет минути. Аз се стегнах, предугаждайки нападението на високото момиче, което идваше към мен, но изведнъж тя сви бързо рамене, обърна се и се насочи към някой друг. Отне ми само миг да разбера защо. Тя определено имаше повече сърца от всички нас. И тъй като

наближаваше края на изпитанието, не желаше да рискува да ги изгуби, нападайки противничка, която я бе изненадала с демонстрация на голяма сила. Предпочиташе да заложи на сигурно и да изчака времето да изтече. Няколко други момичета се съревноваваха за второто място и сега станаха по-агресивни в атаките си.

А аз? Аз несъмнено заемах трето място — само дете нямаше трето място.

Срещнах отново очите на Еди и този път видях в тях истинска загриженост. Тогава погледът ми се плъзна към този, който седеше до него на трибуните: Калев, самодоволен и уверен в своята недосегаемост. Без да се замисля повторно, аз приближих с широки крачки към него и го дръпнах за ризата. Магическата сила се надигна като мощна вълна в мен, превръщайки ме в негов почти равностоеен съперник, което би било немислимо при нормални обстоятелства. А и тъй като го бях изненадала, това ми осигуряваше допълнително предимство. Светнах му един юмрук, който би накарал Улф да се гордее с мен, а след това го ритнах здравата в коляното. Не му счупих нищо, но Калев се плъсна на земята. Бързо дръпнах шнура със сърцата му и ловко отскочих настрана, когато той размаха мощния си юмрук към мен и изрева като разлютен звяр. Еди скочи, готов да ме защити, но в този миг Крис обяви край на битките.

Забърза към нас, смръщил вежди заради необичайното ми поведение.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — гневно попита той.

— Печеля — отвърнах невъзмутимо. Подадох му моите три сърца заедно с купчината, които бях откраднала от Калев. — Ти каза, че победителките сред момичетата ще бъдат избрани от тези, които в продължение на един час съберат най-много сърца. Това съм аз.

Крие се изчерви, оказал се заложник на собствените си думи.

— Да, но...

— Освен това каза, че всяка тактика е честна игра.

— Но...

— И — продължих тържествуващо — ти попита дали сме готови на всичко в борбата си срещу злото. Аз съм. Дори това да означава да се изправя срещу някой по-голям и силен — което онези вампири несъмнено ще бъдат. — Махнах пренебрежително с ръка към

останалите участнички, които ни зяпаха с увиснали ченета. — Какъв е смисълът да се бия с тях?

Наоколо надвисна смаяна тишина, последвана след миг от взрив от смях. Магистър Анджелети се спускаше от трибуните към нас, като внимаваше да не се спъне в дългата си златна роба. Лицето му искреше от жизнерадостно веселие.

— Тя има право, Хуарес. Момичето те надхитри и според мен, ако тя може да направи това — и да победи нашия безспорен победител сред младежите — значи, е заслужила място в редиците ни.

Калев почервения като домати.

— Аз не ѝ отвърнах с пълна сила. Та тя е само едно момиче.

Магистър Анджелети му махна да замълчи.

— Отпусни се. Ти пак можеш да останеш. Това момиче — как се казваш?

— Фиона, сър. Фиона Грей.

— Фиона Грей може да заеме едно от местата при жените. Струва ми се, че другото се полага на онази млада дама там. — Магистър Анджелети кимна към високото момиче, което игра на сигурно и изчака времето да изтече. Казваше се Тара и при все че явно не беше във възторг да ме види победител, не възрази, след като получаваше място в редиците на Воините. За разлика от нея момичето, което трябваше да бъде на второ място, избълва по мой адрес цял поток от ругатни. Това изглежда, развесели висшестоящите Воини, но те не отстъпиха от решението си. Тя и останалите победени бяха изпроводени от арената.

Ние, победителите, бяхме поканени на угощение в наша чест в едно помещение, явно служещо за столова на базата. Седмина от нас бяхме настанени на една маса, а по-калените и опитни Воини заеха останалите. Лично аз бих предпочела да взема душ, но поне имах възможност отново да седна до Еди. Двамата се хилехме доволно и кимахме над чиниите си с печени ребърца, докато останалите си спомняха най-важните моменти в отминалите състезания и се перчеха как напълно ще „изтребим“ истинските вампири. Голяма част от останалите изглеждаха доста впечатлени от това, което бях направила с Калев, и доста се посмяха на хитрината ми. Той обаче явно не споделяше всеобщото веселие. По време на пиршеството понякога мятеше кръвнишки погледи към мен и Еди и аз се надявах, че скоро

няма да ми се наложи да съжалявам за своето спасение на арената в последната минута.

След обяда Воините решиха, че достатъчно са изпитали склонността ни към жестокост — поне засега — и че е време да разберат какви са особеностите на характерите ни. Викаха ни един по един, за да поговорим с висшите магистри и да си изберем група от Воини, в която да ни зачислят. Призоваваха ни по азбучен ред, което означаваше, че аз трябваше да отида преди Еди и той нямаше възможност да ме предупреди какво ми предстои. Но тази част от изпита много малко се променяла през годините и Сабрина ни бе запознала накратко какво да очакваме: най-вече разпит, по време на който трябва да потвърдим колко много мразим вампирите.

Обаче не очаквах колко много този разпит ще ми напомни за поправителния център.

След като ме настаниха пред съвета на висшите магистри, състоящ се само от мъже, те насочиха вниманието ми към голям екран, висящ на стената. Върху него се появи снимка на щастливи, обикновени наглед морои.

— Какво виждаш? — попита магистър Анджелети.

Сърцето ми се качи в гърлото и аз внезапно се озовах отново в подземния затвор, привързана към стола; хубавото, но жестоко лице на Шеридан е надвесено над мен, а безмилостните ѝ очи се взират в моите.

Какво виждаш, Сидни? Морои, госпожо.

Грешка. Виждаш дяволски изчадия. Не зная. Може би са. Трябва да зная нещо повече за тези конкретни морои.

Не е нужно да знаеш нищо, с изключение на това, което ти казах. Те са дяволски изчадия.

А след това ме изтезаваше, потапяйки ръката ми в киселинен разтвор, който имах чувството, че изгаря плътта ми, принуждавайки ме да понасям ужасяваща болка, докато накрая не се съглася с нея и не повторя, че всички морои са дяволски изчадия. Споменът беше толкова ярък, толкова жив, че докато седях тук пред Воините, по кожата ми сякаш полазиха мравки. Имах чувството, че стените на стаята се затварят около мен, превръщайки я в тясната килия в поправителния център, където ме държаха заключена. За миг се изплаших, че ще припадна пред тях.

— Фиона? — подкани ме магистър Анджелети и наклони глава към мен. Въпреки суровото изражение на лицето му, в гласа му прозвучаха снизходителни нотки, сякаш мислеше, че съм се изплашила от присъствието им. — Какво виждаш?

Преглътнах, отново парализирана от страха на миналото. Продължавах да седя безмълвно, а останалите Воини започнаха да ме гледат с любопитство. *Това е игра — Сидни!* — казах си отчаяно. — *Ти го направи тогава, можеш да го направиш и сега. Това не е поправителният център. Ти не си затворена в подземен затвор, а на карта е заложен животът на Джил.*

Джил.

Мисълта за Джил и споменът за ведрото ѝ невинно лице ме върнаха към живот. Примигнах и се съсредоточих върху екрана.

— Въплъщение на злото, сър — изрекох. — Виждам дяволски изчадия, които не са част от естествения порядък.

И се започна. Аз отговорях, както ме бе научила Сабрина, макар да не се нуждаех от инструкции. Просто трябваше да отговарям така, както в поправителния център. Рецитирах измислената от нас история за това, как през една нощ двамата с брат ми Фред сме били нападнати от стригой и едва сме се спасили. Обясних как сме се опитали да разкажем всичко на властите, но никой не ни е повярвал. Разбрали сме истината за злото, с което се бяхме сблъскали, и сме прекарали следващите няколко години в търсене на помощ, докато накрая не сме срещнали Сабрина, от която сме узнали за мисията на Воините.

Когато интервюто свърши, Воините ми се усмихнаха ободряващо, доволни от отговорите ми. Аз също им се усмихнах, но в душата ми цареше пълен смут. Едва се удържах да не треперя или да не се отдам на спомени за онзи ужасен период от живота ми. Когато излязох в приемната, където чакаха останалите новобранци, кимнах окуражително на Еди и се отпуснах върху един стол, доволна, че изглежда, никой нямаше желание да разговаря с мен. Имах възможност да поседя известно време на спокойствие, да успокоя дишането си и да се отърся от спомените. Еди се върна след малко, раздразнен от въпросите им, но като цяло по-спокоен.

— Пълни откачалки — промърмори в ухото ми, заради околните залепил усмивка на лицето си. — Придържах се към историята и те я приеха много добре.

— И при мен беше същото — отвърнах, завиждайки му колко лесно е било за него. Той не носеше този товар, който тегнеше върху мен.

Когато всички бяха разпитани, стана време за вечеря и поредното угощение в столовата. Докато се хранехме, магистър Ортега изрецитира един псалм и изнесе дълга проповед за славата на човешкия род и светлината и каква страхотна работа вършим всички ние, като се сражаваме на страната на доброто. Беше вариант на това, което бях чувала при алхимиците, още преди да ме затворят в поправителния център. Запитах се дали някога ще се освободя от групи хора, опитващи се да ми наложат своята вяра и възгледи. За щастие, след това ни предоставиха малко свободно време и Сабрина дойде да поговори с нас в един ъгъл на залата. Другите поръчители също се срещнаха със своите подопечни, така че никой нищо не заподозря.

— Справихте ли се на интервюто? — попита тя тихо. Ние кимнахме и тя ми се усмихна накриво. — Много як номер извъртя на Калев.

— Реших, че ще оценят дързостта и съобразителността ми — отвърнах аз.

— И да, и не — рече Сабрина. — Подобно предизвикателство може да ти спечели няколко точки, но тук има и такива, на които не им се нрави някой да нарушава правилата.

— Звучи познато — промърморих, замислена за алхимиците.

— Какво ще стане сега? — поинтересува се Еди.

Сабрина се огледа и сви рамене.

— Тази вечер — нищо. Има отделни общежития за жени и мъже, така че много скоро всички ще си легнат. Това ще е твоят шанс да разузнаеш наоколо, Сидни. Проверих по-рано обектите, помещенията със заключени врати не са много. Ти каза, че те биха били проблем, нали?

— Точно така — съгласих се. Магията за невидимост можеше да ме скрие, но нямаше да ми е много от полза, ако някой забележи, че вратата се отваря сама. — Както и охранителните камери.

Тя поклати глава.

— Тук няма такива. Всички сили за безопасност са съсредоточени върху територията на базата. Те искат да попречат на

външни лица да влязат, а на нас — да излезем. Няма да е проблем да се движиш наоколо, при условие че не могат да те видят. В зоните, които се охраняват по-строго, дежурят въоръжени пазачи. Надявам се, че ще можеш да минеш незабелязано покрай тях.

— Аз също се надявам. — Беше удивително, че говорехме за въоръжената охрана като за незначително препятствие. — Само дето не съм сигурна къде да отида.

— Но аз — да — заяви Сабрина. — Открих го, докато разузнавах терена. Ако погледнеш през прозореца зад мен, ще видиш голяма сива сграда. Това е женското общежитие. От лявата му страна се намира мъжкото, а вдясно е сградата, където се помещава главната квартира на магистрите. Там ще откриеш отговорите, които търсиш.

С Еди погледнахме през указания прозорец. Той се намръщи.

— Бесен съм, че ти трябва да свършиш цялата работа. Чувствам се безполезен.

Докоснах успокоително ръката му.

— Ти ми пазиш гърба. Чувствам се много по-спокойна, когато зная, че си тук.

— Освен това, когато дойде време да се измъкваме от тук, навярно ще се нуждаем от помощта ти — додаде Сабрина.

Забелязах, че включи и себе си.

— С нас ли ще дойдеш? — пожелалах да се уверя.

— Когато вие, хора, изчезнете, ще го загазя здравата, задето съм довела измамници. И дори да не решат, че съм част от заговора, ще ме обвинят в престъпно нехайство. Нямам желание да се разправям с това. А и честно? — Сабрина въздъхна. — Тази работа вече ми писна. Искам да помагам на Маркърс в нещо друго.

Свободното ни време изтече и всички се отправихме към общежитията. Крис посъветва нас, новобранците, да се наспим добре, защото утре ни очаквал „големият ден“. Опитах се да сдържа гримасата си. Вече се чувствах изцедена от днешните изпитания, а работата ми още далеч не бе приключила.

Когато влязох в женското общежитие, открих, че Сабрина е била права. Имаше множество отворени портали, съединяващи коридорите и спалните. Тъй като нямаше климатици, много прозорци също бяха отворени. Завесите, висящи пред зеещите портали, създаваха илюзорно усещане за уединение, при това дори не достигаха до пода.

Беше *почти* като сбъдната мечта за някой, който иска да броди невидим наоколо, особено след като момичетата бяха малко и повечето спални бяха незаети.

За съжаление, моята стая не беше от тях. Някому бе хрумнала блестящата идея да настани заедно двете ни с Тара. Тя ми метна свиреп поглед, когато се захем да се приготвяме за сън, като отправи няколко нелепи заплахи как щяла да докаже на всички, че тя е много по-добрият кандидат. Все пак не ми се вярваше, че ще ме нападне, докато спя. Проблемът беше, че не можех да рискувам тя да се събуди и да види празното ми легло — и да ме докладва на висшестоящите. Това означаваше, че се налагаше да ѝ направя магия за сън, което не ми се бе случвало досега.

Изчаках, докато заспи сама, а сетне се прокраднах в тъмната стая. Завесата на вратата висеше примерно на две трети от тавана до пода, пропускайки светлината от коридора. Погледнах спящата Тара и се съсредоточих върху заклинанието.

Магията не изискваше много сила, но беше необходимо да се направят доста сложни пресмятания. Заклинанието действаше почти като приспивателно. Нужното количество магия зависеше от теглото на отделния индивид. В полумрака се опитах да отгатна колко приблизително тежи моята съквартирантка. Около седемдесет килограма? Ако заклинанието е твърде слабо, рискувах тя да се събуди по-рано, а не можех да го допусна. Затова реших да се презастраховам и направих магия, която щеше да е достатъчна за човек с тегло деветдесет килограма.

Дишането ѝ стана по-равномерно, когато магията ѝ подейства, а чертите ѝ се отпуснаха още повече. Може би ѝ правех услуга. Може би една нощ на дълбок и непробуден сън щеше да ѝ е много полезна за утрешното съревнование. Макар че тя дори не подозираше, че може да се окаже единствената участничка в него. Отстъпих и си направих заклинание за невидимост. Призовах, колкото можах, повече от моята магия, за да съм сигурна, че ще действа по-дълго и няма лесно да се развали.

След като свърших всичко това, коленичих на пода и се промуших под завесата, като внимавах да не разклатя плата. В коридора, недалече от стаята, видях дежурен с пистолет, който тъкмо сподавяше прозявката си. Очевидно тази нощ не очакваше никакви

нарушения. Промъкнах се безпрепятствено покрай него и се насочих право към отворения прозорец. Измъкнах се навън и поех в мрака, за да изследвам всички кътчета на лагера на Воините.

ГЛАВА 16

ЕЙДРИЪН

След като Сидни тръгна, си легнах, не можах да заспя. Не успях да се отърся от страховете си за неизвестните опасности, пред които тя се изправяше, и се измъчвах, че не можех да съм там, за да я защита. Нищо че тя беше смела, умна и компетентна — и навярно по-добре защитаваше мен, отколкото аз нея. Просто инстинктът да се грижа за нея бе твърде силен.

Сънят бягаше от очите ми и защото леглото ми всъщност беше гигантско кресло с бобени шушулки.

— Сигурен ли си, че не искаш да легнеш на дивана? — попита Маркъс.

Поклатих глава и ударих вяло няколко крошета на ложето си, за да му придам някаква форма.

— По-добре ти легни на дивана. Не зная дали ще мога да заспя, дори да имах пухено легло.

Той се ухили.

— Предполагам, че Хауи има нещо, което ще ти помогне да заспиш.

— Не, благодаря — изсумтях аз.

Маркъс угаси лампата и се сви върху дивана с цвят на горчица. Възцари се тишина, нарушавана от глухите звуци на песен на Боб Дилън, идващи от сутерена. Завъртях се няколко пъти с надеждата да се наместя по-удобно, но не постигнах особен успех. Опитах се да отклоня мислите си от Сидни и да ги насоча към утрешния ден, когато щях да съдействам на вещиците при разпита на Алисия. Това не бяха особено успокояващи мисли, но поне ми помогнаха да устремя емоциите си към нещо друго, освен безпокойството. Преди да си тръгне, Мод ми каза, че утре вечер ще дойде да ме вземе някой, който ще ме заведе там, където държаша Алисия. Очевидно бяха заети да обезопасят мястото, както и да измислят начин как да измъкнат

госпожа Теруилиджър, без шпионите на алхимиците да тръгнат по петите ѝ.

Удивително, но въпреки всичките налудничави обстоятелства най-после се унесох в сън. И дори, още по-невероятно, бях пренесен в сън, създаден от някой друг с магията на духа. Когато пред мен бавно се материализира буйна тропическа градина, разбрах кой е създателят, още преди тя да се появи.

— Здравей, Соня — приветствах я.

Тя изникна иззад храст орлови нокти, облечена в градинарски дрехи, но червената ѝ коса бе с безупречна прическа.

— Ейдриън — рече тя вместо поздрав, — напоследък е много трудно да те намеря в съня. Не разбирам по какво разписание си.

— Не съм много нито по едното, нито по другото — признах си. — Всъщност почти не съм спал. Бях доста зает.

— И аз така разбрах. Носят се слухове, че алхимиците знаят, че двамата със Сидни сте напуснали двора.

— Боя се, че е така. — Облегнах се на една палма. — Можеше да ми се обадиш по телефона, ако си искала да говорим.

— Зная — кимна тя. — Но исках да разговаряме лице в лице. Освен това има нещо, което можеш да видиш само в съня. Или по-точно някогo.

Отне ми няколко секунди да разбера кого имаше предвид.

— Нина.

Тъга забули чертите на Соня.

— Да. Състоянието ѝ не се е променило много. Тя не е точно в кома, но на практика не реагира. Ако сложиш пред нея храна, ще я изяде. Ако пуснеш душа, ще застане под него. Но рядко проявява самоинициатива за нещо. И никога не говори.

Зави ми се свят от шокиращата новина и аз призовах малко от духа, за да създам пейка, върху която се отпуснах с подкосени крака.

— Има ли някаква надежда за подобрене? — попитах.

— Не зная. — Соня седна до мен. — Искам да кажа, че се моля да има. Мразя да казвам, че няма надежда. Но онова претоварване с духа... беше твърде голямо, с твърде малко подготовка. Тя и без това беше в много крехко и нестабилно състояние от прекаленото използване на духа и по никакъв начин не бе подготвена да се справи

със силата на магията, която бе призовала. Последствията и белезите от тази злоупотреба са ужасяващи.

Сърцето ми се сви.

— Трябваше да намеря начин да я спра.

— Не мисля, че си могъл, Ейдриън. Тя е била решена с цената на всичко да открие сестра си.

Поколебах се, почти боейки се да произнеса следващите думи.

— Аз я намерих. Намерих Олив и разбрах защо е избягала. Но... ами историята няма изцяло щастлив край.

Соня не настоя за подробности.

— Не съм сигурна, че трябва да ѝ го кажа.

— Да ѝ го кажеш?

— Да. Това е част от причината да искам да говоря с теб. Тъй като Нина не реагира при личен контакт, аз се опитах да я достига в сън, създаден от магията на духа. Отначало не се получи. После успях... донякъде. Ще ти покажа.

Тя замълча и насочи поглед към една поляна в градината. След няколко минути на напрегнато съсредоточаване се появи голям четириъгълен каменен блок. В него бе издълбан малък отвор, запрещен от решетки. Аз приближих, надникнах вътре и ахнах смаяно. Нина седеше на пода в малката каменна килия, обгърната от сенки.

— Нина! — възкликнах.

Тя се взираше немиждащо в каменната стена, мълчалива, с безизразно лице.

— Нина? Чуваш ли ме?

Соня приближи и застана до мен.

— Мисля, че те чува, но не смятам, че е способна да отговори.

Посочих малката каменна клетка.

— А това откъде се взе?

— Това е съзнанието ѝ — отвърна Соня. — Така се вижда тя: пленница. Но честно? Фактът, че се появява по този начин, е доста обещаващ. Преди у нея нямаше достатъчно будно съзнание, за да формира какъвто и да било образ. Надявам се, че с времето тя ще постигне по-голям напредък, затова се опитвам да говоря с нея или лично, или в сънищата. Помислих, че ти би желал да знаеш, в случай че също искаш да я посетиш.

— Искам — отвърнах аз, все още неуспял да се окопитя докрай от шока да я видя в това състояние. Дори когато беше затворена и измъчвана, съзнанието на Сидни бе достатъчно будно и бистро, за да се свържа с нея в сън, създаден с магията на духа. Колко ли бе увреден мозъкът на Нина, за да изпадне в това състояние?

Това ли бе опасността, която ме дебнеше, задето продължавах да използвам магията на духа?

— Мисля, че е добре различни хора да разговарят с нея — рече Соня предпазливо. — Но смятам, че е за предпочитане да се избягват определени теми, преди тя да се възстанови. Например, когато краят не е изцяло щастлив.

Нямаше нужда да се впуска в подробности, за да разбере. Да узнае истината — че Олив е мъртва — вероятно нямаше да помогне на Нина да се възстанови по-бързо. Кимнах и приближих отново към малкия прозорец на каменната килия.

— Радвам се да те видя отново, Нина. Имам да ти казвам толкова много неща. И повечето са за Олив. А някои от тях... са наистина невероятни. — Усмихнах се, като си припомних Деклан. — Ти определено ще искаш да ги чуеш, затова трябва да се върнеш по-бързо при нас.

Нямаше нито отговор, нито промяна на изражението ѝ дори при споменаването на името на Олив.

— Ще отнеме време — рече Соня и нежно докосна ръката ми. — Но всичко това помага.

— Благодаря ти, че ме осведоми за нея — казах аз. Когато погледът ми се отклони отново към Соня, изведнъж ме осени прозрението, че тя вероятно ще бъде много заинтригувана от новината за Деклан. Не бях сигурен, но имах смътното подозрение, че начинът, по който духът бе пропит в него, бе точно това постижение, което тя се опитваше да повтори във ваксината си. Ако можеше да види Деклан, навярно щеше да постигне забележителен прогрес — ала тъкмо това Олив се опитваше да избегне. Тъкмо заради това бе умряла.

— Какво има? — попита Соня, усетила изпитателния ми поглед.

— Нищо — усмихнах се унило. — Нищо. Просто напоследък стават толкова много неща.

— Мога да си представя и затова няма да те задържам. Просто исках да видиш напредъка на Нина и да опитах да говориш с нея.

— Благодаря. — Прегърнах за кратко Соня. — Ще продължа да я навещавам. Съобща ми, когато се събуди в реалния свят.

Магическият сън се разсея и аз се върнах в нормалния сън. За моя изненада, спях почти до обяд. След като се събудих в дома на Хауи, ме очакваше поредната порция вредна храна. Никога в живота си не съм копнял толкова много за една салата. Узнах от Маркъс, че Сабрина му е изпратила есемес с последните сведения от лагера на Воините. Всички били вътре и в безопасност и засега никой не се бе усъмнил в прикритието им.

Новините ми помогнаха да дочакам по-спокойно вечерта, когато една непозната кола спря отвън през безопасната къща. Видях, че Маркъс застана нащрек, но аз разпознах Нийл зад волана.

— Джакки Теруилиджър ме изпрати да те взема — обясни той, когато влезе в хижата. — По-рано ѝ помогнах да се отърве от алхимиците, които наблюдават къщата ѝ. В момента подготвя нещата за Алисия.

При споменаването на името на Алисия лицето му помрачня. Тя оказваше подобен ефект върху хората.

— Малко съм изненадан, че имам „късмета“ да присъствам на разпита ѝ — додаде той. — Но тъй като Еди е на мисия, а Роуз и Дмитрий се занимават с нещо мистериозно в дома на Кларънс, аз се оказах единственият свободен пазител наоколо.

— Ти говори ли с Роуз и Дмитрий? — попитах нехайно.

— Видях ги — отвърна Нийл. — Както и майка ти. Отбих се тази сутрин. Между другото, онова малко сладко приятелче, за което майка ти се грижи. Той ли е причината Роуз и Дмитрий да се навъртат наоколо? Останах с впечатлението, че Роуз *наистина* много би искала да дойде с мен.

Поколебах се. Нийл все още не знаеше, че е станал баща — нито че момичето, което обичаше, е мъртво. Това беше огромна, изгаряща тайна, която той заслужаваше да узнае, но отново си казах, че моментът не е подходящ. Със сигурност нямаше да му го съобща пред Маркъс. А и не ми се струваше правилно да го спомена „между другото“, на път за мястото, където щяхме да разпитваме Алисия.

— Това е дълга история — отвърнах кратко. — По-късно ще ти обясня.

— Добре — кимна Нийл. Пазителите са свикнали с тайните и с това, да знаят само най-необходимото. Прие го спокойно, при все че не подозираше колко силно го засяга тази тайна.

Казах на Маркърс да ме уведоми веднага щом научи нещо за развоя на мисията на Сидни и Еди в лагера на Воините. След като се запасихме с още няколко пакетчета снакс от кухнята на Хауи — макар че вече ми се гадеше от тях — двамата с Нийл се отправихме към цивилизацията на Палм Спрингс. По пътя той спомена, че е чул, че Нина е болна, и отново ми се наложи да внимавам да не изтърва нещо повече относно моето участие в случилото се с нея. Естествено, Нийл искаше да узнае дали съм се сдобил с някакви новини за Олив, имайки предвид състоянието на сестра й. За пореден път бях уклончив — казах му, че не съм успял да достигна до Олив, при все че мразех да го лъжа. По лицето му се изписа разочарование и аз осъзнах, че ще ми е много трудно да му кажа истината — поне за Олив.

Много скоро научих от него, че отиваме в дома на Мод, водачката на стелата. Тя не само че не беше обект на следене от страна на алхимиците, но имала в къщата си истинска тъмница. Или поне това ми съобщи Инес, когато пристигнахме.

Мод, която я чу, завъртя очи.

— Не е тъмница, Инес, а винена изба.

Стояхме в дневната на Мод и чакахме да дойдат останалите вещици от сборището.

В отговор Инес изсумтя.

— Намира се под земята и има каменни стени — тросна се тя. — И няма рафтове за винени бутилки.

— Още не съм ги монтирала — обясни Мод.

— Наричам помещението такова, каквото го виждам — не се даваше старата заядливка.

Джаки приближи към нас.

— Е, въпреки всичко, в момента мястото е невероятно полезно. Подземните помещения отлично задържат магията. Можем да създадем магически кръг, за да попречим на Алисия да сътвори някакво зло, а след това ти ще й въздействаш със своята магия, Ейдриън.

Към нас се присъединиха още няколко вещици, с което броят им нарасна на четиринайсет. Според Джаки в магическото изкуство

съществували определен набор свещени числа, но за да се изгради по-добра защита срещу Алисия, кръгът трябвало да се състои от тринайсет вещици и от още една, която да направи заклинанието. След три дни в неподвижно състояние, силите на Алисия навярно бяха отслабнали, ала тъй като няколко пъти тя ни бе изненадвала, никой не искаше да рискува.

След като всички бяхме налице, се запътихме към мазето. Там заварих Алисия, замръзнала в същата стойка, както в тренировъчната зала в школата на Улф. Бях съгласен с Инес.

— Наистина прилича на тъмница — промърморих към нея. — Кой използва толкова тъмен камък за винен килер? Очаквах по-скоро нещо в тоскански стил.

— Абсолютно, нали? — прошепна ми тя в отговор.

Тринайсетте вещици се уловиха за ръцете и оформиха защитен кръг около Алисия, повтаряйки заклинания, които вероятно заключваха цялата човешка магия вътре в него. Мод, застанала в кръга, отделно от останалите, използва същите билки и заклинания, както когато освободи Еди в школата на Улф. Втрещен в Алисия, застинала в неудобната отбранителна поза, противно на волята си, не можех да не споделя първоначалната неохота на вещиците да я освободят. Тя се бе опитала да убие Сидни, да открадне силата на Джаки и бе оставила в кома наставницата си, сестрата на Джаки. Освен това беше отвлякла Джил и я бе предала на Воините — само за да си отмъсти на Сидни. Алисия наистина заслужаваше завинаги да остане омагьосана статуя.

Но тогава никога нямаше да получим отговорите, от които се нуждаехме.

Мод завърши магията, излезе от кръга и застана до Нийл и мен. Ние наблюдавахме как Алисия отново оживява, краката ѝ се огънаха, когато мускулите ѝ внезапно трябваше да се научат да функционират. И при все че рухна на пода, чертите ѝ се изкривиха в зловна гримаса и тя вдигна ръката си, от която избухнаха ярки светкавици. Те се удариха в невидимата стена, образувана от тринайсетте, и угаснаха като безобидни фойерверки.

— Не можете да ме държите завинаги! — изкрещя тя. — Веднага щом се освободя, ще ви накарам да си платите!

Наведох се към Мод, като снижих гласа си.

— Тя има право. Какво ще стане с нея?

— Не се тревожи — промърмори ми в отговор вещицата. — Както вие, мороите, имате собствени затвори, така и ние имаме наши. — Прокашля се и пристъпи напред, оставайки извън кръга, но в полезрението на Алисия. — Какво ще стане с теб сега, зависи от това, доколко ще ни сътрудничиш, Алисия. След като бъдеш осъдена за престъпленията си, можем да направим живота ти удобен — или много неприятен.

Алисия изрази мнението си въпроса, като изпрати огнена топка към Мод. Тя също бе погълната и аз си помислих, че злодейката би трябвало да се смята за късметлийка, че невидимата стена не връщаше огнените ѝ оръжия обратно към нея.

Мод скръсти ръце и изгледа твърдо Алисия.

— Ние разбрахме, че имаш дял в изчезването на младо момиче от мороите. Кажи ни къде си я отвела.

За миг Алисия изглеждаше изненадана от въпроса, докато не ме забеляза да стоя отстрани до кръга.

— Къде е Сидни? — изсмя се тя. — Толкова ли я е страх да се изправи отново пред мен?

Не ѝ позволявай да ти говори така — нареди ми леля Татяна.

Използвах малко телекинеза — една от способностите на духа — и накарах ръцете на Алисия внезапно да се прилепят към тялото ѝ, сякаш беше с усмирителна риза. Очите ѝ се разшириха от удивление, когато се опита да ги вдигне и не успя.

— Сидни притежава много повече умения и смелост, отколкото ти някога си сънувала — процедих аз. — Имаш късмет, че не ти се налага отново да се изправиш лице в лице с нея. А сега ни кажи къде си отвела Джил. Знаем, че е при Воините. Къде по-точно?

— Кажи ни и до процеса ще останеш на прилично място, с нужните удобства — додаде Мод. — В противен случай ще те върнем в досегашното ти неподвижно състояние.

— Нужно е нещо повече от заплахи или евтини салонни номера, за да ме принудите да ви кажа къде е тя. — Алисия ми хвърли злобна усмивка. — Може и да сте ме заловили, но Сидни няма да спечели тази битка. Никога няма да видиш онази моройска пикла.

Ако тя нарани Джил... Леля Татяна не довърши заплахата си, а и нямаше нужда. Гневът — подклаждан от бясната ми леля — избухна в

мен и трябваше насила да го потуша, тъй като се нуждаех от хладен и спокоен ум.

— Достатъчно игрички — отрязвах студено. Освободих ръцете ѝ и пренасочих духа към внушението. — Кажи ни къде е Джил.

Очите на Алисия започнаха да се изцъклят, долната ѝ челюст провисна... и тогава, колкото и да бе невероятно, тя се отърси от внушението. Чертите ѝ отново се втвърдиха.

— Не можеш да ме контролираш толкова лесно — озъби се злата вещица.

— Тя може да е укрепнала силите си с някои магически отвари — каза ми Мод. Джаки бе намекнала за същото — че Алисия може да си е изградила различни магически защиты, включително и срещу внушение. — Но това няма да трае вечно. Още няколко дни и всичките ѝ защиты ще паднат.

Стиснах зъби и почерпих още от магията на духа.

— Не. Още днес ще получим отговорите. — С възродена магия отново се съсредоточих върху Алисия. — Кажи ни къде е Джил.

Алисия отново доби предизвикателен вид, но този път ѝ беше много по-трудно да ми се противопостави.

— При... при Воините — не издържа тя.

— Знаем това. Кажи ни къде? Къде я държат?

Да се опитвам да я подчиня на внушението, беше все едно да се опитвате да отворите врата, която някой натиска от другата страна. И двамата бяхме впрегнали докрай магическите си умения. Нейната воля, какъвто и вълшебен еликсир да бе погълнала, беше силна, но аз вярвах, че моята мощ ще надделее. Отново увеличих количеството на духа, който циркулираше в мен. Знаех, че човек със средна сила на волята досега щеше да се е огънал пред внушението ми. В съзнанието ми отекнаха предупрежденията на Сидни да не злоупотребявам с използването на духа, но аз ги заглуших. Нуждаехме се от отговори.

— Къде я държат Воините? — настоях властно.

Алисия видимо изнемогваше, по челото ѝ заблестяха капчици пот, докато се бореше срещу моята сила.

— В... в Юта — избъбри накрая. — В Сейнт Джордж. Там имат база. Но никога няма да стигнеш до нея! Никога няма да проникнеш там!

— Защо? — притиснах я по-силно с внушението. — Защо?

— Твърде... много... препятствия — пророни тя, бледа и трепереща.

— Кажете ми всичко — наредих.

Но тя продължи да упорства и аз бях готов да я атакувам с още по-силно внушение. Още една вълна на духа и аз бях сигурен, че ще я сваля на колене, умоляваща ме да ми каже всичко, което знае.

Направи го! — заповяда леля Татяна. — *Накарай я да си плати! Направи я своя робиня!*

Бях готов да го сторя... но тогава, неочаквано, пред очите ми изплува картина от съня през изминалата нощ, в който се срещнахме със Соня. Или по-точно видях образа на Нина в каменната ѝ килия. Припомних си думите на Соня за ужасяващите последствия и белези, които оставя прекомерното използване на духа. Припомних си и обещанието към Сидни да внимавам и да контролирам духа.

Сидни не би могла да предвиди това — възрази леля Татяна. — *Ти си по-силен от Нина. Ти няма да свършиш като нея.*

Не — отвърнах на призрачния глас. — *Няма да рискувам. Няма да наруша думата, дадена на Сидни.*

С огромна неохота освободих внушението и духа, насочени към Алисия. Тя се свлече на пода, този път от психическо изтощение.

— Това е достатъчно за нас, за да продължим — казах. — Можем да намерим това място в Сейнт Джордж.

Дали с помощта на сведенията от разузнаването на Сидни, дали с тази на алхимиците, които ще отстъпят и ще ни помогнат, или със съдействието на Сабрина, сега нямаше да е трудно да намерим тази база. Щеше ми се да узная повече за „препятствията“ в онова място, но няхах намерение да прегоря и превъртя, а и Алисия навярно имаше предвид откачените Воини и техните оръжия. Пазителите щяха да се справят с тях. И преди го бяха правили.

— Искаш ли да узнаеш още нещо от нея, преди отново да я замразим? — попита Мод.

Очите на Алисия се разшириха.

— Но ти каза, че ако ви сътруднича, няма да ме замразите!

— Това не може да се нарече сътрудничество — заяви Мод студено.

Поклатих глава.

— Това би трябвало да е достатъчно. Ако се нуждаем от повече, ще ви уведоим.

— Не! — извика Алисия. Върху дланите ѝ се появиха огнени топки и тя започна безуспешно да ги мята срещу невидимата бариера. — Няма отново да се озова в онова състояние! Не искам! Не можете...

Но застаналата до мен Мод вече изричаше заклинанието и минута по-късно Алисия отново се превърна в статуя — този път позата ѝ, докато пращаше огнените топки, беше още по-нелепа от предишната. Вещиците разпуснаха кръга и Джаки дойде да поговори с мен.

— Сигурен ли си, че получи от нея всичко, което ти бе нужно? Усетих, че искаше да я разпиташ още.

— Искан — признах. — Но защитите ѝ бяха много силни. Ще предам информацията за Сейнт Джордж на моите помощници и ще видим какво ще открият.

Джаки кимна.

— Много добре тогава. Аз също ще говоря с Мод. Ако искаш, може да останеш тук, в нейната къща, до следващия етап на плана. Така ще си малко по-близо до действията, а доколкото зная, тя разполага с много повече стаи, отколкото последното място, където си отседнал.

— Надявам се и с повече продукти — додадох. Погледнах към Нийл. — Ти си експерт по сигурността. Мястото безопасно ли е?

— Така смятам — отвърна дампирът след кратък размисъл. — Никой не ни е проследил. Ако тя няма нищо против, аз ще остана, за да те охранявам.

Благодарихме на Мод за гостоприемството ѝ и се отдръпнахме настрана, докато вещиците събираха принадлежностите си. Очевидно Алисия накрая щеше да бъде изправена пред магически съд и отведена в един от техните затвори, но засега щеше да остане във винената изба-тъмница. Двамата с Нийл бяхме настанени в стаите за гости на горния етаж. Изпратих на Маркъл информацията за Сейнт Джордж и най-сетне реших, че е дошло време да съобщя трагичната новина на Нийл, след като, изглежда, двамата щяхме да останем известно време заедно.

— Нийл... — подхванах, когато останахме сами в стаята му, — трябва да поговорим.

— Разбира се — отговори той непринудено. — За Джил ли става дума?

— Всъщност няма нищо общо с нея. — Посочих към леглото. — Може би е по-добре да седнеш.

Нийл се намръщи, леко настръхнал от тона ми.

— Благодаря. Предпочитам да остана прав. Просто ми кажи за какво става дума.

Скръстих ръце, като че ли исках да се защитя от цялата мъка и болка, които щях да причиня. Досега не осъзнавах колко упорито съм се съпротивлявал, за да не им позволя да ме съсипят.

— Нийл, няма лесен начин да се каже това... и аз съжалявам, че точно аз трябва да ти го съобщя... но Олив умря преди две нощи.

Нийл не издаде нито звук, но лицето му преbledня толкова, че се уплаших да не припадне.

— Не — отрони той накрая, след няколко минути на мъчителна тишина. — Не. Това е невъзможно. — Поклати упорито глава. — Не.

— Уби я стригой — продължих. Докато първоначално се мъчех да намеря подходящите думи, сега изведнъж се улових, че те сами извираат от устата ми и аз не мога да ги спра. — Тя бе намерила убежище в една дампирска комуна. В Мичиган. Малка група стригои я нападнаха и успяха някак си да преодолеят магическите защити. Ние мислим, че им е помогнал някой човек, като е издърпал сребърните колове. Както и да е, те нахлуха и са заловили Олив, докато е бягала от...

— Почакай — прекъсна ме Нийл. За частица от секундата сломеното му от мъка лице се втвърди и придоби скептично изражение. — Олив не би побягнала, без да се съпротивлява. И определено не от малобройна група стригои. Точно тя щеше да се бори докрай.

Онази ужасяваща мъка ме сграбчи с железните си клещи.

— Тя е бягала, за да защити детето си. Деклан — бебето, за което майка ми се грижи.

В стаята отново се възцари задушшаваща тишина, докато се утаяваше тежестта на тези думи. Искаше ми се Сидни да беше тук. Тя щеше да намери по-подходящия начин да обясни необяснимото.

— Олив всъщност не е бягала от стригоите — казах, докато Нийл продължаваше да се взира потресено в мен. — Нийл, бебето,

Деклан... твоето е. Твоят син. Ти си бащата.

Недоверието се завърна върху лицето на Нийл, ала този път изражението му беше по-скоро изумено, отколкото гневно.

— И двамата знаем, че това не е истина — заяви той. — Затова ли... тя затова ли избяга? Мислила е, че ще я съдя? Всъщност помежду ни не е имало никакви обещания. Аз бях луд по нея, това е истина, но ние бяхме заедно само...

— Веднъж, зная — довърших аз. — Но това е било достатъчно. Някак си нещо се е случило с нея, когато е била възстановена от стригой в дампир, което е позволило тя да зачене от теб. Аз също не вярвах, докато не се вгледах по-внимателно в бебето с моята магия. В него определено се е предал духът, с който е била пропита Олив. Зная, че звучи безумно. Но той е твой син.

Нийл седеше толкова неподвижно, че можеше да мине за статуя. Седнах до него. Напълно разбирах страданието му.

— Нийл, много съжалявам.

— Олив е мъртва — промълви той вцепенено. Вдигна глава към мен и примигна, за да спре напирещите сълзи. — Ако това, което казваш, е вярно — ако по някакъв начин, чрез някаква магия това бебе е мое, тогава защо Олив не ми е казала? Защо е избягала?

— Защото се е страхувала от тази магия — отвърнах аз. — А и се е бояла от това, което ще кажат или направят останалите — мороите и алхимиците. Скрила го е, за да го защити, за да не го смятат за извращение на природата, а аз ѝ обещах да го защита.

Няколко секунди Нийл се взира невидящо пред себе си, а после може би думата *защита* събуди инстинктите му.

— Кой знае? Кой знае за Д-Деклан?

— За истинската му природа? — Посочих към себе си. — Само аз и Сидни. Роуз и Дмитрий знаят, че е на Олив, както и още неколцина обитатели на комуната. Това е всичко. Ние решихме, че ще е по-безопасно за него, ако за съществуването му знаят колкото може по-малко хора. Ако се разчуе, че по някакъв начин, благодарение на възстановяването на Олив, дампирите могат да имат деца... ами това ще е голям шок за мнозина. Някои ще бъдат щастливи, други любопитни. И всички ще искат да узнаят повече за него, а точно това не желаете Олив.

Нийл остана мълчалив и почти толкова неподвижен, колкото и Алисия.

— Нийл? — повиках го, леко изнервен от вцепененото му състояние на пълен потрес. — Всичко ще бъде наред. Аз ще ти помогна. Ние ще се погрижим да изпълним желанието на Олив, Деклан да има щастлив, нормален живот. След като приключи тази история с Джил, двамата ще се съберете и...

— Не. — Нийл внезапно оживя. Погледна ме остро и при все че изражението му бе сурово, в гласа му прозвуча ужасна тъга. — Аз никога няма да го видя отново.

ГЛАВА 17

СИДНИ

Лагерът на Воините бе притихнал и спокоен, докато се промъквах в нощта. Трей и Сабрина ни бяха казали, че когато поискат, Воините могат да устройват диви купони, но щом настане вечерният час, дисциплината се спазва и всички се подчиняват. Както беше и сега. Повечето хора бяха в общежитията си, а тези, които минаваха покрай мен, докато се прокрадвах невидима към главната квартира на магистрите, бяха най-вече патрули. Изглежда, никой от тях не очакваше нещо да се случи през нощта и те обикаляха маршрута си спокойни и уверени.

Поредният отворен прозорец ми помогна лесно да се вмъкна в сградата, където се намираще щабът на висшестоящите, точно под носа на пазача, дежурец пред входната врата. Вътре повечето стаи бяха тихи и празни и както в женското общежитие, без врати. Разбира се, имаше и няколко помещения с истински врати и за добро или за зло, точно в едно от тях магистрите бяха избрали да проведат съвещанието си. Поне това предположих, че става. Двама пазачи стояха пред затворената врата и отвътре долитаха приглушени гласове. Запомних местоположението на стаята, излязох навън и заобиколих сградата с надеждата, че ще намеря отворен прозорец, който ще ми позволи да вляза и да присъствам невидима на срещата. Но когато стигнах до него, установих, че е леко откренат — достатъчно да влиза въздух в топлата нощ, ала недостатъчно да се промуша през него. Сабрина ни бе осведомила, че един от магистрите обикновено носи със себе си цялата информация, отнасяща се до организацията — понякога на диск, а понякога на лаптоп, в зависимост доколко е на „ти“ с техниката. Планът ми беше да преровя тези данни с надеждата да открия информация за местонахождението на Джил. Засега трябваше да се задоволя с подслушване.

Както установих, бях дошла точно навреме за началото на срещата, което отначало реших, че е голям късмет. Имам предвид, че

не бях пропуснала нищо. За съжаление, обаче се оказа, че трябва да изслушам въведението, включващо още една серия от абсурдните им псалми. После някой се отплесна и започна да пита за резултатите от последните бейзболни мачове. През цялото време бях нащрек за невидимостта си. Магията траеше дълго, но не безкрайно, и за мен беше облекчение, когато групата най-сетне се зае с текущите задачи и обсъждането на изминалия ден.

— Като цяло може да се каже, че днешното шоу беше много силно — обади се глас, който разпознах като магистър Анджелети. — Кандидатите бяха добри и представянето беше похвално.

— Някои малко прекалиха — измърмори сърдит глас.

Познах и него: Крис Хуарес.

Магистър Анджелети се засмя.

— Още не можеш да преглътнеш яда си, че онова момиче те изпързала, а? Браво на нея! Нуждаем се от повече умници наоколо.

— Но не *твърде* много. — Това беше магистър Ортега.

— Не, не, разбира се, че не — съгласи се магистър Анджелети. — Но ако ще си имаме повече работа с алхимиците, трябва да сме способни да ги надхитрим.

При тези думи наострих уши. Алхимиците? Веднъж бях направила малко разузнаване за Маркъс и бях открила, че алхимиците и Воините наистина работеха заедно, но Маркъс тепърва щеше да научи докъде се простираше това сътрудничество.

— Ние вече ги надхитрихме — обяви магистър Ортега. — Накарахме ги да правят бизнес с нас.

— Да, но не се осланяй прекалено на тази договорка — заговори един нов глас, навярно принадлежащ на някой от членовете на съвета. — Не каза ли, че са ти се обадили за онова момиче?

— Да, да — отвърна магистър Анджелети, ала не звучеше особено загрижен. — Но това беше просто опипване на почвата, така да се каже. Един от тях заяви, че са получили анонимна информация, че ние може би я държим, но мисля, че просто искаха да се презастраховат. Но аз говорих с охраната и те ме увериха, че не са забелязали никой да души наоколо или да идва за нея. Ще продължа да водя всичко тук, за да сме подготвени, ако нещо се случи.

Нямах представа какво имаше предвид, докато не чух почукване на пръсти по клавиатура. Напрегнах се, очаквайки да кажат нещо

повече за „онова момиче“, но те смениха темата и отново заговориха за изпитанията. Въпреки това ме обзе възбуда. Сабрина беше права. Имаше компютър или лаптоп, в който очевидно магистър Анджелети пазеше всички данни. Дали имаше записана и друга информация за „онова момиче“? Не бях напълно сигурна, че те говореха за Джил, но съществуваше голяма вероятност да става дума за нея, а и наличието на лаптоп беше доста обещаващо. Следващата ми цел бе да се добера до него. Това нямаше да е лесно, тъй като няхах представа колко дълго ще продължи тази среща, нито дали магистър Анджелети ще остави лаптопа в сградата след края на сбирката. Мислено прехвърлях списъка с вероятните средства за отвличане на вниманието, които можех да използвам, когато алхимиците отново бяха намесени в разговора по начин, който изобщо не очаквах.

— Е, просто бъди внимателен — казваше магистър Ортега в отговор на някой друг. — Гледай да не издъниш сделката с алхимиците. Ако твоят човек наистина може да достави това, което предлага, няма да е нужно да наблягаме толкова на физическите способности на кандидатите. Можем да направим нашите новобранци толкова силни, колкото желаем.

— Все пак това не ми харесва — промърмори друг непознат член на съвета. — Замесваме се с нечисти субстанции.

— Не и ако първо пречистим тези субстанции — възрази Магистър Анджелети. — Използваме силата, която ще ни дадат, за да се борим срещу злото.

Намръщих се, опитвайки се да разбера за какво говорят.

— Виждал съм на какво са способни тези субстанции — отбеляза Крие. — Видях ги, когато ги използваха в училището на братовчед ми. Ако алхимиците наистина имат още от тях, те само ги хабят, ако не ги използват, за да се борят срещу злото.

— Алхимиците се борят със злото, като го картотекират — изкиска се някой.

— Не си позволявай подобни коментари, когато се срещнеш с твоята свръзка от алхимиците — предупреди го магистър Ортега. — Той и без това вече се колебае дали да прави бизнес с нас. На неговите хора никак няма да им се понрави, ако узнаят какви ги върши.

— Зная какво правя — отсече магистър Анджелети. — И повярвай ми, плащам му достатъчно, за да забрави за всички

колебания, които може да има.

Разговорът се насочи обратно към обсъждане на новобранците, като се анализираше представянето на всеки един от нас, съобразно това, което Воините смятаха за плюс или минус. Слушах само с половин ухо, докато умът ми трескаво обработваше шокиращата информация, която току-що бях чула. Съдейки по това, което Крис бе казал, явно те говореха за използването на вампирска кръв, за да създадат татуировки, които усилваха човешките способности. Тази мода се бе разпространила в подготвителното училище „Амбъруд“. Татуировките увеличаваха физическата издръжливост и умствените умения. Проблемът беше, че резултатът от използването им бе непредвидим и имаше опасни странични ефекти. Нелегалното студио за татуировки бе закрито, когато помогнах да бъде изобличен организаторът на мрежата: Кийт Дарнъл. Той бе изпратен за превъзпитание в поправителен център и сега спазваше правилата с лоялността почти като робот.

Или пък не?

Воините продължиха да наричат своя контакт „той“. Нямах сведения друг алхимик да е замесен в подобна дейност... дали бе възможно Кийт да е преодолял превъзпитанието?

Дали сега не сключваше тайна сделка с тези психопати, която ще придаде на бойците им свръхчовешки сили?

Отново чух потракването на клавишите, което ми напомни колко е важно да проникна в базата данни на онзи лаптоп. Обмислих няколко варианта, които да ми помогнат за целта, но бързо ги отхвърлих. Воините може и да действаха, сякаш бяха от Средновековието, но беше много вероятно, когато си тръгне, магистър Анджелети да заключи лаптопа си. Може би щеше да ми е нужна техническа помощ, за да разбия паролата. А освен това едно бегло надзъртане в тази информация нямаше да е достатъчно. Ако той бе архивирал всичките им срещи, ако съхраняваше информация за разговорите и трансакциите... е, вариантите за това, което се пазеше в този лаптоп, бяха безкрайни. Спасяването на Джил беше най-важната ми задача, но имаше вероятност да се сдобия с много по-обстойни сведения.

Зарязах срещата на магистрите и използвах още от магията за невидимост, за да проникна в другите общежития и да измъкна Сабрина и Еди. Нито един от двамата не спеше и ние успяхме да

открием уединено местенце зад бараката, служеща за склад, за да поговорим.

— Ти беше права — казах на Сабрина. — Магистър Анджелети съхранява информацията в лаптоп. Чух нещо, което доста подозрително подсказва, че те държат Джил.

Еди наостри уши.

— Тогава какво чакаме? Да отидем да го вземем.

— Всъщност точно това имам предвид — казах аз. — Искам да кажа, че може би има по-деликатни начини да се сдобием с лаптопа, но дали разполагаме с достатъчно време? Джил много отдавна е в ръцете им. — Обърнах се към Сабрина. — Маркъс намекна, че ти си подготвена, ако прикритието ти се провали. Вярно ли е?

Тя повдигна вежда.

— Смяташ да го издъниш?

— Не и ако мога да го предотвратя. Но крайният резултат от тази операция ще бъде изчезването на лаптопа, а двамата с Еди никога няма да се влеем в редиците на новобранците. Ако те свържат с кражбата, ще свържат и нас с теб. Може здравата да загазиш.

— Разбирам — рече тя. — Ако приключи тази мисия с неговия лаптоп като награда, ще си струва.

— Просто се притеснявам, че те ще те преследват — изтъкнах аз.

Сабрина остана невъзмутима.

— Не се тревожи за мен. Тези Воини нямат такива големи възможности като алхимиците и аз зная как да им се изплъзна. Казвай какъв е планът ти?

— Всъщност е доста прост — признах. — Да отвлека вниманието с нещо голямо. Да открадна лаптопа в настъпилата суматоха.

Тя изглеждаше леко разочарована, вероятно бе очаквала нещо по-изтънчено и потайно. И действително, ако разполагах с време да изработя по-елегантен план, щях да го направя. Междувременно Еди нямаше възражения срещу идеята ми. Беше проста и ясна, което му харесваше.

— Огън? — предложи той.

— Обмислих го. Но с всички тези сгради, разположени толкова близо... — Махнах с ръка към наблъсканите една до друга постройки в лагера. — Тези типове не ми харесват, но не искам да убия някого от

тях, ако огънят се разпространи прекалено бързо и нещата излязат от контрол. Затова, ако искаш вярвай, смятам да заимствам от похватите на Алисия. По-точно от магическите ѝ похвати.

— Алисия навярно щеше да изгори мястото до основи ведно с всички наоколо — изтъкна Еди.

— Навярно. Но тя има и не толкова жестоки методи. Докато чаках в Палм Спрингс, прегледах някои от магиите, които използва срещу нас. Повечето са сложни и за по-напреднали магьосници, но мисля, че ще мога да призова фотианите.

— Какво? — стъписа се Сабрина.

— Представи си разлутени светулки мутанти — обясни ѝ Еди.

Кимнах в знак на съгласие.

— Мисля, че едно ято фотиани е доста добро за отвличане на вниманието — достатъчно, за да накара магистрите да напуснат срещата си. Тогава мога да грабна лаптопа и да избягаме в последвалия хаос. Сабрина, смяташ ли, че ще можеш да се измъкнеш и да приготвиш колата за скоростно потегляне?

— Разбира се. Охраната при портала няма да ме спре. А ако се вдигне голяма шумотевица, мога да кажа, че вземам оръжията от колата, а Еди ми помага. — Видяла изненаданите ми физиономии, тя завъртя очи. — О, хайде стига. Не смятате ли, че всички тук имат оръжия в колите си?

Следващият въпрос, който изникна пред мен, беше дали ще мога да направя магията на Алисия. Бях запомнила заклинанието, след като прочетох за него, но магията не е само обикновено запомняне. Призоваването на свръхестествени създания не беше лесна работа, особено когато не разполагах с веществени магически съставки, които да ми помогнат. Аз изрекох думите, като се концентрирах върху силата в мен, и усетих как магията изригва в отговор. Заклинанието съдържаше елемент на контрол — метод, с който този, който правеше магията, заставяше създанията да изпълняват заповедите му. Възнамерявах да накарам фотианите да направят няколко ефектни обиколки из лагера, достатъчно, за да привлекат всеобщото внимание и да го отвлекат от залата, в която заседаваха магистрите, но без да предизвикат пълен хаос.

За нещастие, нещата не се получиха точно както ги бях замислила.

Оказа се, че магията изискваше много повече сила и енергия, отколкото бях очаквала, и при все че призовах малко — едва-едва — не успях да я овладеея. Пред мен се материализира ято фотиани, които надвиснаха за миг над главата ми, преди внезапно да се разлетят с лудешка скорост във всички посоки из лагера. Аз останах да зяпам след тях с отворена уста.

Толкова ли бяха бързи и в музея? — промълви Еди с широко отворени очи.

— Не мисля — отвърнах, опитвайки се да се съвзема. — Може би не съм направила магията както трябва. Освен това нямах намерение да призовавам толкова много.

Последвалият хаос надмина всичките ни очаквания. Фотианите мигом привлякоха вниманието, докато се въртяха и извиваха около лагера, оставяйки пламтяща диря след себе си. И също като в музея, страховитите създания жилеха всеки, до когото се докоснеха. Надигнаха се писъци и крясъци, а сред тях прогърмя вик, който не бях очаквала.

— Армагедон! Настъпи Армагедон! Воини, на оръжие!

Сабрина ахна, а аз се извърнах изумена към нея.

— Имат предвид фигуративно, нали? — попитах.

Тя поклати трескаво глава.

— Шегуваш ли се? Тези хора? Нали точно за това се подготвят. Макар че не мислех, че ще го приемат като знак!

— Вижте! — Еди посочи към група Воини, които бързаха в нашата посока. Обзе ме паника. Как са успели да свържат фотианите с нас?

— Бараката, където е складът — обясни Сабрина, като ни подбра и ни избута от пътя им. — Натам са се запътили. Те се обучават, за да са готови за Деня на Страшния съд, и оръжията, които използват, са там.

И действително тълпата от Воини не ни обърна никакво внимание и се скупчи около бараката, докато чакаха да я отворят. Веднага щом това стана, някой започна да подава мечове и боздугани на развълнуваното множество. Въоръжените бойци се втурнаха към средата на лагера, размахвайки като обезумели боздугани и мечове срещу фотианите, които заклеймяваха като „демони от ада“.

— Е — изкрещях аз с цяло гърло, за да надвикам врявата, — вниманието им определено е отвлечено. Ще отидете ли да подготвите колата, докато взема лаптопа?

Сабрина кимна, но Еди се обърна към мен:

— Нека да дойда с теб.

— По-лесно ще ми е да се вмъкна вътре, ако съм сама — отвърнах аз.

— Сидни...

— Еди — прекъснах го твърдо. — Мога да се справя с това. Довери ми се. Върви със Сабрина и бъдете готови да потеглим веднага щом мина през портала.

Помислих, че ще продължи да протестира, но той отстъпи. Двамата се запътиха към портала, а аз хукнах към заседателната зала на магистрите, като по пътя ловко отбягвах пощурелите Воини и фотиани. За щастие, наоколо цареше такава безредица, че никой не обърна внимание на една самотна доброволка. Навярно са решили, че в уплахата си съм се изгубила. Всъщност имаше голяма вероятност да решат, че изчезването ни е в резултат на страха и никога да не свържат Сабрина с откраднатия лаптоп.

Както се надявах, в настаналия смут магистрите бяха зарязали срещата си. Влязох безпрепятствено в празната зала и едва не нададох радостен вик, когато видях лаптопа върху масата. Взех го и се извърнах към вратата — където едва не се сблъсках с магистър Анджелети. За миг той застина сащисано, а погледът му се стрелкаше ту към лицето ми, ту към лаптопа.

— Какво си мислиш, че правиш? — изломоти той, давейки се от гняв, и блокира изхода.

Дотук с надеждата да не ни свържат с кражбата на лаптопа. Поколебах се само миг. След като прикритието ми вече бе изгърмяло, най-добре да продължа докрай. Припомняйки си уроците на Малахи Улф, аз се мобилизирах и забих във физиономията на магистър Анджелети едно силно кроше, което той определено не очакваше. Но напълно бях забравила за магията за увеличаване на силата, която ми бяха направили вещиците. От мощния ми удар той полетя на няколко метра назад и се плъосна по гръб. Поваленият магистър простена и отпусна ръка върху главата си, но не понечи да ме преследва, когато го заобиколих тичешком и хукнах през лагера към изхода.

Никой не ме спря, когато се насочих към главния портал. Воините бяха прекалено заети да размахват оръжията си срещу фотианите, крещейки за последна битка и изпращане на враговете им в ада. Охраната при портала бе зарязала постовете си, за да се присъедини към мелето и аз се измъкнах необезпокоявана. Зарадвах се, като видях колата на Сабрина да ме чака с включен двигател. Стоварих се на задната седалка, а тя даде газ до дупка, преди да успее дори да затръшна вратата.

— Взе ли го? — попита Сабрина, докато се отдалечавахме с бясна скорост.

— Взех го — отвърнах, докато закопчавах предпазния си колан. — Но, ъ, не стана толкова тайно, както се надявах. В крайна сметка може би ще се наложи да напуснеш завинаги редиците на Воините.

Тя изсумтя.

— Няма проблем, особено ако този лаптоп си заслужава.

Аз притиснах ценната придобивка към гърдите си.

— Надявам се да си заслужава. Къде ще го отнесем?

— При Маркъс, разбира се.

Маркъс все още се намираше в хижата на Хауи в пустинята. Слънцето вече залязваше, когато няколко часа по-късно пристигнахме пред хижата. Надявах се Ейдриън все още да е там, но когато влязохме в дневната, заварихме само Маркъс на дивана да си похапва овесени бисквити с крем за закуска и да прелиства стар брой на „Рийдърс Дайджест“.

— Мисля, че той е отседнал при онези твои вещици — обясни и тутакси ми подаде мобилния си телефон.

В замяна аз му дадох лаптопа.

— Познаваш ли някой, който може да пробие защитата?

Маркъс се ухили.

— Всъщност нашият домакин.

За миг го изгледах глупаво.

— Хауи?

— Да. Вярваш или не, но той се занимаваше с компютри, преди да се „оттегли“ и да се заеме с бизнеса с билки. Веднага ще му го занеса. — Маркъс изчезна зад мънистената завеса.

Веднага набрах номера на Ейдриън, но се включи гласовата поща. Не беше ясно по кое разписание е той и ако беше по човешкото,

навярно още спеше. Потиснах прозявката си и реших, че не е зле и аз да последвам примера му, особено след среднощното си приключение. Еди и Сабрина бяха на същото мнение и Маркъс ни увери, че ще се постараете никой да не ни безпокои, докато подремваме в дневната. Заспах почти веднага и се събудих няколко часа по-късно от шепненето на Еди и Маркъс. Сабрина още спеше, свита на кравай върху креслото с бобени шушулки.

— Какво става? — попитах тихо и отидох при Маркъс и Еди.

— За Хауи нямаше никакъв проблем да хакне лаптопа — осведоми ме Маркъс. — Явно магистър Анджелети не е голям спец по сигурността. През последния час и половина прерових някои от файловете.

— Намери ли нещо относно местонахождението на Джил? — попитах нетърпеливо.

Маркъс кимна.

— Тъкмо това казвах на Еди. Всичко е тук — е, почти. Споменават я, говорят за това, колко дълго е при тях, има скици на мястото, където я държат. Има дори подробности за условията при преговорите им с Алисия.

— Условия? — попитах.

— Очевидно, те са сключили някаква сделка. Алисия е настояла да я държат известно време — вероятно за да те изнудва с нея — но Воините накрая искат да я използват в някакво варварско ритуално убийство.

Сърцето ми спря.

— Също както направиха със Соня.

— Така изглежда — кимна Маркъс мрачно. — Според сделката, която са сключили с Алисия, ще я държат още три дни.

Едва удържах ченето си да не хлопне на пода.

— Три дни?

— Трябва да отидем там — веднага! — заяви Еди, с лице потъмняло като буреносен облак. Бях склонна да се съглася.

Маркъс му хвърли поглед, изпълнен със симпатия.

— Тъкмо в това е проблемът. Спомняш ли си, че казах, че имаме „почти“ цялата информация за нея? Единственото, което не знаем, е точното местонахождение, където я държат. Споменават го като комплекс „Денят на Страшния съд“.

Щях да се засмея, ако положението не беше толкова трагично.

— Глупаво име. Но може да е достатъчно за алхимиците да се заемат с проверката. Този път ще говоря лично с тях и ще видя дали ще успея да привлека вниманието им.

— О — промърмори Маркъс. По устните му се мярна суха усмивка, която не успях изцяло да разгадая. — Докопах се до нещо, което може да помогне. Знаете ли, че Воините купуват омагьосана вампирска кръв от престъпни и продажни алхимици?

Замислих се за това, което бях подслушала в главната квартира в базата на Воините.

— Всъщност аз знаех. Смятах да те помоля да провериш дали в лаптопа има някакви сведения за това — доколкото разбирам, явно си открил такива. Отново ли е замесен Кийт?

— Не — поклати глава Маркъс и обърна екрана към мен. — Ето го списъка.

Прочетох го.

— Разбирам.

— Аха. Обзалагам се, че алхимиците ще се заинтересуват от това — може да има и други форми на сътрудничество между Воините и някои алхимици.

Бях съгласна с него, ала преди да успея да отговоря, телефонът ми иззвъня, а върху дисплея се виждаше номерът на Ейдриън.

— Почакай малко. — Натиснах бутона за отговор. Заля ме огромна вълна на облекчение. — Ейдриън, добре ли си?

Той се засмя от другата страна на линията.

— Типично за теб да попиташ първо това. *Ти* си тази, която се вмъкна под прикритие при Воините, не аз. — Замълча за миг. — Върнала си се, нали?

— Да, и ние разполагахме с това, от което се нуждаехме — е, отчасти. Имаме всякакви подробности за това, къде държат Джил, но не и точното географско местоположение.

Последва продължителна пауза.

— Е, дяволите да ме вземат! — възкликна той. — Това е единственото, което успяхме да изтръгнем от Алисия. Мястото е Сейнт Джордж. Но не получихме никакви други подробности за конкретното място — поне не без, ъ, допълнително „убеждаване“. Тя намекна, че там може да има някакви препятствия.

— Сейнт Джордж — повторих. Щеше ми се да се свлека на пода от облекчение. — Това е. Последното късче от пъзела. Ние имаме останалото — точния план, каквито и препятствия да има тя предвид. Сега само трябва да мобилизираме всички — но разполагаме само с три дни.

— Защо три дни?

— Защото те възнамеряват да убият Джил тогава, също както планираха да направят със Соня. Споразумели са се с Алисия да я държат, докато тя си играе играчките с мен.

Последва нова тишина, но когато Ейдриън заговори, усетих промяната в тона му.

— Три дни.

Знаех колко му е трудно. Мисълта, че държат Джил заключена някъде и я измъчват, разяждаше и мен, а аз дори нямах телепатичната връзка, която свързваше Ейдриън с нея.

— Ще я намерим — уверих го. — Не се измъчвай. Сега, след като разполагаме с цялата тази информация, ще накараме алхимиците да ни помогнат. Ти се свържи с пазителите — виж дали Роуз и Дмитрий могат да организират спасителен отряд. И междуременно провери как е Деклан...

— Вече го направих — прекъсна ме той. — Искам да кажа, проверих как е Деклан. Мисля, че подлудявам майка ми с обажданията си. Те са добре. Но, Сидни... аз казах на Нийл.

Мислите ми препускаха бясно, заети с плановете за Джил, но тази новина ме сепна.

— За Деклан? Какво каза той?

— Той се страхува да бъде близо до Деклан. Имам предвид, не от самия Деклан, но се бои, че някой може да навърже историята за него.

— Но той е негов баща — изтъкнах неуверено. — Нийл трябва да бъде с него.

Ейдриън въздъхна.

— Точно това му казах и аз! Но Нийл не спира да възразява, че някой владеец магията на духа може да разбере, че двамата са свързани, а дори и някой съвсем обикновен може да забележи физическа прилика помежду им и да започне да задава въпроси. Той твърди, че по никакъв начин не бива да издаваме, че между него и Деклан има нещо общо, или неволно да наведем някого на мисълта за

ДНК тест — и той настоява, че това означава да стои настрани от бебето. Каза, че във всяко друго отношение ще направи всичко, което е по силите му, за да помогне на Деклан.

Главата ми се замая.

— Ще го разубедим. Навярно той просто е в шок. След като дойде на себе си, ще разбере.

Ние прекъснахме връзката. Надявах се, че думите ми са истина. Сърцето ме болеше при мисълта, че Нийл е готов на подобна жертва, макар че — логично — бих могла да разбера основанията му. Но все пак... Как можеше той да лиши Деклан от баща, след като бедното дете вече бе изгубило и майка си? И какво щеше да стане при това положение с Деклан?

Но се налагаше да отложат тези тревожни въпроси за по-късно. Сега трябваше да задвижат нещата с алхимиците. Помолих Еди да ме откара в другия край на Палм Спрингс, до някоя отдалечена бензиностанция, където има обществен телефон. Не беше лесно да се проследяват мобилните телефони, но това беше във възможностите на алхимиците и аз нямах намерение да рискувам. Вдигнах слушалката и се стегнах, подготвяйки се да набера номера, на който не се бях обаждала от много дълго време, но все още помнех наизуст. Надявах се, че отсрещната страна ще ми вдигне.

— Стантън слуша — разнесе се познат глас.

— Здравейте, Стантън. Обажда се Сидни Ивашков.

Последва тишина, вероятно от изумление или забавяне за проследяване на обаждането. А може би и двете.

— Здравей, Сидни — каза тя накрая. — Каква приятна изненада, нали? Не мога да кажа, че съм очаквала да те чуя.

— Удоволствието е изцяло ваше и тъй като ще го кажа само веднъж, предлагам да слушате внимателно. Мороите се нуждаят от помощта на алхимиците, за да освободят Джил Драгомир от Воините на светлината. Сигурна съм, че сте чули за това от кралица Василиса.

— Да — отвърна някогашната ми началничка. — А аз съм сигурна, че ти си чула, че нашите шефове предпочетоха да не се намесват, тъй като имало само косвено доказателство, че Воините държат момичето.

— Е, сега ние разполагаме с конкретно доказателство, затова ще се наложи да ги убедите да се намесят — рекох аз. — Ако го

направите, ще ви дам имената на четирима алхимици, които продават омагьосана моройска кръв на Воините, за да изготвят татуировки, които усилват човешките способности. Всъщност ще ви дам сега две от гореспоменатите имена: Едуард Хил и Коли Димаджо. Проучете ги. Разполагате с един час, след което отново ще ви се обадя — от друг номер, затова не си правете труда да проследявате този — и се надявам вие да ме уведомите, че сте организирали операцията и че до дваайсет и четири часа ще изпратите подкрепление в Сейнт Джордж, Юта, за да помогнете на мороите да освободят Джил. Ако всичко мине успешно и тя бъде спасена, ще ви дам и другите две имена. До скоро.

Затворих и Еди ме изгледа със страхопочитание.

— Това беше много яко. Но наистина ли мислиш, че ще свърши работа?

Последвах го до колата, надявайки се, че рискът си струваше. Потеглихме към друга част на града, към ресторанта „Пайове и разни други“, който с Ейдриън често посещавахме. С Еди се настанихме на една маса и поръчахме. Докато дъвчехме пая, никой от двамата не говореше много, всеки потънал с мислите си. Знаех, че Еди бе погълнат от тревогата за Джил и оставащите три дни. Аз също. Но освен това се тревожех за Деклан и Нийл. Искаше ми се да прескоча до къщата на Кларънс и да проверя как е бебето, но не можех да рискувам, докато алхимиците дебнеха наоколо.

Когато уреченият час изтече, купих един сувенир за Ейдриън, за да си спомним доброто старо време, сетне се подготвих отново да се обадя на Стантън. Част от причината да избира „Пайове и разни други“ беше, че на паркинга имаше обществен телефон.

— Какво решихте? — попитах, когато Стантън вдигна.

— Ще ти помогна — рече тя хладно. — Информацията ти за онези двамата се проверява. Подготвих група, която още сега заминава за Сейнт Джордж.

— Леле! — възкликнах впечатлено, против волята си. — Бързо действате. Знаете ли къде точно в Сейнт Джордж трябва да отиде групата?

— Знаем, че Воините имат лагер там. Ще разузнаем наоколо и ще преценим дали ситуацията отговаря на твоята информация.

— Имам я записана на файл и мога да ви я изпратя — уведомих я. — Пазителите...

— Те също са на път — довърши тя. — Ще държим постоянно връзка с тях и ще координираме усилията, за да атакуваме заедно и да спасим момичето. Очаквам това да стане до утре. Предполагам, че те устройва.

— Заслужава си да ви дам последните две имена — казах аз. Беше ми трудно да запазя хладнокръвие, имайки предвид облекчението, което изпитах, щом узнах за действията, предприети за освобождаването на Джил. Мисълта, че това най-последно се случваше, при това толкова бързо, бе направо опияняваща. — Но ако искате да получите останалата информация, с която разполагам, ще трябва да си я заработите. Последва дълга пауза.

— И каква по-точно е тази информация?

— Имам доказателство за друго сътрудничество между Воините и алхимиците, сделки, за които вероятно не знаете. Сделки, за които се надявам, че не знаете. — Стантън спазваше педантично всички правила, но аз исках да вярвам, че тя е една от добрите алхимици. — Ще ви дам цялата тази информация. И ще се постарая морите да не узнаят за този мръсен бизнес. Доста се постарайте да ги убедите във вашата добронамереност... но имам чувството, че няма да са толкова благоразположени, ако узнаят, че сред вас има група, която си сътрудничи с врага им.

— Какво искаш? — беше всичко, което попита Стантън. Това ми подсказа едно-две неща, като най-важното от тях бе, че тя явно подозира, че има предатели сред колегите ѝ.

— Амнистия за всички, които освободихме от поправителния център. И окончателно да се сложи край на поправителните центрове.

От другата страна се чу рязко поемане на дъх.

— Невъзможно.

— Какъв е смисълът от съществуването на поправителните центрове, Стантън? — настоях аз. — През повечето време това не върши работа. Има хора, които са там от години. И дори и да изглежда, че има резултат, всъщност вие никога повече не можете да се доверите докрай на тези хора. Като Кийт. Винаги ги наблюдавате. Ако искате да помогнете да се защити човечеството от злото — истинското зло, стригите — има много по-добри начини да използвате ресурсите си.

— Можем да обсъдим това след спасяването на Джил Драгомир — отвърна сковано тя.

— Не. Обсъждаме го сега. Амнистия за всички — включително за Ейдриън и мен. Когато всичко това свърши, искам да замина с него където пожелае и да живеем нормално. Не искам да виждам алхимици да минават с колите си покрай мен или да ме дебнат в ресторантите. Искам да ме оставят на спокойствие да живея живота си, както намеря за добре. В замяна ще ви дам копие от това, което открих в много уличаващата база данни в лаптопа, принадлежащ на магистър Анджелети от Воините. И няма да дам копие от тази информация на мороите — освен ако не нарушите условията на това споразумение.

Озърнах се назад и видях Еди да разглежда някакви афиши на вратата на „Пайове и разни други“, и останах доволна, че не може да ме чуе. Навярно никак нямаше да му хареса идеята, че премълчавам информация, която може да е в интерес на неговите хора, но в момента преговарях за живота си — и за живота на другите бивши алхимици. Не можех да предпочета нито алхимиците, нито мороите. Трябваше да се погрижа за всички, които бяха между тези две групи, или както се казва, „между чука и наковалнята“.

— Ако трябва да бъда честна — каза Стантън накрая, — сред нашите редици вече се повдигнаха много въпроси за ползата от поправителните центрове — дали наистина постигат това, което ние искаме. Но аз не мога сама да сключа подобно споразумение с теб. Досега вече би трябвало да си го разбрала. Трябва да го съгласувам с останалите лидери. Това, което мога да ти обещавам, е амнистия за понататъшното ти участие в мисията в Сейнт Джордж. Ако желаш, можеш да се включиш и имаш думата ми, че можеш да го направиш, без да те е страх от алхимиците. След това ще ти съобща какво е решението на останалите лидери.

Нещо в гласа на Стантън — както и това, което знаех за характера ѝ — ме накараха да ѝ повярвам.

— Съгласна съм — заявих аз. Постарах се тонът ми да прозвучи надменно, сякаш ѝ правех огромна услуга с тази отстъпка, но истината беше, че няхах търпение да действаме.

Време беше да доведем Джил у дома.

ГЛАВА 18

ЕЙДРИЪН

— Само го погледни — настоях. — Моля те.

— Не — рече Нийл и извърна глава от телефона, който държах пред него. — Ако го погледна... — Гласът му пресекна и той не можа да продължи.

Ние все още бяхме в къщата на Мод, очаквайки следващата фаза на действията ни, и аз се опитвах да го накарам да превъзмогне безумната идея да стои далече от Деклан.

— Виж — подех, — никой няма да заподозре нищо, ако ти го отглеждаш. Всички знаем колко обичаше Олив. Тези, които ви познаваха, ще си помислят, че се грижиш за сина ѝ заради това — а не защото поради някакъв чудат каприз на духа вие двамата успяхте да промените света, който познаваме!

Нийл поклати глава.

— Едва ли някой дори знае, че Олив е родила бебе. Това е добре. И ти трябва да се погрижиш да остане така — да ме държиш в сянка, извън сцената.

Предъвквахме това вече за стотен път и имах чувството, че ще полудея. Ако Нийл искаше да стои далече от Деклан, да кажем, защото не харесва деца или е изплашен от бащинството, можех да го разбера. Но беше очевидно, че той отчаяно иска да вижда Деклан и да бъде част от живота му. Долавях копнежа в гласа му.

— Ще намерим начин — настоях. — Кълна се.

Лицето му бе добило изтерзано изражение.

— Деклан е чудо — промърмори Нийл. — И той трябва да бъде закрилян — и да му бъде осигурен нормален живот. Щастлив, нормален живот.

— И аз също го искам — изрекох уморено. — Повярвай ми, аз също.

— Ейдриън? — Гласът на Мод долетя до задната веранда, където седяхме с Нийл, наслаждавайки се на топлата вечер. — Имаме гости.

В един миг аз, следван от Нийл, се втурнах вътре, с разтуптяно сърце. И наистина Сидни беше там, изправена в дневната, отново с нормалната си външност. Сграбчих я в прегръдките си и я завъртях толкова устремно из стаята, че тя се засмя и ми каза да я пусна, преди да ѝ се завие свят. Обхванах лицето ѝ в шепи.

— Ти си добре — промълвих щастливо.

Тя ме тупна шеговито.

— Знаеше, че съм.

— Телефонният разговор не е, като да видиш със собствените си очи — възразих и я целунах по челото. — Искам да кажа, зная, че си компетентна, смела и невероятна, но, ами... все пак никак не е лесно, когато съпругата ти рискува живота си в леговището на шайка ненормалници, ненавиждащи до смърт вампирите. — Пъхнах ръка в джоба си. — О, да не забравя това. — Коленичих и плъзнах на пръста ѝ пръстените с диамантите и рубините, които бяха в мен, откакто тя замина. — Както ти обещах. Имам предвид, че всичко е точно с изключение на голата част. Но по-късно ще мислим за това.

Очаквах да ме смърми с познатото „Ейдриън“, но тя се усмихна, а лицето ѝ грееше от любов и щастие. Улови ръцете ми и ми помогна да стана. Имах чувството, че дори ще ме целуне, но явно навреме си спомни, че не сме сами. Изчерви се, отстъпи назад и скръсти ръце в опит да си придаде професионален вид. Еди и Маркър следяха развеселени цялата сцена. Странно, но Нийл изглеждаше заинтригуван, докато местеше поглед между Сидни и мен.

— Време е да се залавяме за работа — рече тя.

— Най-сетне се случва — намеси се Еди нетърпеливо. — Ще освободим Джил.

— Какъв е планът? — попитах аз. След като се бях обадил на Роуз и Дмитрий с информацията за Джил и алхимиците, вече не бях в час със случващото се. Обаче знаех, че Сидни е участвала в изработването на стратегията.

— Алхимиците потвърдиха, че мястото, за което знаят в Сейнт Джордж, е същото, отбелязано във файловете в лаптопа. Те, заедно с пазителите, анализират всички скици, за да са сигурни, че планът за действие е надежден.

При тези думи се изпълних със самодоволство. Алисия беше толкова самонадеяна, че няма да успеем да се доберем до Джил, ала тя

не бе отчела съобразителността и разузнаваческите умения на Сидни. Аз бях горд от себе си, че успях да се въздържа да не използвам магията на духа. Всъщност през последните няколко дни бях много предпазлив и леля Татяна почти се бе умълчала.

— Освен това имаме временна амнистия, така че можем да се движим свободно и да се присъединим към групата в Сейнт Джордж — каза Сидни и кимна към мен. — Не че ние двамата ще участваме дейно в операцията, но поне ще може да наблюдаваме и да сме там, когато Джил бъде освободена. Нийл, Еди и още неколцина ще участват в ударния отряд.

— Очаквам го с нетърпение — каза Нийл с опасна нотка в гласа. Свирепото изражение на Еди също бе достатъчно красноречиво.

— Ще узнаем повече подробности, когато пристигнем в Сейнт Джордж — продължи Сидни. — Можем да потеглим веднага щом всички са готови. До там е около шест часа път с кола и би трябвало да сме навреме за планираното нападение.

— Аз съм готов да тръгна по всяко време — заяви Нийл.

— Аз също — присъединих се. — Само ми дайте две минути, за да си събера багажа.

Сидни ме последва в стаята за гости на Мод и ме наблюдаваше, докато нахвърлях набързо дрехите и лаптопа в сака, който влачех със себе си от началото на това приключение.

— Роуз ми се обади — каза тя и затвори вратата. — Двамата с Дмитрий искаха да разберат дали може да отидат в Сейнт Джордж — да оставят майка ти и Деклан сами в дома на Кларънс. Казах им, че може. Надявам се, че съм постъпила добре.

Аз се спрях, настръхнал за миг, после бавно кимнах.

— Да, мисля, че няма да има проблеми. Алхимиците вече не наблюдават обичайните ти места, след като вече знаят накъде ще потеглиш. А и докато никой не търси Деклан...

— И аз така си помислих — съгласи се Сидни. — Но съм сигурна, че Роуз умира да разбере каква е тази тайна около него.

Преметнах дръжката на сака през рамо, а със свободната си ръка я прегърнах. Усетих малка торбичка, пъхната под мишницата ѝ.

— Мисля, че би трябвало да им кажем, когато всичко това свърши — и когато измислим как да уредим нещата с Нийл. На тях

може да им се има доверие... и заслужават да знаят. Знаеш какво означава това за тях.

— Зная. А и независимо от това, какво ще се наложи да направим, за да помогнем на Деклан и Нийл... е, мисля, че ще се нуждаем от съюзници. А те са добри съюзници. Предполагам, че Нийл не е променил решението си, нали?

— Не — отвърнах раздразнено. — Той продължава да се държи като суперморалист и да твърди, че така било най-добре за Деклан.

— Ще го разубедим — каза тя. — След като всичко свърши и Джил се върне при нас.

— След като Джил се върне — повторих. Бентът, който задържаше бушувания в гърдите ми поток от емоции за Джил, заплашваше да се отрищи. — Господи, не мога да повярвам, че сме невероятно близо. Измина толкова време и аз направо съм обезумял от тревоги за нея.

Сидни стисна ръката ми.

— Зная, зная. Вече сме почти на финала.

— Исках да разкъсам Алисия на парчета — признах си. — Заради това, което е направила. Исках да я изпепеля с духа.

— Но не си го направил, нали? — попита Сидни и очите ѝ се разшириха.

— Не — въздъхнах аз дълбоко. — Исках, но не го направих. Бях предпазлив. Използвах само толкова дух, колкото бе нужно. Оттогава го контролирам.

Усмивката, която озари чертите на Сидни, стопли сърцето и душата ми.

— Толкова се гордея с теб, Ейдриън. Зная, че не ти е лесно.

— Не е — съгласих се. — Но се опитвам. И мисля, че мога да се справя — зная, че мога да се владее. Нямам нужда от лекарства. Просто трябва да обуздавам духа.

Усмивката ѝ помръкна и имах чувството, че ще възрази, но тя ме изненада.

— Аз ще те подкрепям и ще бъда винаги до теб, каквото и да решиш да направиш, до края на дните ни — рече тя и ми подаде торбичката, която стискаше под мишница. — Донесох ти подарък. Е, по-скоро подарък за двама ни.

Отворих я и видях чаша за кафе с логото на „Пайове и разни“.

— О, човече, не мога да повярвам, че си отишла там без мен — подразних я аз.

— Това е за нас — повтори тя. — Първата вещь за бъдещия ни нов дом. Преговарям със Стантън, за да откупя нашата свобода. Когато всичко това свърши, ще си изградим наш живот, Ейдриън. Истински живот.

Любовта, която изпитвах към нея, заплашваше да ме задуши. Оставих на пода багажа и я привлякох в обятията си. Онази глупава чаша внезапно доби огромно значение и докато гледах надолу към моята съпруга, към лицето, което обичах толкова много, можех да си представя бъдещето, което тя описваше — общото ни бъдеще, когато ще можем да постигнем всичко, което желаем. Да започна отново да вземам лекарства, бе нищожна цена за това. Докато имах Сидни, не се нуждаех от духа.

Притиснах я нежно към вратата и я целунах, позволявайки си за кратко да забравя за всичко, което ни очакваше извън тази стая. Съществувахме само ние двамата и този съвършен момент на близост.

— Ти ме караш да вярвам, че всичко е възможно — прошепнах.

— Казах ти и преди — ние сме центърът — промълви Сидни. — И центърът ще издържи.

Целунах я отново, по-дълбоко, а сетне с огромна неохота най-сетне се отдръпнахме един от друг.

— С цялата си душа и сърце подкрепям идеята за истински дом — заговорих и отметнах един кичур от лицето ѝ, — но преди това, *моля те*, може ли да имаме истински меден месец?

— С най-голяма радост — промърмори моята любима и отново ме целуна. — След като освободим Джил, всичко ще се промени.

Притиснах я още по-силно.

— Тогава, за бога, да вървим да освободим Джил.

Четиримата потеглихме към Сейнт Джордж, без да спираме през нощта, за да стигнем навреме. Опитахме се да се редуваме на волана и да починем малко, но беше трудно. Честно казано, бях достигнал до такъв етап, че „дневните“ и „нощните“ разписания вече се бяха превърнали в нещо незначително в живота ми. Бях щастлив, че отново съм със Сидни, и двамата нямахме търпение да споделим това, което ни се бе случило, докато бяхме разделени. Тя не се разпростря в

подробности за преговорите си със Стантън, но говореше уверено за бъдещия ни дом, за който двамата толкова много копнеехме.

Движехме се с добро темпо и пристигнахме в импровизирания команден център на алхимиците малко преди зазоряване. Колкото и да не ми се щеше да го призная, алхимиците бяха изключително ефективни. За по-малко от един ден бяха намерили празна офис сграда и я бяха напълнили с алхимици и компютри. Разполагаха с информация от видео и сателитно наблюдение над лагера на Воините, както и с разузнавачи на място, които докладваха за организацията на базата на Воините и за мерките за сигурност.

Грубоват на вид алхимик, на име Маклейн, бе начело на техния ударен отряд и двамата с Дмитрий — който бе пристигнал преди няколко часа — си сътрудничеха изненадващо добре при планирането на нападението. Всички ни уверяваха, че операцията ще бъде проста, в сравнение с други. Нашите сили надвишаваха тези на Воините. Ако първоначалната атака е мощна и неочаквана, нямало никаква причина да не ги сразим. Двамата със Сидни се спогледахме притеснено, тъй като знаехме, че много рядко нещата са толкова лесни, колкото изглеждат, но се опитахме да бъдем оптимисти. Надявахме се, че наистина ще е просто и лесно. Трябваше да е така и изпратихме Дмитрий, Роуз, Еди и Нийл, въодушевени и нетърпеливи за предстоящата схватка, а ние останахме да чакаме новините.

При все това се чувствах странно да не съм в разгара на събитията. Бях прекарал по-голямата част от последния месец в ужасни тревоги за Джил, без да мога да направя нищо, затворен в кралския двор. После, след като попаднахме по следите на Алисия, трябваше да стоя настрана, за да прикривам Сидни. Сега, когато най-сетне знаехме точно къде се намира Джил, отново останах извън играта. Всичко това ме подлудяваше. Откакто съживих Джил след покушението срещу нея, имах чувството, че държа живота ѝ в ръцете си. И макар да осъзнавах, че е най-добре в базата на въоръжени фанатици да проникне отряд от опитни и обучени пазители и алхимици, не можех да се отърся от чувството, че трябва да съм там.

— Всичко е наред — рече Сидни нежно и покри с длан ръката ми. — Аз също се чувствам безполезна, но те са експерти. А и след като я изведат, ние ще бъдем почти първите, които ще я видят.

— Зная — въздъгнах и обвих ръка около кръста ѝ. — Просто търпението не е от най-силните ми качества.

Докато говорех, погледът на Сидни се плъзна някъде зад мен и аз се обърнах, за да видя какво бе привлякло вниманието ѝ. Баща ѝ и Зоуи влизаха в командния център. И двамата застинаха за момент, после Зоуи направи няколко крачки напред и върху лицето ѝ се появи усмивка, но остроото смърчане на баща ѝ я накара да се закове на място.

— Зоуи! — излая той.

— Нима моята сестра не може да дойде да ме види, татко? — попита Сидни. — Боиш се да не я опетня или покваря?

Той се изчерви.

— Чух, че си сключила някаква сделка със Стантън. Ако зависеше от мен, това нямаше да се случи.

— Как си, Зоуи? — попита Сидни, насочвайки вниманието си към най-малката от сестрите Сейдж. — Добре ли си?

Зоуи стрелна нерешително с поглед баща си, сетне кимна.

— Да. А ти?

— Да вървим — нареди баща ѝ. — Да проверим как напредва операцията.

Зоуи хвърли един последен поглед към Сидни, а после последва неохотно Джаред Сейдж към мястото, където неколцина алхимици следяха радиовръзката с бойните отряди, нахлули в базата на Воините. Сидни се откъсна от мен и тръгна след тях.

— И аз искам да разбера последните новини — каза ми тя. Но след като се приближи до групата, скупчена около двама души, ръководещи комуникациите, Сидни изчака баща ѝ да отклони вниманието си, за да зададе някакъв въпрос. Докосна ръкава на Зоуи и нежно я побутна към мястото, където стоях.

— Така и не ти благодарих, задето в Озарк не ме издаде — изрече Сидни тихо.

Зоуи поклати глава, но продължаваше да стрелка тревожно с очи баща си.

— Това беше най-малкото, което можех да сторя. Сидни, ако знаех какво ще преживееш там, никога нямаше да те издам тогава. Мислех, че те ще ти помогнат. Честно. — Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Откъде знаеш какво се е случило там? — попитах. Доколкото имах информация, никой не знаеше какво точно са принудени да изтърпяват затворниците в поправителните центрове.

Зоуи не отговори веднага и от притеснението, с което ме погледна, разбрах, че тя все още не е свикнала да има зет вампир.

— Карли ми каза — отрони накрая. — Тя го чула от някакъв млад мъж, който помогнал за бягството на Сидни. Мисля, че се среща с него, така ли е?

Със Сидни се спогледахме изненадано.

— Маркърс? — попитахме в един глас.

— Да — кимна Зоуи. — Мисля, че така се казва.

— Виж го ти, потайното псе — промърморих. За мен беше ясно, че когато двамата се запознаха, той от пръв поглед си падна по по-голямата сестра на Сидни, но нямах представа, че е продължил да се вижда с нея.

— Радвам се, че си говорила с Карли — усмихна се Сидни. — А с мама чувала ли си се?

Зоуи поклати глава.

— Не. Искаше ми се да можем, но татко не ми позволява. Освен това се е постарал условията по развода да са окончателни и необорими.

В гласа ѝ се прокрадна нещастна нотка, която не остана незабелязана за Сидни и мен.

— Искаш ли да се махнеш? — попита Сидни настойчиво. — Искаш ли да се освободиш от тях?

— Още не — отвърна Зоуи. Видя скептичното изражение на сестра си и продължи: — Не, наистина. Не говоря така от страх, нито съм се разколебала. Все още вярвам в каузата... но невинаги одобрявам методите им. Ала това не означава, че съм готова да се откажа. Искам да продължа да уча и да работя с тях... а после, кой знае? — Лицето ѝ леко помръкна. — Обаче бих се радвала да видя отново мама.

— Зоуи! — прогърмя гневният глас на Джаред, който току-що бе забелязал, че тя разговаря с нас. — Ела веднага тук и...

— Пристигна доклад! — възкликна алхимикът по комуникациите. Тя седеше до един пазител, с когото извършваха

наблюдението. И двамата бяха със слушалки на главите и лаптопи пред тях.

Пазителят кимна.

— И двата отряда са на територията на лагера — но очевидно районът е миниран.

Сидни стисна ръката ми и около нас се възцари ужасяваща тишина, докато чакахме за повече информация. В съзнанието ми изплува лицето на Алисия, припомних си злобния ѝ присмех, че никога няма да се доберем до Джил.

— Мините са избегнати — обяви пазителят след няколко минути. Всички въздъхнахме облекчено, но напрежението се усили. — В момента се бият с вражеските бойци.

Дори през слушалките чувах пукането и пращенето, докато се предаваха бързите и отсечени съобщения на атакуващите, както и нещо, което звучеше като изстрели. Сидни отново се облегна на мен, а едната ѝ ръка стискаше трескаво малкото дървено кръстче, което ѝ бях подарил преди много време. Минутите се влачеха като часове, а в главата ми пулсираше една-едничка мисъл: *трябваше да съм там, трябваше да съм там.*

Защо? — ехидно се обади леля Татяна. — Какво щеше да направиш без духа? Съпругата ти няма да позволи да го използваш, забрави ли?

Върху лицето на пазителя внезапно се разля широка усмивка, докато слушаше последното съобщение.

— Вече са в сградата. Горните нива са завзети. Всички бойци на противника са обезвредени и задържани. — Замълча, докато слушаше пристигащата информация. — Няма жертви от наша страна.

В изненадващ миг на солидарност, пазителят и алхимикът удариха дланите си, ала аз все още не можех да споделя радостта им.

— Намерили ли са Джил? — попитах настойчиво. — Освободили ли са принцесата?

Пазителят поклати глава.

— В момента отиват за нея. Държат я в мазето, уредите отчитат топлинно излъчване и там има само един затворник. Всички параметри сочат за морой с нейните ръст и тегло.

Аз направо смазах Сидни в прегръдката си и зарових лице в косата ѝ.

— Свърши. Най-сетне свърши. — Не съм от ревльовците, но усетих напиратците в очите ми сълзи при мисълта, че скоро ще я видя.

— Аз... да. Какво каза?

Извърнах се към алхимика със слушалките и осъзнах, че той говори на някого в другия край на линията, не на нас. Челото му се смръщи и мъжът погледна към нас.

— Някой иска да говори с вас, госпожо Ивашков.

С крайчеца на окото си видях как бащата на Сидни ни метна свиреп поглед, щом чу името.

— С мен? — изненада се Сидни и пое слушалките, които алхимикът ѝ подаваше. Сложи си ги и седна на един стол, за да се включи в разговора, който досега чувахме едностранно. — Какво искаш да кажеш? Разбирам... има ли някаква маркировка? Някакви предмети? Добре... не, може би си прав. Само ме изчакай... идвам. Да.

Тя се изправи и свали слушалките.

— Какво става? — попитах.

— Беше Еди — отвърна тя. — Той е с групата, която се готви да нахлуе в мазето, ала в последната минута той е дал заповед да не влизат.

— Защо? — попита Зоуи.

Сидни срещна погледа ми.

— Той каза, че миришело като в къщата на госпожа Теруилиджър.

За миг помислих, че тя иска да ми каже, че Джаки е там, но после схванах какво ѝ е казал Еди.

— Мислиш, че там долу е използвана някаква магия?

— Алисия е отвлякла Джил, за да я предаде на Воините — отбеляза Сидни. — Много е вероятно да е заложила някакъв капан на мястото. Това би обяснило защо Воините не охраняват мазето.

— Може би защото всички са отишли да се бият с атакуващите отряди — предположи баща ѝ.

Никога няма да стигнеш до нея! Никога няма да проникнеш там! — отекнаха в съзнанието ми думите на Алисия. Стомахът ми се сви на топка от ужасяващо предчувствие.

— Не, там има нещо.

— Те са преустановили нахлуването, докато не отида да проверя — каза Сидни. Спогледахме се. — Ще дойдеш ли с мен?

Нямаше нужда да пита, и двамата го знаехме. Пазителят ни откара до лагера на Воините, който се намираше извън града. Не беше изненадващо, тъй като фанатиците нямаше да изградят укрепленията си в цивилизовани райони, пълни с хора, които може да се обадят в полицията. Преобладаваше пустинен терен, макар и по-различен от този в Палм Спрингс. Скалите и земята бяха червеникави и изглеждаха поразяващо на залязващото слънце, с малки участъци оскъдна и трънлива растителност. Базата представляваше широка едноетажна сграда, заобиколена с телена ограда. Алхимиците и пазителите патрулираха в района рамо до рамо. Видях мястото, където бяха събрали вражеските пленници — Воините на светлината. Дмитрий ни посрещна, когато слязохме от колата.

— Оттук — каза той и посочи напред. — Смятаме, че все още има мини наоколо, затова ще ви преведа по пътеката, за която съм сигурен, че е безопасна.

Последвахме го по каменистия терен в затворената зона покрай пленниците, които ни мятаха свирепи погледи. Самата сграда беше груба и мрачна и напомняше на казарма. Доколкото можех да съдя, единственото ѝ предназначение беше да служи като затвор и като бърлога, в която група безумци крояха злоещите си антивампирски планове. Полазиха ме ледени тръпки само като я видях.

Стълбата в средата на сградата водеше надолу към подземното ниво, където видях Еди, Нийл и Роуз да ни чакат в подножието ѝ. Дватама със Сидни се спуснахме по стъпалата и се озовахме в дълъг бетонен коридор, чийто край се губеше в мрака. Имаше няколко врати, но няхах представа какво се крие зад тях. До мен Сидни потръпна.

— Напомня ми на примитивна версия на някое от нивата в поправителния център — промърмори тя и потрепери.

Замислих се за спасяването ѝ от поправителния център, в което бях взел дейно участие, и разбрах какво имаше предвид. В онзи затвор също имаше големи коридори с мистериозни врати, макар че атмосферата бе някак си по-стерилна и повече приличаше на клиника с голите си стени и флуоресцентните лампи. А това тук много повече напомняше на мръсна средновековна тъмница в дебрите на Юта. Призля ми, като си представих Джил вътре.

— Смятаме, че Джил е там, в дъното — каза Роуз. — Това установи апаратурата на алхимиците. Искан да отида и да я изведа, но

Еди... — Беше очевидно, че тя не споделя страховете му.

Той изглеждаше леко засрамен, но не отстъпи.

— Просто не мога да се отърся от чувството, че там има нещо нередно. Защо не са оставили стража да охранява най-ценния им затворник? А и не усещате ли миризмата?

Сидни кимна и аз бях съгласен с нея.

— Мирише също като в къщата на Джаки — отбелязах.

— Някой е горил тук тамян — поясни Сидни. — Макар че госпожа Теруилиджър не го използва много често. Както и ветивер. И черен лотос. — Намръщи се и се огледа наоколо. — Ето там. Надолу по коридора има пепел. Там са ги изгорили.

Понечих да отида да разузная, но тя ме спря.

— Почакай. — Вдигна ръка и заговори на език, който не знаех. След няколко секунди върху тавана над мястото, където беше пепелта, се появиха сияещи символи. Сидни се втренчи напрегнато в тях, докато не изчезнаха, и въздъхна съкрушено. — По дяволите.

Рядко я чувах да ругае и се опасявах, че това не вещаеше нищо добро.

— Какво има? — попитах.

— Там има демон — отвърна тя с твърде нехаен тон за подобно изявление. — Изглежда, Алисия го е призовала за охрана.

— По същество и Хопър е демон — отбелязах аз.

Изражението ѝ остана мрачно.

— Боя се, че не е от същия вид. Този е сеникус. Някой от вас чувал ли е за хидрата в древногръцката митология? — попита тя при вида на неразбиращите ни физиономии. — Това е нещо подобно. Или много прилича на нея. Змей с много глави. Но устите на тези глави бълват вряща киселина.

Бях учил гръцка митология в гимназията и тъй като ми беше интересно, бях запомнил някои неща.

— Като ги отрежеш, главите порастват ли отново? — поинтересувах се.

— Не и ако ги унищожиш с огън — отвърна тя.

— Ще ни е нужна ли огнепръскачка? — обади се Нийл.

Сидни протегна длан и една огнена топка се появи върху нея.

— Не.

Очите на Роуз се разшириха от удивление.

— Леле. А това същество може ли да бъде убито с хладно оръжие?

— Не — отвърна Сидни. — То има магическа кожа, която го предпазва. Аз съм единствената, която може да се справи с него. А вие трябва да измъкнете Джил, докато отвличам вниманието му. Някой трябва да се прокрадне покрай него, докато е заето с мен. Това чудовище може да бъде унищожено единствено с огън, а аз не искам Джил да се задуши в капана на килията, ако димът стане прекалено гъст.

Отново се почувствах безпомощен. Сидни може и да бе истинска професионалистка в хвърлянето на огнени топки, но това не означаваше, че бях съгласен да се изправи сама срещу тази кръстоска между хидра и демон.

— Аз какво да правя? — попитах.

— Нищо — отвърна тя. — Излез от тук.

Тя те смята за некомпетентен! — изсъска леля Татяна. — *Смята, че само ще ѝ се пречкаш.*

— Сидни, позволи ми да ти помогна — настоях.

Сидни дори не се извърна към мен, докато оглеждаше критично коридора, навярно преценявайки обхвата на огнените топки и какъв запалим ефект ще имат.

— Ейдриън, тук няма с какво да си полезен. Трябва да бъдеш в безопасност, ако Джил се нуждае от помощта ти, когато излезе.

Чу ли това? — възмути се леля Татяна. — *Тя мисли, че за нищо не те бива!*

Кипнах и едва не се съгласих с леля Татяна, но в следващия миг си припомних думите на Сидни.

— *Не, тя е права* — заявих на фантома в главата ми. — *Ако Джил е ранена, аз трябва да съхраня силата си. Не искам отново да стане като с Олив.*

Леля Татяна не беше съгласна.

— *Не е нужно да съхраняваш каквото и да било! Можеш всичко да направиш!*

Опитвайки се да заглуша вътрешния глас, целунах Сидни и я притиснах за миг в прегръдките си.

— Внимавай и се пази — промърморих. — А ако се нуждаеш от мен, аз ще съм наблизо.

— Но не твърде близо — предупреди ме тя. — Този демон плюе киселина. Не искам да пострадаш.

— Разбрах — изрекох, преди леля Татьяна да започне да ми натяква, че Сидни ме глези и бди над мен като квачка над малкото си пиленце.

Заех позиция на стълбата, която ми позволяваше да избягам бързо при необходимост, но и ми откриваше добра гледка към полето на бъдещите действия. Не спорих със Сидни, но здравословното състояние на Джил не беше единственото, което ме безпокоеше. Заедно със Сидни, дампирите също се подлагаха на риск. Исках да съм на разположение, в случай че някои от тях бъдат ранени в това опасно приключение. След разгорещен спор тримата постигнаха съгласие за действие. Еди и Нийл щяха да чакат с мен, като подкрепление, а Роуз щеше да се промъкне сама в коридора. И двамата искаха да отидат, но тя изтъкна, че е по-дребна и по-бърза. Освен това възрази, че ако бяха те тримата, плюс Джил, щеше да им е много по-трудно да се промъкнат покрай демона. Трудно беше да оборят доводите ѝ, а и Сидни я подкрепи, заявявайки, че ще ѝ е по-лесно, ако има по-малко хора около нея, за които да се тревожи, докато хвърля огнените топки.

И така Еди и Нийл неохотно се оттеглиха и дойдоха да чакат до мен, а Роуз застана зад Сидни.

— Време е да го призова — каза Сидни нервно. — То ще дойде само, ако прекося онези руни, но аз предпочитам да го доведа при моите условия. — Тя вдигна ръце и изрече заклинанието, от което символите върху тавана отново засияха. Само че този път под тях се материализира създанието.

Разбрах защо „хидра“ беше най-точното определение. От кръста надолу демонът приличаше на човешко същество с два крака, с тази разлика, че имаше люспеста кожа и нокти на краката. От кръста нагоре от торса му се извиваха змиевидни пипала, както и пет дълги шии със змийски глави. Всички съскаха и гледаха свирепо към Сидни. Изтръпнах и стомахът ми се сви от страх. Почти съжалих за онези времена, когато стригоите бяха единствените чудовища, които познавах на този свят. Въпреки вледеняващия ужас, изпитвах почти непреодолимото желание да помогна на Сидни. Не ми пукаше, че животът ми беше изложен на риск. С радост щях да го пожертвам за нея.

Направи го! Направи го! — възкликна леля Татяна. — *Хвърли нещо срещу него!*

— Няма какво да хвърля — промърморих. — А и Сидни ще се справи.

— Какво? — попита Еди.

Без да се усетя, бях говорил на глас и побързах да поклатя глава.

— Нищо, нищо.

Сидни не трепна, втренчила поглед в змиеподобния демон пред нея, като че всеки ден се срещаше с такива твари, а не се бе озовала неочаквано в леговището на звяра. Върху дланта ѝ се появи огнена топка и тя я запрати право към една от змийските глави. Беше се прицелила добре, ала змията беше твърде бърза. Светкавично изви глава и избягна огнената топка. Една от другите глави изплю лепкава светлозелена каша, която плъкна върху бетонния под и започна бързо да разяжда повърхността му. Не ми се мислеше какво щеше да причини отвратителното нещо върху човешка плът.

Сидни хвърли нова огнена топка и отново пропусна, но погледът ѝ не трепваше.

— Рано или късно, ще го улуча — чух я да казва на Роуз. — И тогава ти ще действаш.

Роуз се напрегна, готова да се втурне напред. Двете бяха поразителна двойка — едната тъмнокоса амазонка, а другата златокоса фея, и двете безстрашни пред лицето на опасността. И двете смъртоносно красиви.

Следващата огнена топка на Сидни улучи една от главите. Чудовището изрева от болка, а останалите четири глави засъскаха. Роуз се възползва от шанса си и притича покрай създаването, придържайки се към отсрещната страна на бетонния коридор. Демонът я забеляза и започна да се обръща, но следващата огнена топка го накара отново да насочи гнева си към Сидни. Някои от пипалата му бяха къси, подобни на пънчета, но други бяха доста дълги и понякога се стрелваха опасно към нея, и тя трябваше едновременно да избягва както тях, така и киселината. Правеше го много по-ловко, отколкото аз бих могъл, изплъзвайки се от досега им със сръчност, с която Улф би се гордял.

— Прекалено близо — промърмори Нийл, след като Сидни едва отбягна нова порция киселина.

— Тя ще се справи. — И сякаш в потвърждение на думите ми поредната огнена топка улучи една от змийските глави, оставяйки след себе си само обгорели люспи.

— Защо Роуз се бави толкова дълго? — не се сдържа Еди.

Нямах отговор на това. Роуз бе изчезнала в мрака и никой не знаеше какво има отвъд него. Можеше да я очакват двайсет стаи, които да претърси. Или може би бяха заключени. Или Джил да е вързана или окована. Никой от нас не знаеше и тази несигурност ни побъркваше.

Сидни тъкмо бе унищожила третата змийска глава, когато чух Еди да поема остро дъх. В сенките зад чудовището мярнах Роуз и очертанието на друга фигура, облеганата върху нея. Лицето ѝ бе заровено в рамото на Роуз, но не можех да сбъркам дългата сплъстена светлокестенява коса. Сърцето ми се качи в гърлото.

Джил.

Роуз очевидно изчакваше сгоден случай, за да се провере, а промяната в позата на Сидни ми подсказа, че тя ги е видяла зад демона. Този път тя хвърли огнената топка с по-широк замах, без да се цели в някоя от главите, за да накара съществото да се метне към другата страна на коридора. Роуз тутакси се възползва от възможността и се промуши забързано напред, влачейки Джил. Няколко пипала докоснаха крака на Роуз и аз затаих дъх — но тогава една бърза и добре насочена огнена топка погълна четвъртата глава. Пипалата мигом се отдръпнаха и съществото насочи цялата си ярост към Сидни, а през това време Роуз стигна заедно с Джил до стълбите.

За част от секундата Еди и Нийл се озоваха до Роуз и подхванаха Джил. Стомахът ми се присви, като видях моето малко сладкишче. Връхлетя ме неканено усещане за дежавю, което ме върна към онзи момент, когато най-последно открих Сидни в подземнието на поправителния център. Джил беше в подобно състояние. Беше ужасно отслабнала, а кожата ѝ беше бледа дори за морой. Беше мръсна, в измачкана пижама — несъмнено същата, с която я бяха отвлекли — и явно изобщо не ѝ бяха позволявали да се къпе. Зениците ѝ бяха леко разширени, което потвърди подозренията ми, че са ѝ давали някакъв наркотик, попречил ми да я достигна в сънищата ѝ.

— Добре ли си? — попитах. Призовах духа, за да я излекувам.

— Н-не, не го прави — възпря ме тя. Макар и да бе упоена, явно телепатичната връзка помежду ни продължаваше да действа. Или може

би просто Джил ме познаваше достатъчно добре, за да се досети какво смях да направя. Отне ѝ няколко секунди да изрече останалите думи. — Аз... просто съм слаба. Гладна. Те ми даваха само животинска кръв.

Стомахът ми се преобърна. Морите могат да оцеляват с животинска кръв, но „оцелявам“ е най-меко казано. Оставаме живи, ала губим много сили и енергия. От време на време изскачаше историята за едно моройско семейство, което за около седмица останало без хранващи и било принудено да пие животинска кръв. Те се бяха появили слаби и немощни, превръщайки се в сензационна новина в моройските новини. Дори не можех да си представя в какво състояние е Джил след цял месец, оставена да преживява на животинска кръв. Това обясняваше защо едва се държи на крака.

Въпреки молбата ѝ, инстинктът да ѝ помогна бе твърде силен, исках да ѝ вдъхна сили и живот с магията на духа.

— Не — остро повтори тя, отново предугадила намерението ми. — Само ме заведи при хранващ. И пратете хора в дъното на лагера. Там има барака, под която има друг подземен затвор.

— Аз ще я отведа при хранващ — заяви Еди и я поведе нагоре по стълбата. Роуз му помагаше, подкрепяйки Джил от другата страна.

— Ще отида да намеря другите морои — заяви Нийл и понечи да ги последва, ала се спря и погледна към Сидни. — Освен ако не се нуждаеш от помощта ми?

Поклатих глава.

— Аз ще я измъкна от тук. Ти върви да помогнеш на другите.

Дампирите и Джил изчезнаха, оставяйки ме да се погрижа сам за Сидни. Демонът бе останал само с една глава, но аз забелязах дим в коридора. Една от огнените топки бе уцелила врата и дървото се бе подпалило.

— Трябва да се махаме от тук! — изкрещях към Сидни. — Огънят може да се разпространи. Джил е в безопасност.

— Няма да позволя това изчадие да се развилнее наоколо! — извика в отговор Сидни. Една добре насочена огнена топка едва не изпепели оставащата глава, но чудовището я отбягна само на сантиметър в последната секунда. Създанието изрева от бяс, едно от пипалата му се изстреля прекалено бързо и Сидни не съумя да отскочи. То се уви около крака ѝ и я събори на пода. Демонът скоростно забърза

към нея, а последната глава се надигна триумфално, готова да я залее с киселината.

Направи нещо! Направи нещо! — изкрещя ми леля Татьяна.

Ала нямах какво да хвърля с помощта на телекинеза, нито растения, които да призова, както би направила Соня. Това бе реалният свят, а не сън. Духът не беше магия, с която да се сражавам, а цялото ми същество крещеше, че трябва да действам. Сидни — моето сърце, моята любов, моята съпруга — беше на секунди от смъртта. С радост бих я закрил с тялото си, ала и за това нямаше време. Разполагах само с частица от секундата да реша, затова изиграх последния си коз.

— Спри! — заповядах на демона.

Духът изригна в мен и аз изпратих вълна на внушение към чудовището в отчаян опит да го подчиня на волята си. Никога не бях правил нещо подобно. Дори не знаех дали е възможно. Създанието наистина се спря, което ме накара да си помисля, че то навярно има способност да усеща и вероятно може да бъде контролирано. Но само *вероятно*. Защото, при все че демонът ми се подчини, аз усещах как контролът ми се изплъзва и то отново нададе мощен рев, готово да изстреля смъртоносната киселина. Колкото по-силна воля притежава дадено същество, толкова по-трудно му въздейства внушението. Демоните навярно бяха от съвсем различна порода, защото аз вече бях почерпил огромна енергия от духа, а ефектът бе почти незначителен.

— *Още, още!* — изкрещя леля Татьяна.

Извлякох последните резерви на духа, достигайки до дълбините на душата си, събрал цялата си жизнена енергия, цялата си воля. Това беше много повече, отколкото бях използвал в съня с Олив — почти толкова, колкото когато върнах Джил от света на мъртвите. Духът изпълни всяка частица от съществото ми, караше ме да се чувствам много по-велик, отколкото предполагах, че е възможно, почти като бог. Насочих тази сила към демона, напругайки волята си докрай, докато крещях неистово заповедите си:

— Пусни я! Назад!

Демонът се покори.

Пипалата му освободиха Сидни, която бързо скочи на крака. Огромна огнена топка се появи върху дланите ѝ, а демонът, подвластен на внушението ми, беше лесна мишена и тя унищожи последната му глава. Тялото на създанието се разпадна на фина черна пепел. Духът

продължаваше да гори ярко в мен, изпълвайки ме с величавия триумф на непобедимо божество. Сидни притича до мен и улови ръката ми.

— Ейдриън, освободи я — рече тя. — Всичко свърши. Ти успя. Освободи магията!

Никой друг не притежава подобна сила — заговори леля Татяна. — *Усещаш ли я? Не се ли чувстваш по-жив от всякога? Нима искаш всичко това да изчезне?*

Тя беше права. С подобна сила можех да сътворя чудеса. Стригои, Воини, дори демоните: нито един враг не можеше да ми устои. Не се нуждаехме от сребърни колове, нито от ваксината на Соня. Аз можех да постигна всичко. Можех сам, без ничия помощ, да спася нашите хора.

— Ейдриън, Ейдриън!

За миг не познах на кого принадлежи гласът. Бях толкова погълнат от силата — мощ, която ме изгаряше. Едно лице изплува пред замъгления ми поглед — човешко лице с руса коса и кафяви очи, но аз не го познах.

— Ейдриън! — извика тя отново. — Освободи я! Моля те. Моля те, освободи магията — заради мен.

Заради мен, бе казала тя.

Но коя беше тя? Тогава най-сетне опиянението от духа започна да избледнява и съзнанието ми се проясни. Сидни. Сидни, моята съпруга. Тя се взираше ужасено в лицето ми.

Не ѝ обръщай внимание — нареди леля Татяна. — *Това е магията, която си роден да владееш!*

Сидни стисна ръката ми.

— Ейдриън, моля те. Освободи магията.

Усещах как духът отново започва да замъглява ума ми, опитвайки се да заличи Сидни, да помете всички разумни доводи, също както бе станало с Нина. Исках да освободя магията, но беше толкова трудно, когато усещането за власт, което ме изпълваше, бе толкова великолепно и опияняващо.

Ти си бог! — възкликна леля Татяна. — *Толкова се гордея с теб!*

— Ейдриън — промълви Сидни. — Обичам те.

Тези думи, този глас имаха много по-голяма власт над мен, отколкото всеки призрак би могъл някога да има. И тогава, точно миг преди духът отново да я заличи, аз освободих магията.

ГЛАВА 19

СИДНИ

Разбрах, когато се случи. Видях го в очите му — внезапно започна да идва на себе си. Поне се надявах да идва.

Нямах представа каква сила е приложил, за да подчини на волята си демона от друг свят, ала знаех какво причинява призоваването на голямо количество от магията на духа на тези, които я владеят.

— Сидни — пророни задавено Ейдриън и се облегна на мен. Едва не се разплаках от облекчение.

— Да. Хайде, да вървим!

Вратата, която бях улучила, без да искам, вече бе обхваната от пламъци, а аз не знаех как са свързани стаите в мазето с главния етаж. Не исках да рискувам всичко около нас да се срути. Ейдриън изглеждаше леко замаян и се наложи да го подкрепям, докато го водех бавно към стълбите. Част от ума ми, обхванат от паниката, не спираше да мисли за онова, което ми беше казал за Нина — как вследствие от прекомерно използване на магията на духа сега се намираше в полукомадно състояние, неспособна да говори, подчиняваща се безропотно на външни заповеди. *Той ме позна* — казах си. — *Той ме позна*. Вкопчих се в тази мисъл. Трябваше да вярвам, че всичко ще бъде наред.

Качихме се на горния етаж, където група пазители ни чакаха разтревожени на площадката на стълбището. Те бяха получили строги заповеди да не се намесват, но беше ясно, че подобно бездействие противоречи на природата им.

— Изведете всички от тук — казах на пазителя най-близо до мен. — Долу има пожар и не зная колко надалече ще се разпространи. И се уверете, че няма оставени никакви оръжия. — Все пак си имахме работа с Воините. Не исках да последва нова трагедия, ако внезапно се взривят експлозиви.

С Ейдриън излязохме навън, а аз го поведох покрай заетите пазители и алхимици, както и групата арестувани Воини. Близо до

мястото, където бях паркирала колата, зърнах Роуз, Дмитрий и Еди, застанал до Джил, която седеше върху сгъваем стол, а до нея имаше друг стол. Този, който бе седял на него, стана, а един пазител понечи да го отведе. Разпознах типичното празно изражение на захранващ.

— Почакайте! — извиках. — Ейдриън също се нуждае от кръв.

Джил скочи на крака. Все още изглеждаше уморена и раздърпана, но в сравнение с мъртвешката бледност в мазето, сега лицето ѝ бе добило цвят. Въпреки всичко, което бе преживяла, тя се запъти забързано към нас, за да помогне на Ейдриън да седне. Не знаех дали съпругът ми наистина има нужда от кръв, но той току-що бе преминал през голямо изпитание, а кръвта обикновено имаше лечебно въздействие върху мороите. Той не бе казал нито дума, откакто преди малко промълви името ми, и аз не можех да се отърся от мъчителната тревога, че духът може би най-сетне е превзел завинаги съзнанието му. Захранващият му поднесе шията си и Ейдриън машинално се наведе и заби зъби в нея. Извърнах се. Не съм сигурна, че някога ще се свикна с тази част от вампирския живот.

— Той се завърна — рече Джил и стисна ръката ми. Нефритенозелените ѝ очи изглеждаха още по-огромни върху изпитото ѝ лице. — Ще се оправи, всичко с него ще е наред.

Кимнах и се опитах да преглътна сълзите си.

— Ти би трябвало да си почиваш — казах ѝ. Сърцето ми беше завинаги свързано с Ейдриън, ала аз чак сега осъзнах колко много се е наложило да понесе тя. Фактът, че можеше да стои тук, загрижена за някой друг, бе доказателство за силата ѝ. — О, господи, Джил. Дори не мога да си представя през какво си преминала. Толкова съжалявам, че не можахме да те освободим по-скоро. Нараниха ли те?

Тя поклати глава и успя да се усмихне слабо, макар че виждах болката в очите ѝ.

— Повечето бяха твърде изнервени, задето се налага да бъдат около мен толкова дълго. Алисия бе поставила нещо като условие в онази магия... със създаването. Всеки ден имаше кратък интервал от време, когато някой можеше да влезе в килията ми, да ме упои, да остави храна и кръв и да излезе. Те никога не се задържаха дълго — мисля, че прекалено много се страхуваха да не останат блокирани от демона вътре с мен.

— Съжалявам — повторих аз. — Иска ми се да те бяхме спасили по-рано.

Джил ме прегърна.

— Зная, че се опитвахте. Можех да виждам през връзката и...

— Сладкишче?

Захранващият се отдръпна. Ейдриън гледаше към нас с бистър и ясен поглед. Джил извика и се хвърли в прегръдките му с лице, окъпано в сълзи. Моите също рукнаха, неспособна да ги сдържа при тази сърцераздирателна и дългоочаквана среща.

— Ти си добре — пророни той пресекливо и обхвана лицето й между дланите си. — Ти си добре. Толкова се тревожех. Нямах представа. Мислех, че съм те разочаровал...

Джил се разплака още по-силно.

— Ти никога не си ме разочаровал. Никога.

Аз също исках да се хвърля в обятията на Ейдриън, но изчаках, за да се насладят те на този момент. Любовта, която споделяхме с Ейдриън, беше могъща и непоклатима и аз знаех, че ще продължи до края на дните ни, без значение какво ни очаква занапред. Но обичта между него и Джил, тази братска обич, родена от духа, също беше огромна и силна. Знаех колко много страдеше той, задето е принуден да бъде далече от нея.

Звукът на затръшваща се врата на кола привлече вниманието ми. Погледнах към другия край на импровизирания паркинг тъкмо навреме, за да видя баща ми и Зоуи да слизат от една кола — заедно със Стантън. След бърз поглед, за да се уверя, че Ейдриън и Джил ще бъдат добре и без мен, се отправих натам, за да пресрещна алхимиците.

— Сидни — рече Стантън вместо поздрав. — Изглежда, че тази твоя операция мина благополучно. Предполагам, че ще ми съобщиш останалите две имена.

— Чарлин Хамптън и Юджин Ли — отвърнах незабавно. Стантън си ги повтори и мигом извади мобилния си телефон.

— Много добре. Ще се погрижа да бъдат проверени.

— А какво става с останалата част от споразумението ни? — настоях аз.

— Не е минало много време — напомни ми тя. — Но успях да постигна компромисно решение — за теб. Останалите лидери на

алхимиците се съгласиха да не те преследват повече. Ти и твоят ъ... съпруг можете да се върнете спокойно в нашия свят и да правите това, което желаете. — Само малката бръчка на челото ѝ, съпровождаща безстрастния и хладен тон, с който изричаше думите, беше единственият признак колко отблъскваща бе за нея подобна перспектива.

— Наистина ли? — попитах. — Двамата с Ейдриън сме свободни? Никой няма да ни шпионира, нито ще наднича иззад рамото ни?

Челюстта на баща ми увисна.

— Толкова свободни, доколкото всеки е свободен на този свят — отвърна тя мрачно. — Честно, мисля, че решението беше облекчение за тях. Ти си твърде голямо главоболие, Сидни Ивашков.

Противно на волята си, се усмигнах.

— Ами другите? Останалите затворници?

— Амнистията важи и за тях — ако ми предадеш информацията, с която разполагаш — добави тя. — Но не мога да дам никакви гаранции за бъдещето на поправителните центрове. Този проблем е много по-сложен.

На мен не ми се струваше толкова сложен, но свободата за мен и останалите, които бяха страдали в поправителния център, беше огромно постижение и истински дар на съдбата — при условие че алхимиците удържат на думата си.

— Наистина мисля това, което казах за съмненията ми относно съществуването на поправителните центрове в този им вид — продължи Стантън. — И възнамерявам да се заема с този проблем. Ние имаме нужда от наказателна и дисциплинарна система — както в извънредния случай с нелегалните татуировки — но очевидно има правила и процедури, които трябва да бъдат преразгледани, за да не се стига до крайности.

— Благодаря ви, госпожо — промълвих аз. Надявах се, че не бях сгрешила в преценката си за нея и тя казва истината. — Ще ви изпратя данните от лаптопа.

— Отлично. А сега ме извинете за момент, трябва да се погрижа за госпожа Хамптън и господин Ли. — Набра един номер на мобилния си телефон и се отдалечи, оставяйки ме в донякъде неловка ситуация, в компанията на баща ми и Зоуи.

— Не зная с какво си я прильгала — изръмжа баща ми. — Но няма начин алхимиците да ви оставят да се измъкнете просто така, ти и онази отвратителна твар. Някои може да смятат, че това е допустимо, но други не мислят така.

— Истина е — кимнах аз. — Но Стантън явно мисли, че е допустимо. А аз твърдо вярвам, че хора като нея ще намерят достатъчно силни аргументи, за да не преследват и притискат мен и тези, които повече не желаят да бъдат членове на организацията на алхимиците. Всъщност ти ще ѝ помогнеш в тази кауза.

В очите му избухнаха гневни пламъци.

— Никога.

— Защото ето каква е работата, татко — продължих, сякаш той изобщо не бе заговарял, — получих помощта на Стантън за тази операция, тъй като ѝ дадох имената на четирима алхимици, които работят съвместно с Воините за създаването на онези нелегални татуировки. Дадох ѝ четири имена, но разполагам с пет. Мисля, че знаеш кое е петото.

— Нямам никаква представа — тутакси отвърна той.

Зоуи го зяпна смаяно.

— Какво? Ти не си... не би могъл да...

— Доказателството е там — казах аз. — В лаптопа открихме данни за срещите ти с Воините и ордери за суми на твое име. Сега, ако имаш късмет, алхимиците, които вече са арестувани, няма да те издадат с надеждата да се спасят. А ако сътрудничиш, аз също няма да те издам.

— Да сътруднича? — изсумтя той презрително. — Какво означава това за някой като теб? Някой, който захвърля с лека ръка всички морални уроци, с които си била възпитана...

— Това означава — прекъснах го аз, — че ще подкрепиш Стантън в плана ѝ за преустройство на поправителните центрове и ще спазваш споразумението, сключено с мен. Освен това означава, че ще промениш условията за попечителството, така че Зоуи да има право да се вижда с мама.

Баща ми стисна ръце в юмруци.

— Нямах право да ми диктуваш какво да правя! Няма да се поддам на това изнудване.

— Чудесно. В такъв случай ще кажа на Стантън, че трябва да се погрижи за още една персона. И не забравяй, че дори и да закрийт поправителните центрове, тя *каза*, че все още се нуждаят от дисциплинарни мерки за отделни случаи като този.

— Татко, как си могъл? — възкликна Зоуи. — Знаеш на колко много хора ще навредят тези татуировки!

— Ти не разбираш — тросна се той. — Само Воините ще си ги правят. Няма значение какво ще се случи с тях.

Кимнах с подигравателна сериозност.

— Сигурна съм, че този лицемерен аргумент ще има голяма тежест пред Стантън. Алхимиците *обичат* размитите, така наречени сиви понятия. Със сигурност ги предпочитат пред ясно разграничимите черно-бели категории.

— Сидни? — чух да ме вика Ейдриън. Обърнах се и му махнах кратко с ръка, преди да се извърна отново към баща ми и Зоуи.

— Това са условията ми. Ако се съгласиш, ще се постарая името ти да не фигурира в информацията, която ще предам на Стантън. Ако ли не... — Не продължих, оставяйки останалото на въображението на баща ми. И докато той стоеше потресен, прегърнах Зоуи на раздяла. — Радвам се, че те видях. Съобщи ми, ако той не ти позволи да се видиш с мама — макар че аз вероятно ще узная преди това.

Оставих ги и се запътих към приятелите ми. Само Дмитрий и Нийл ги нямаше. Ейдриън ме пресрещна и ме грабна в прегръдките си.

— Сидни — прошепна в ухото ми. — Толкова съжалявам, че изгубих контрол там долу.

— Нищо не си изгубил — възразих разпалено и обвих ръце около врата му. — Ти издържа, не се срина психически. Ти се завърна и постъпи правилно.

— Нямам чувството, че съм издържал — отвърна тихо той, без да откъсва поглед от мен. — Имаше една минута, когато — дори не те познавах — за мен не съществуваше нищо, освен могъществото, което ме изпълваше. И леля Татяна беше там, крещеше в главата ми. Тя все още е там, дори в този момент, докато разговарям с теб. Мисля... — Той пое дълбоко дъх. — Мисля, че наистина съм готов да започна отново да вземам лекарствата. Не зная какво ще стане, ако настъпи време, когато ще се нуждая от магията на духа и няма да мога да я

използвам... но няма начин да рискувам да изгубя разсъдъка си, както едва не се случи днес. Не искам да бъда като Нина. Като Ейвъри.

Зарових лице на гърдите му.

— Няма да бъдеш. Вече доказа, че не си като тях. Ти се спря навреме, за разлика от тях. И каквото и да ти предстои, няма да го посрещнеш сам. Аз ще ти помогна. — Сълзите отново запариха в очите ми, но този път бяха сълзи на щастие. — Мисля, че го постигнахме — мисля, че се освободихме от алхимиците. Аз манипулирах и се пазарих, и... ами не зная дали ще се получи, но ми се струва, че ще стане. И... — Избухнах в смях, осъзнавайки, че бърборя несвързано. — Не зная какво ни очаква, но съм сигурна, че ще бъдем заедно.

Ейдриън пое ръката ми между своите, така че брачните ни пръстени засияха в една блестяща рубинено-диамантена феерия.

— Единствено това има значение, Сейдж Ивашков. Е, това и още нещо. Май не е зле да предизвикам на дуел Кастъл, ако най-сетне не изясни отношенията си с Джил.

Извърнах се към мястото, където Еди седеше до Джил, уловил ръката ѝ, докато ѝ говореше със сериозно и настойчиво изражение. Засмях се отново.

— Не се обиждай, но смятам, че ще изгубиш това единоборство. Но за щастие, мисля, че той най-после се е осъзнал.

Наблюдавах Еди и Джил още няколко минути, но не можех да чуя какво си казват. Ала сияещото ѝ лице подсказваше, че новините са добри. Тя докосна небръснатото му лице и се усмихна. Очевидно харесваше наболата му брада, при все че Ейдриън постоянно го дразнеше за нея. Облегнах се на Ейдриън и въздъхнах щастливо, чувствайки се в мир със света за пръв път от много дълго време. Дватамата останахме да седим така, прегърнати още няколко блажени минути, докато не видяхме приближаващия се Дмитрий.

— Някакви новини? — попитах го, вдигайки глава.

— Доведете онзи охраняващ — каза Дмитрий на пазителя, приближаващ зад него. Мъжът побърза да се подчини. — Открихме още морои.

— Останалите, които бяха затворени — каза Джил. Погледът ѝ се премести между Роуз и Еди. — Казах ви за тях. Те добре ли са?

— Да — отвърна Дмитрий. — Недохранени като теб. Но ще се оправят. Нийл изигра огромна роля в спасяването им. Бяха в труднодостъпен затвор, почти като пещера и се изискваше много катерене, за да се проникне в него.

— Нийл е много добър в това — рече Ейдриън. — Къде е той?

Дмитрий доби озадачено изражение.

— Всъщност си мислех, че той идва насам. — Докосна слушалката в ухото си. — Някой да вижда Нийл Реймънд? — Всички го гледахме мълчаливо, докато Дмитрий чакаше отговора. Накрая той поклати глава. — Никой не го е виждал.

Двамата с Ейдриън се спогледахме, осенени от една и съща мисъл.

— Нареди на всички да го търсят — каза Ейдриън. — Незабавно. Ако не го намерите сега, имам чувството, че никога няма да го откриете.

Дмитрий изглеждаше смаян от думите му, но при все това нареди мащабно претърсване на целия лагер за Нийл. Еди имаше едновременно загрижен и смутен вид.

— Мислите ли, че е ранен? Или пленен?

Аз поклатих глава.

— Смятам, че той се е възползвал от възможността. Трябва да го спрем.

Но явно бяхме закъснели, тъй като след един час щателно претърсване нямаше и следа от Нийл. Той бе проявил истински героизъм, но след това бе изчезнал.

— Той е знаел — каза Ейдриън. — Знаел е, че след като тази операция приключи, ще се опитам с всички средства да го разубеда за Деклан.

— За какво говорите? — попита Роуз. Тя усещаше, че става нещо, но докато търсеха Нийл, бе сдържала нетърпението си, макар едва-едва. — Деклан добре ли е?

— Той е добре — отвърна Ейдриън, ала двамата отново се спогледахме, неспособни да изречем страховете си на глас. Ако Нийл си бе отишъл завинаги, какво щеше да стане с Деклан?

Ейдриън поклати глава.

— Аз ще открия Нийл в съня.

— Ейдриън — предупредих го. — Ти току-що каза...

— Зная, зная — изпъшка той. — Но трябва да намерим Нийл. Знаеш защо.

Ето че духът отново надвисваше като заплаха над нас.

— Дори и да го откриеш в света на сънищата, няма гаранция, че той ще се върне при нас в реалния — напомних на Ейдриън.

— Ако обичате, някой ще ми обясни ли какво става? — не издържа Еди. — Защо Нийл няма да се върне?

С Ейдриън сплетохме пръстите си.

— Нека първо се върнем при Деклан. После ще решим какво ще правим относно Нийл.

При все че не знаеха цялата история, Роуз, Дмитрий и Еди искаха да се върнат в дома на Кларънс заедно с мен и Ейдриън, с надеждата да открият някаква следа от изчезналия дампир. Джил също искаше да се присъедини към групата ни, но беше отведена в кралския двор, за да бъде под закрилата на Лиса, а и да получи по-нататъшна квалифицирана медицинска помощ. Виждах, че на Еди му беше мъчително трудно да се раздели с нея, но Нийл беше негов приятел и двамата неведнъж си бяха спасявали взаимно живота. Престорих се, че не виждам, когато Еди целуна Джил за довиждане и ѝ обеща, че много скоро ще се видят.

В дома на Кларънс всичко си беше, както го бяхме оставили. Кларънс почиваше в стаята си, а Даниела беше в дневната и щом ни видя, тутакси занарежда, че Деклан има нужда от нови пижамки от органичен памук, а не от „само един бог знае“ какъв памук. Тя ни събщи — за наше пълно смайване — че Нийл се е отбил да ги види.

— Какво? — възкликна Ейдриън.

— Тази сутрин — уточни майка му. — Дойде и дори поддържа малко бебето. Не каза много. После си тръгна. Мислех, че знаете.

Аз бях взела Деклан и го бях гушнала в прегръдките си, удивена колко много са ми липсвали топлината му и поради липса на по-добър термин, бебешкото му ухание. Ейдриън стоеше до мен, споделяйки изненадата ми.

— Нямахме представа — промърмори той.

— Остави това — додаде Даниела. Подаде запечатан плик, който Ейдриън сграбчи нетърпеливо. Вътре имаше саморъчно написано писмо, което Ейдриън отвори и двамата зачетохме:

„Ейдриън и Сидни,

Зная, че всеки от вас има собствен начин да открие къде съм. Ако решите да ме търсите, не мога да ви спра. Но ви умолявам, моля ви, не го правете. Моля ви, позволете ми да остана надалече. Нека пазителите смятат, че съм дезертирал. Оставете ме да бродя из света и да помагам на онези, на които мога.

Зная, че смятате, че трябва да остана с Деклан. Повярвайте ми, искам да можех. Повече от всичко на този свят искам да можех да остана и да отгледам сина на Олив — нашия син — и да му дам всичко, от което се нуждае. Ала не мога да се отърся от чувството, че никога няма да сме в безопасност. Някой ден някой може да започне да задава въпроси за Олив и нейния син. Някой може да свърже бебето, за което се грижа, с него и тогава страховете й ще се оправдаят. Новината за зачатието му ще промени нашия свят. Някои ще бъдат въодушевени, а други — изплашени. Но най-важното е, че предсказанието на Олив ще се сбъдне: хората ще пожелаят да го изследват като лабораторна мишка.

Ето заради това предлагам никой да не узнава, че той е мой син или на Олив. Нека от сега нататък бъде ваш син.

Никой няма да се усъмни, че вие двамата отглеждате дамфир. В крайна сметка вашите деца ще бъдат дампири, а тъй като ви познавам, зная, че и двамата сте достатъчно умни, за да намерите начин да убедите останалите, че Деклан е ваше биологично дете. Освен това съм свидетел на огромната любов, която изпитвате един към друг, виждал съм как се подкрепяте взаимно. Въпреки всички препятствия и изпитания, през които мина вашата връзка, вие останахте верни на себе си и един на друг. Точно от това се нуждае Деклан. Точно такъв дом искаше Олив за него, искам го и аз.

Зная, че няма да е лесно. Да си тръгна от вас и Деклан, е най-трудното нещо, което ми се е налагало да направя. Ако дойде денят, когато ще се почувствам сигурен, че е абсолютно безопасно за мен да присъствам в

живота му, ще се върна. Вие може да използвате един от вашите магически методи, за да ме откриете, и кълна се, аз мигом ще се озова до него. Но дотогава, докато сянката на чуждите страх и любопитство тегнат над него, аз ви моля да го вземете и да му дадете прекрасния живот, който съм уверен, че можете да му осигурите.

Винаги ваш:

Нийл“

Ръцете на Ейдриън трепереха, когато свърши да чете писмото. В очите ми напиряха сълзи и аз с усилие се преборих с тях.

— Той е прав — промълвих накрая. — Ние *можем* да го открием с моята магия. Дори не е нужно ти да използваш магията на духа.

Ейдриън сгъна писмото и понечи да вземе Деклан от мен.

— Но също така е прав и за рисковете.

— Това, за което той ни моли, е голяма... — подех аз. Нийл беше прав — никой нямаше да се усъмни, че ние имаме дете дампир, ала това не означаваше, че нямаше да има безброй усложнения. Нашият живот и без това беше достатъчно несигурен. Отпуснах се на дивана, все още с Деклан на ръце. Главата ми се маеше, а мислите ми се стрелкаха объркано.

Когато Ейдриън ми предложи да се оженим, бях нервна и неуверена, ала не поради липса на любов, а защото никога не съм смятала, че ще бъда деветнайсетгодишна младоженка. А да бъда деветнайсетгодишна майка? Това определено не влизаше в плановете ми. Но нима нещо в живота ми се бе случило така, както очаквах? Вгледах се в лицето на Деклан. Обичах свършените му малки черти до най-малка подробност, но в същото време напълно съзнавах, че ако се обвържа с него, всичките ми надежди да постигна бъдещето, за което мечтаех — дом с Ейдриън, колеж, нормален живот — щяха да бъдат сериозно застрашени. Но в същото време как бих могла да изоставя Деклан?

Погледнах към Ейдриън.

— Не зная какво да правим. Нямам отговор. — Осъзнах, че това не бяха думите, които често изричах.

Ейдриън пое дълбоко дъх и се огледа.

— Аз мисля... мисля, че може би ще се наложи някой да ни помогне с всичко това.

Разбрах предложението му и го обмислих. Колкото по-малко хора знаят истината за Деклан, толкова по-добре. Но това, за което ни молеше Нийл, бе твърде голяма стъпка за нас, за да се справим сами. Нуждаехме се от доверени приятели, които биха могли да ни помогнат да решим бъдещето на Деклан, и като огледах насъбралите се — Роуз, Дмитрий, Еди и Даниела — осъзнах, че това бяха хората, на които можехме да разчитаме.

— Добре — кимнах на Ейдриън.

— Някой най-сетне ще ни каже ли какво става? — намеси се Роуз нетърпеливо.

Ейдриън пое дълбоко дъх, подготвяйки се за изумителната история, която щеше да им разкаже. Всички бяха притихнали и неподвижни, сякаш усещаха сериозността на това, което предстоеше.

— Това, което ще ви съобщя, ще промени всичките ви представи и вярвания — поде Ейдриън и насочи поглед към Роуз и Дмитрий. — А що се отнася конкретно за вас двамата — целият ви свят ще се преобърне.

ЕПИЛОГ ЕЙДРИЪН

— Това те ли са? — извика майка ми. — Стори ми се, че чух хлопване на врата.

— По-добре да са те — промърморих, като извадих тавата от печката и я поставих внимателно върху плота. — Печеното е идеално. Не желая да му се нахвърлят лакомо. Би било престъпление. Равносилно на обявяване на война срещу изисканата кухня в цял свят.

Майка ми, свикнала с театралниченето ми, въздъхна.

— Сидни също още не е дошла.

— О, е, в такъв случай ще я почакам.

Еди надникна в кухнята с грейнало лице.

— Тук са!

Свалих кухненските си ръкавици и престилката и излязох от кухнята, за да посрещна гостите. Натъкнах се на тях тъкмо когато влизаха в дневната на малката ни къща, която бяхме наели. Не бях виждал Роуз и Дмитрий почти година и половина, приблизително откакто Джил бе освободена от лагера на Воините в Сейнт Джордж. Те изглеждаха същите, както винаги — великолепни и страховити. Отръскаха снега от ботушите си и ни дариха с широки усмивки. Джил, която беше пътувала с тях, вече се бе хвърлила в прегръдките на Еди и го целуваше.

— Хей, я по-кратко! — смърчих ги. — Не е минало *толкова* дълго време, откакто не сте се виждали. Овладейте се.

Всъщност беше минал месец, откакто двамата бяха заедно, който бях сигурен, че навярно им се е сторил цяла вечност. Джил и Еди бяха гаджета, откакто я спасихме от затвора в Сейнт Джордж, но тя се бе върнала в кралския двор, за да довърши образованието си, а Еди остана с нас. Затова през последната година връзката им беше, както се казва, дистанционна — Джил ни идваше на гости през ваканциите или той отиваше в кралския двор, когато успееше да намери някой пазител да го замести и да остане при нас.

Джил поруменя и се отскубна от обятията на Еди, за да ме прегърне.

— Толкова много ми липсваше! — възкликна тя.

— Ти също ми липсваше — отвърнах ѝ топло. Всеки път, когато я видех, бях удивен колко бързо плахото и непохватно момиче се бе превърнало в самоуверена принцеса от кралския род Драгомир. — Но трябва да признаеш, че много старателно те осведомявах за всички новини. А и всяка седмица ти изпращах снимки.

— Зная, зная — ухили се тя. — Просто е малко странно да не съм с теб, както бях свикнала.

Целунах я по челото.

— Така е по-добре и за двама ни, сладкишче.

Аз удържах обещанието, което бях дал на Сидни. Отново започнах да пия лекарства и блокирах духа и леля Татяна. Но това заглуши и връзката между Джил и мен. Тя все още усещаше настроенятията ми, но вече не можеше да надниква в сърцето и мислите ми, както някога. Преди да успея да ѝ кажа още нещо, се чу жално проплакване.

— Малкият господар се събуди — оповестих аз. — Веднага се връщам.

Изскочих от стаята и хукнах нагоре по стълбите към спалнята, която служеше едновременно за детска стая и стая на Еди. Аз имах достатъчно висок кралски ранг, за да ми назначат най-последен личен пазител, а Еди, с присъщия си благороден маниер, бе пуснал в действие някои връзки, за да го изпратят при нас. Аз първоначално възразих, защото исках той да остане в двора, за да има поне донякъде нормална връзка с Джил, ала той се чувстваше задължен да бъде с нас — заради приятелството му със Сидни и мен, а и заради Нийл, който толкова пъти му бе помагал. Предложихме му да превърнем малкото ателие в къщата в негова спалня, но той предпочиташе да спи в стаята на Деклан.

— Здравей, приятелче — казах аз, докато пристъпвах към креватчето. Деклан се бе изправил в пижама с щамповани пожарникарски коли и ме гледаше с големите си сериозни кафяви очи. Тъмните му къдрици се бяха разрошили от съня, но той засия, когато приближих и го вдигнах на ръце. — Добре ли подремна? Знаеш ли, имаме гости. Леля ти Джил е дошла.

Деклан облегна главичка на гърдите ми и се прозина, без да каже нещо. Само на година и половина, той не беше особено разговорлив. Ала малцина знаеха истинската му възраст. За останалия свят той беше на една годинка.

Защото останалият свят знаеше, че той е наш син — мой и на Сидни.

Нийл беше убеден, че това единственият начин да дадем шанс на Деклан да води нормален живот, и накрая ние уважихме желанието на Нийл да остане скрит за всички. Деклан нямаше други близки, които да се погрижат за него; Нина така и не се възстанови. А дори и да бяхме представили Деклан като син на Олив, когото отглеждаме по нейна заръка, навярно пак щяха да възникнат твърде много въпроси за баща му. Но ако ние двамата със Сидни — морой и човек — оповестим, че имаме син дампир, нямаше причина някой да се усъмни, че не казваме истината.

И така, за известен период прекъснахме контакти с всички, а след нужното време обявихме на света, че ни се е родил син — няколко месеца след истинското му раждане. Заявихме, че Сидни е забременяла веднага след освобождаването ѝ от поправителния център, а и бебето се е родило преждевременно. Отсъствахме достатъчно дълго, за да нагласим датите и всичко да изглежда правдоподобно. Ако действията ни се струваха прекалено тайнствени, повечето хора предполагаха, че все още се притесняваме за алхимиците. Те удържаха на обещанието си и ни оставиха на спокойствие, но всички разбираха защо може да сме нащрек.

Освен това ни помогнаха нашите чудесни съюзници. Нямаше начин със Сидни да се справим без страхотните ни приятели. Роуз и Дмитрий ни покриха в кралския двор. Майка ми ни оказваше огромна помощ, за да можем двамата със Сидни да живеем пълноценно и да се посветим и на други интереси. Еди също понякога се грижеше за Деклан, освен че ни охраняваше. Той беше и единственият от нас, който накрая се свърза с Нийл в тайното му убежище. Нийл продължаваше да стои далече от нас и да не се намесва в живота ни, но напоследък бе позволил на Еди да му изпраца снимки и да му съобщава последните новини. Ние се надявахме, че някой ден Нийл и Деклан ще се открият отново.

— Виж го само! — възкликна Джил. — Станал е толкова голям! Дори Роуз и Дмитрий изразиха възторга и удивлението си от порасналия Деклан. Докато с Джил се бяхме виждали наскоро, то от тяхното последно посещение бяха изминали много, много месеци. Деклан навярно им се струваше гигант.

— Трябваше да му донесем сребърен кол — пошегува се Дмитрий. — Изненадан съм, че Еди вече не го е обучил да си служи с него.

Еди, прегърнал Джил през раменете, се усмихна.

— Редовно тренираме след сутрешната му дрямка. Вратата на дневната отново се отвори и Сидни пристъпи вътре, с блестящи снежинки върху русата коса, раница през рамо и книжна торба в ръцете. Аз побързах да дам Деклан на Джил и поех багажа ѝ. В книжната торба видях топли франзели и малко плодове. Раницата тежеше, сякаш беше пълна с цял тон книги, което навярно не беше много далече от истината. Тя ми се усмихна и съблече дебелото си палто.

— Извинявай, че закъснях, но пътищата са ужасни.

Под палтото беше облечена с червена вълнена рокля, върху която бе закрепена табелка с надпис: „СИДНИ ИВАШКОВ, СТУДЕНТ СТАЖАНТ“.

— Имаше ли вълнуващи преживявания в музея? — попитах аз.

— Както винаги — отвърна моята съпруга и ме целуна набързо по устните.

— По-добре да внимаваш, когато си с тази рокля — предупредих я. — Някой може да те вземе за произведение на изкуството.

След като миналата година се преместихме тук, Сидни беше готова да се регистрира на трудовата борса, за да ни издържа, и тогава за пръв път имахме нашето първо истинско стълкновение, което не включваше свръхестествени сили. Аз настоявах тя най-после да отиде да учи. Тя твърдеше, че колежът може да почака, докато спестим достатъчно пари. За щастие, друг наш добър приятел ни се притече на помощ: Кларънс. Тъй като притежаваше доста голямо богатство, той бе повече от радостен да ни дава редовни стипендии — всъщност наложи ни се да ограничим щедростта му, за да не привличаме прекалено голямо внимание. Но с тази издръжка и студентските заеми

Сидни най-после осъществи мечтата си да изучава древно изкуство в местния университет. Дори започна стажа си в музея към него.

Напоследък и аз внасях своя скромна лепта в семейния бюджет с... моята работа.

Понякога това изглеждаше най-сюрреалистичната част от всичко случило се. Аз, Ейдриън Ивашков, да печеля прехраната си като всеки друг обикновен човек. След всички странни възходи и спадове в паричните ми дела, започвайки като разглезен хлапак с неограничени доходи и стигайки до младеж, лишен от издръжка от баща си, понякога звучеше нереално, че сега получавам почасово заплащане като всички останали. Не по-малко смайващ бе фактът колко много ми харесваше това. Честно казано, не очаквах да намеря работа с моята степен по изобразително изкуство — дори и да я защита. Определено не предлагаша много работа на хора на изкуството, а със сигурност не и на недипломирани специалисти. Обаче докато един ден помагах на съседа, разбрах, че началното училище, което посещаваше дъщеря му, се нуждае от учител по рисуване на половин работен ден. За подобна работа моята степен по изкуство нямаше голямо значение, важен беше единствено ентузиазмът да учиш децата да рисуват. Невероятно, но се оказах много добър в това — сигурно моята вродена незрялост ми е помогнала да общувам с малчуганите. Открих още няколко начални училища и кандидатствах за работа и там. Накрая имах достатъчно ангажименти на половин работен ден, за да допринасям за издръжката на семейството.

В първото училище толкова много ме харесаха, че директорът ми каза, че след като защита бакалавърска степен, мога да започна като редовен учител на пълен работен ден, с по-добро заплащане и твърдо определен брой часове. Сидни не бе настоявала да се върна с колежа, но когато чу това, очите ѝ светнаха и аз имах чувството, че вече пресмята каква част от цялостния семеен бюджет трябва да се отдели за моята учебна такса.

Никога не съм виждал този цялостен семеен бюджет, но очевидно включваше много неща. Засега успяхме да се издържаме петимата, да плащаме наема за къщата и дори си бяхме направили график кога ще можем да си позволим собствена къща, продължаване на моето и нейното образование и накрая образованието на Деклан.

Беше изключително впечатляващо, че Сидни съумява да се справи с всичко, но аз вече бях свикнал да очаквам впечатляващи неща от нея.

Тя прегърна гостите ни, а след това взе Деклан от Джил. Това, което отначало бе започнало като преструвка — че Деклан е нашият син дампир — сега за нас се бе превърнало в реалност. Сидни обичаше малкото човече с цялото си сърце и както всички нас, би направила всичко за него. Тя го целуна по темето на къдрокосата главичка и бе възнаградена с усмивка.

— Como estas, mi amor?^[1] — попита, докато го отнасяше в кухнята, за да провери вечерята.

— На испански ли му говори? — попита ме Роуз.

— Да — отвърнах. — Всъщност тя му говори само на испански. Прочете в някаква книга за родителите, че децата трябва да се учат от малки на втори език.

— Трябва да сядаме на масата — обади се майка ми, стрелкайки ме шеговито с поглед. — Защото иначе може да се извърши престъпление спрямо изисканата кухня.

Това бе още едно от нещата, с които се бях заел, ведно с колекцията ми от различни работни места: готвенето. Установи се, че и в тази дейност не съм чак толкова зле.

По-късно, когато вечерята вървеше към своя край и всички седяхме около масата, се улових, че се оглеждам наоколо, все още неспособен да повярвам как се бе подредил животът ми. Никога не би ми хрумнало, че ще се ожения за момиче от човешката раса. И със сигурност не би ми хрумнало, че ще бъда толкова щастлив без магията на духа.

След като спасихме Джил и се съгласихме да отглеждаме Деклан, трябваше много бързо да решим къде да избягаме с новопридобитата си свобода. Северен Мейн беше нашият избор. Близо до цивилизацията, но достатъчно далече, за да не може някой да се промъкне незабелязано и да ни шпионира. Понякога все още се събуждах, изпълнен с противоречиви чувства. Чувствах се виновен, задето обичам Деклан толкова много и съм така щастлив да го наричам свой син. И винаги, винаги ще изпитвам вина, че не спасих Олив, че през онази нощ не използвах по-рационално магията на духа.

Но не можем да върнем миналото и сега ми оставаше единствено да уважа желанието на Олив и да осигуря на Деклан нормален живот,

доколкото бе възможно. Засега, изглежда, се справяхме. Той нямаше представа, че се различава по нещо от другите. Само шепа хора знаеха, че в действителност не е мой син. А още по-малко знаеха истината за забележителния му произход. Всички, събрани тук на това коледно тържество, бяха част от тази елитна група. Всички знаеха за миналото на Деклан и споделяха отговорността да закрилят бъдещето му.

Замислен за това, погледът ми попадна върху Роуз и Дмитрий, седнали един до друг в единия край на масата. Ние им казахме за Деклан, защото съществуваше голяма вероятност те да се окажат в същата ситуация като Олив и Нийл. И Дмитрий и Олив бяха възстановени от стригой и каквото и вълшебство да бе сътворил духът, позволявайки на Олив да зачене от друг дамфир, много вероятно беше това да се случи и с Роуз и Дмитрий. Обаче, за разлика от нас двамата със Сидни, те нямаше да могат да се скрият от света и да запазят в тайна това чудо. Техният живот бе прекалено изложен на показ. Ако имаха дете, всички щяха да узнаят... и тайната ще бъде разкрита. И двамата го осъзнаваха, но аз все още не знаех какви са бъдещите им планове.

Е, съвсем скоро узнах за *един* от тези планове.

— Мътните да ме вземат! — изругах. Докато се взирах в Роуз и Дмитрий, едно ярко проблясване привлече погледа ми — проблясване върху пръста на Роуз. — Какво е това? — възкликнах. — Да не си откраднала кралските бижута на Лиса?

Роуз леко се изчерви — нещо, което много рядко ѝ се случваше.

— Може би е прекалено голям.

Дмитрий поднесе ръката ѝ към устните си и целуна върха на камъка.

— Не, идеален е.

Джил плесна ръце възхитено.

— Годежен пръстен!

— Вдигни ръка — заповядах. — Покажи съкровището.

Дмитрий се ухили, а Роуз се подчини и вдигна ръка, за да го видят останалите. Беше истински шедьовър на бижутерийното майсторство. Голям, съвършено шлифован кръгъл диамант бе поставен в изящен като дантела, квадратно оформен, филигранен платинен обков, обрамчен по края с миниатюрни сини опали. Беше истински

годежен пръстен, ако изобщо можеше да има такъв. И напълно смайващ избор.

— Ти ли го избра? — попитах Дмитрий. Честно казано, очаквах от него да огъне с голи ръце парче стоманена тел и да ѝ го поднесе.

— Той го избра — отвърна Роуз и обичайното ѝ чувство за хумор се завърна. — Не спираше да ми повтаря, че след като вече съм навършила двацет, е само въпрос на време да ми предложи да се оженим. А аз му заявих, че ако смята да го стори, по-добре да купи някой много як пръстен, достоен за рок звезда — нищо дискретно.

— Този наистина е достоен за рок звезда — подхвърли Еди. — И кога се случи това събитие?

— Преди месец — отвърна Дмитрий. — Убедих я да го носи, но все още не мога да я уговоря да определи датата на сватбата.

— Всяко нещо с времето си, другарю — ухили се Роуз. — Може би като навърша трийсет. Няма защо да бързаме. Освен това със сигурност в близките дни Кристиан ще предложи на Лиса. А ние не искаме да ги засенчим.

Дмитрий поклати раздражено глава, но продължи да се усмихва.

— Ти винаги си намираш извинение, Роза. Някой ден...

— Някой ден — съгласи се тя.

Останахме до късно, докато споделяхме новините в живота на всекиго от компанията и най-накрая се разотидохме по леглата. Роуз и Дмитрий щяха да спят в дневната, а Джил превърна кабинета в своя спалня, както винаги когато ни гостуваше. Деклан бе заспал отдавна и след като се уверих, че е удобно настанен в детското си креватче, се отправих към нашата спалня. Бяхме наели стара викторианска къща и спалнята ни бе разположена в една кула, пристроена странично към къщата, представлявайки нещо като отделно крило. Обичах кръглата форма на стаята и уединението. Караше ме да се чувствам, сякаш сме в нашия фамилен замък.

Тъй като Джил бе окупирала обичайното място, където учеше Сидни, не се изненадах да я заваря седнала върху леглото с кръстосани крака, заобиколена от книги и учебници, облечена в къс пеньоар.

— Преоблякла си се — отбелязах, като затворих вратата зад гърба си. — Надявах се да се полюбувам още малко на онази червена рокля.

Тя се усмихна и затвори учебника със заглавие „Минойско изкуство и архитектура“.

— Мислех, че този тоалет ще ти хареса повече. Но ако искаш, бих могла отново да я облека.

Помогнах ѝ да събере на купчина учебниците и книгите и ги преместих от леглото, за да седна до нея.

— Зависи — отвърнах аз и прокарах ръка по крака ѝ. Има ли нещо отдолу?

— Не. Навярно трябва да се преоблека. — Тя се престори, че става, а аз сграбчих ръката ѝ, притеглих я надолу и я съборих върху леглото.

— Дори не си го и помисляй. — Тя обвини ръце около врата ми и аз забелязах, че все още не е свалила пръстените си, което ми напомни за голямата новина на нашите гости. — Чудех се дали Роуз и Дмитрий ще имат деца, или не — отбелязах. — Но предполагам, че този въпрос още не е на дневен ред, имайки предвид, че той дори още не може да я закара до олтара.

Сидни се засмя.

— Аз пък мисля, че ще го направи много по-скоро, отколкото смяташ. Тя така си говори, но се обзалагам, че накрая ще се предаде. Като мен.

— Да, но Великов не е такъв чаровник като мен. Нито толкова добър готвач. За него битката ще е много тежка.

— Може би трябва да му дадеш някои напътствия — подразни ме Сидни.

— Може би — съгласих се. Приблжих устни до нейните и я целунах, удивен как само едно нейно докосване винаги ме възпламенява. Дори след дълъг и уморителен ден, когато и да се прибера у дома при нея, неизменно се чувствах жив и пълен с енергия. Някога се страхувах, че ако не бягаме и не се крием, ако не живеем на ръба, страстта между нас може да угасне. Тъкмо обратното, стабилността и — което бе още по-важно — свободата я бяха разпалили още повече. Предчувствието, което имах миналата година, се бе потвърдило: аз не се нуждаех от духа. Имах нужда единствено от Сидни. Плъзнах ръка към колана на пеньоара ѝ и установих, че тя го е завързала на някакъв моряшки възел, който само съпругата ми можеше да отвърже. — О, хайде де — изпъшках аз.

— Съжалявам — засмя се тя отново. — Дори не се замислих за това. Честно.

— Вярвам ти — прошепнах и я целунах по тила. — Ти си най-умното момиче, което познавам. Няма начин ти да не знаеш всичко и да не си винаги блестяща — и аз не бих искал това да се промени за нищо на света. — Целунах отново устните ѝ, но след малко тя леко се отдръпна.

— Хей — промърмори, — къщата е пълна с хора.

— Къщата *винаги* е пълна с хора — напомних ѝ. — Точно заради това избягахме тук, в кулата на замъка. План за бягство номер... по дяволите, не зная. Изгубих им бройката. От известно време не сме измисляли нов план за мечтаното бягство.

Сидни плъзна пръсти по бузата ми.

— Това е, защото живеем в него, Ейдриън. Това е единственият план за бягство, от който се нуждаем.

— Сигурна ли си? — попитах и се подпрях на лакът. Опитах се да си придам замислено, неуверено изражение. — Защото има неща, които може да се променят. Като например по-голяма къща. Или може би...

— Ейдриън — прекъсна ме тя, — не каза ли току-що, че съм блестяща и зная всичко? Довери ми се.

— Винаги — отвърнах и се оставих да ме притегли отново към себе си. — Винаги.

---

[1] Как си, любов моя? (исп.). — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

През 2006 г., когато започнах да пиша „Академия за вампири“, нямах никаква представа, че ще спечеля любовта и признателността на толкова много фенове в целия свят. И въобще не подозирах, че тази поредица ще доведе до появата на следващата — „Кръвни връзки“, за да се стигне до общо дванайсет книги, посветени на мороите и дампирите! Толкова много се забавлявах, докато описвах преживяното от Роуз и Сидни. Безкрайно съм благодарна на страстта и обсебването на техните фенове, позволяващи ми да разказвам за двете героини. Вие, скъпи читатели, помогнахте мечтите ми да се сбъднат. Благодаря ви, че не ме изоставихте, и макар че сега ще последва пауза, не се тревожете. Не мисля, че това ще е последната ни среща с тези героини.

Благодаря също и на семейството ми, особено на съпруга ми и синовете ни, които бяха безкрайно търпеливи, докато пишех тези книги. Вашата любов и подкрепа ме стимулираха да продължавам. Изказвам благодарности и на моя агент Джим Маккарти и на целия екип на „Дистел и Годрич“ за насоките им и за усилията в справянето с всички възникнали затруднения! Без вашата помощ нямаше да успея. И накрая още повече благодарности за екипа на „Рейзърбил“ и „Пенгуин“, като особено съм задължена на Джесика Алмон и Бен Шранк. Вашата посветеност към двете поредици ми помогна да стигна днес до края им и да започна да обмислям с какво ще продължим по-нататък.

Издание:

Автор: Ришел Мийд

Заглавие: Рубиненият кръг

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 19.05.2015

Редактор: Диана Кутева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-121-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8232>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.